

Bí Mật - Lạc Duệ

Contents

Bí Mật - Lạc Duệ	2
1. Lạc Duệ - Chương 1	2
2. Lạc Duệ - Chương 2	4
3. Lạc Duệ - Chương 3	6
4. Lạc Duệ - Chương 4	8
5. Lạc Duệ - Chương 5	9
6. Lạc Duệ - Chương 6	11
7. Lạc Duệ - Chương 7	13
8. Lạc Duệ - Chương 8	15
9. Lạc Duệ - Chương 9	18
10. Lạc Duệ - Chương 10	20
11. Lạc Duệ - Chương 11	23
12. Lạc Duệ - Chương 12	25
13. Lạc Duệ - Chương 13	27
14. Lạc Duệ - Chương 14	29
15. Lạc Duệ - Chương 15	32
16. Lạc Duệ - Chương 16	34
17. Lạc Duệ - Chương 17	36
18. Lạc Duệ - Chương 18	39
19. Lạc Duệ - Chương 19	41
20. Lạc Duệ - Chương 20	44
21. Lạc Duệ - Chương 21	45
22. Lạc Duệ - Chương 22	47
23. Lạc Duệ - Chương 23	49
24. Lạc Duệ - Chương 24	52
25. Lạc Duệ - Chương 25	54
26. Lạc Duệ - Chương 26	56
27. Lạc Duệ - Chương 27	58
28. Lạc Duệ - Chương 28	59
29. Lạc Duệ - Chương 29	61
30. Lạc Duệ - Chương 30	63
31. Lạc Duệ - Chương 31	65
32. Lạc Duệ - Chương 32	67
33. Lạc Duệ - Chương 33	69
34. Lạc Duệ - Chương 34	70
35. Lạc Duệ - Chương 35	72
36. Lạc Duệ - Chương 36	74
37. Lạc Duệ - Chương 37	76
38. Lạc Duệ - Chương 38	77
39. Lạc Duệ - Chương 39	79
40. Lạc Duệ - Chương 40	81
41. Lạc Duệ - Chương 41	83

42. Lạc Duệ - Chương 42	85
43. Lạc Duệ - Chương 43	87
44. Lạc Duệ - Chương 44	88
45. Lạc Duệ - Chương 45	90
46. Lạc Duệ - Chương 46	91
47. Lạc Duệ - Chương 47	93
48. Lạc Duệ - Chương 48	95
49. Lạc Duệ - Chương 49	96
50. Lạc Duệ - Chương 50	99
51. Lạc Duệ - Chương 51: Phiên Ngoại (ngày Lễ Tình Nhân)	101

Bí Mật - Lạc Duệ

Giới thiệu

Thể loại: hiện đại, nam nam sinh tử, ngược, hài, cường công cường thụ, HE (bộ thứ I). Edit: Pika~ và Sue~ Beta: Shim.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bi-mat-lac-due>

1. Lạc Duệ - Chương 1

Trong lòng mỗi người đều có ít nhất một bí mật. Bí mật đó có thể là mối tình đầu hương vị ngọt ngào, cũng có thể là một việc phức tạp khiến con người ta cảm thấy xấu hổ...

La Thượng Thần có một bí mật. Một việc làm cậu luôn luôn lo lắng, cũng là bí mật mà cậu phải chôn dấu suốt đời.

Ngoại trừ bác sĩ thân thiết ra thì không có người thứ ba biết. Bí mật này mỗi kỳ đúng tháng đều đến hành cậu, làm cậu cực kỳ khó chịu nhưng lại không thể một lời than thở. Nhưng nhờ có bí mật này, cậu mới biết làm con gái rất vất vả.

Bí mật này, ở góc độ nào đó mà nói, kỳ thực rất bình thường, bởi vì con gái ai cũng có, nhưng... con trai mà có thì lại là truyện lạ, thậm chí có thể coi là quái dị.

Cũng chính vì bí mật này khiến cho La Thượng Thần không rõ giới tính thật sự của mình là gì ... Có cái của con trai, nhưng bên dưới lại còn có thêm cái của con gái. Cậu, cuối cùng nên gọi là cái gì đây?

Đó là bí mật tận đáy lòng của La Thượng Thần, cậu, là song tính nhân.

“Ngô...”

Đau! Đau chết a! Đau má, đến cái kia cũng đau muốn chết! Đều là do gần đây thời tiết nóng quá làm hại cậu uống không ít nước lạnh... Chết tiệt làm cho cậu hoàn toàn quên mất vấn đề lúc này... Bây giờ đau quá!

“Trợ lý La? Anh có ổn không?”

Bên tai truyền đến âm thanh lo lắng, là cô bé vừa học vừa làm thêm, Tiểu Điểm.

“A? Không sao a, có chuyện gì vậy?”

Thoáng điều chỉnh biểu tình trên mặt, La Thượng Thần nhìn về phía Tiểu Điểm.

“Tổng giám đốc Hàn ở ngoài tìm anh, nhưng nhìn anh hình như không khỏe....”

Tiểu Điểm lo lắng nhìn La Thượng Thần. Trợ lý La sắc mặt không tốt lắm đâu...

“Ách... Hình như là do ăn cái gì đó nên đau bụng, nhưng mà, không có gì đáng ngại.”

Để Tiểu Điểm an tâm, La Thượng Thần mỉm cười nhìn cô. Nhưng mỉm cười cũng giống như đang tự trừng phạt mình.

“Ách... Cô nói Tổng giám đốc Hàn ở ngoài tìm tôi? Việc gì cô biết không?”

Nhớ tới lý do Tiểu Điểm đến, La Thượng Thần vội lấy lại tinh thần. Hàn đại tổng tài ở ngoài tìm mình? Nhất định không phải chuyện tốt!

“A? Cái này...cái này em không rõ lắm.”

Tiểu Điểm thấy La Thượng Thần mỉm cười thì cúi gằm mặt. Không biết nghĩ tới cái gì, khuôn mặt có chút ửng đỏ.

“... Vậy sao? Vậy tôi đi trước đây.”

Nếu cô không biết nguyên nhân, thì mình phải trực tiếp đi tìm Tổng giám đốc. La Thượng Thần xoay người rời đi, bởi vì đau làm cho cậu không chú ý đến Tiểu Điểm nữa, vẻ mặt cô có chút dăm chiêu, đôi lông mày hơi nhíu lại rồi nhanh chóng giãn ra.

Cẩn thận đi từng bước chậm chạp, bây giờ mỗi một bước đều làm cho cậu khó chịu đến cực điểm... Nhưng nghĩ đến việc phải gặp người đàn ông kia lại càng làm cho hắn lo lắng vạn phần.

Tổng giám đốc Hàn, Hàn Vũ Thiên, người kia không biết từ đâu toát ra một vẻ rất đàn ông. Tiếp nhận vị trí Tổng giám đốc, đôi mắt toát ra vẻ tươi sáng, trông lợi hại khôn khéo làm cho cậu cảm thấy bất an, tuy rằng người kia đối với mình cũng không có thái độ gì khác lạ, nhưng chính mình đối với người kia lại có loại

cảm giác chán ghét... Nói thực ra chính mình vẫn là ưa vị Tổng giám đốc hòa ái trước.

Thật vất vả đi tới nơi, La Thượng Thần đứng trước cửa phòng Tổng giám đốc, hít một hơi thật sâu rồi chậm rãi thở ra. Bụng thật sự không thoải mái nhưng phải nhẫn nại, nhất định phải nhịn đến lúc tan tầm mới được.

Cũng sắp rồi, mau tan tầm, nhẫn nại, La Thượng Thần tự nói với mình.

2. Lạc Duệ - Chương 2

Nắm tay đặt lên cửa gỗ vài tiếng.

“Tổng giám đốc.”

La Thượng Thần vẫn lễ phép như trước, nhưng thân thể không khỏe lại làm cho cậu cảm thấy khó chịu vài phần. Người kia rốt cuộc muốn làm gì a? Thật phiền phức... Tốt nhất là nhanh nhanh đến giờ tan tầm...

Người trong phòng cũng không để La Thượng Thần đợi lâu, âm thanh hữu lực bên trong truyền ra.

“Vào đi.”

“...Vâng.”

... Thật ra mà nói, cậu thấy âm thanh thực sự rất có mị lực... Trầm thấp mà... gọi cảm, gọi cảm?! Quý thần ơi, cậu vậy mà lại cảm thấy âm thanh kia thực sự gọi cảm? Mình tại sao lại đối với người đàn ông này có mấy thứ suy nghĩ như vậy chứ?! Là do bụng đau khiến đầu óc hỗn loạn sao?

Ý nghĩ này đột nhiên nảy ra, khiến cho La Thượng Thần có chút kinh ngạc, nhưng vẫn bình tĩnh tao nhã đi về phía người đàn ông trước mặt.

“Tổng giám đốc. Ngài có việc tìm tôi?”

La Thượng Thần cung kính mở miệng nhưng người ngồi kia không đáp lại, thậm chí còn chưa thèm liếc cậu một cái.

.....Sách, người này là bị nghẽn ngang sao? Chuẩn nghẽn ngang rồi!! Thế mà lại xem mình như không khí hoàn toàn không để ý tới mình!... Lại còn bị bắt đứng thực không thoải mái nha! Đờ mờ, tên chết tiệt này!!

Trong lòng La Thượng Thần không ngừng thăm mắng Hàn Vũ Thiên, nhưng Hàn đại tổng tài hình như cố ý khi dễ La Thượng Thần, không để ý đến cậu đang đứng ở nơi đó.

Cứ như vậy một hồi, lâu đến nỗi La Thượng Thần ở trong lòng đem toàn bộ tổ tông tám đời của Hàn Vũ Thiên mắng hơn ngàn lần, nam nhân kia cuối cùng cũng buông văn kiện trên tay xuống.

“Trợ lý La.”

Nam nhân vừa rồi không lên tiếng, cuối cùng cũng có phản ứng.

“Vâng, Tổng giám đốc.”

La Thượng Thần lễ phép đáp lại, nhưng trong mắt hiện lên một tia không vui cũng hiểu được cậu đang bực mình. Địch, có chuyện thì nói mau, phiền phức! Người này bắt mình chờ lâu như thế!

“...Cậu, hình như không thoải mái?”

Nhìn ra La Thượng Thần đang không vui, Hàn Vũ Thiên nhin không được nhếch khóe miệng. Trợ lý này luôn biểu hiện vẻ lơ đãng, làm cho chính mình rất muốn chọc ghẹo cậu.

“Không, Tổng giám đốc không cần phải lo lắng.”

Cáo chúc tết gà! Không có ý tốt!! La Thượng Thần đương nhiên biết Hàn Vũ Thiên không có hảo tâm như thế, nhất là đáy mắt người kia như muốn trêu tức, La Thượng Thần xác định là Hàn Vũ Thiên cố ý để cậu phải đứng lâu!

Trêu chán, Hàn Vũ Thiên thu hồi tươi cười hỏi một câu.

“Tối nay có tiệc, nhớ không?”

“...Vâng, đương nhiên là không quên.”

La Thượng Thần ngừng một chút, nhìn thì như đang cung kính cúi mặt thấp đáp, nhưng trong lòng lại khẩn trương... Cái gì? Là hôm nay!? Ngày kia đến làm cho mình đem chuyện này bỏ qua một bên hết... Hôm nay không phải là không thể trở về nghỉ ngơi chứ? Úc! Thực đáng chết!

“Xe?”

Lật xem văn kiện, Hàn Vũ Thiên hỏi ngắn gọn.

“Xin lỗi, Tổng giám đốc. Xe của tôi đem đi sửa chữa rồi.”

Thật là một kẻ khó chịu! Lúc cao hứng khi dễ người, bình thường có bao nhiêu lạnh lùng liến lạnh lùng! Nếu lão tử không phải có năng lực tốt, nào biết anh đang nói cái gì!

Nhìn thời gian cũng không còn nhiều lắm, Hàn Vũ Thiên đứng dậy cầm tây trang áo khoác liền chuẩn bị rời đi.

“Đi thôi, đừng chậm quá.”

“... Vâng.”

Thực con mẹ nó nhiều chuyện, kiêu ngạo quá đáng! Ai chậm quá a!? Anh đi mà xem lại mình đi kìa! Tôi nguyên rửa anh kiếp sau sinh ra là đàn bà!

Khiến La Thượng Thần khó chịu còn chọc như vậy, làm Hàn Vũ Thiên phải dùng hai chữ mệnh lệnh bắt cậu lên xe. La Thượng Thần ở trong lòng lại thầm mắng. Sách, làm người thi hành mệnh lệnh tốt lắm sao? Tự cho mình là đại ca xã hội đen à? Còn hô phong hoán vũ!

Tuy rằng lòng tràn đầy hờn giận, nhưng La Thượng Thần vẫn ngoan ngoãn lên xe. Không có biện pháp, ai kêu hắn là tổng giám đốc còn mình là đặc trợ chứ!

3. Lạc Duệ - Chương 3

Bữa tiệc tối nay là tiệc mừng đại thọ bảy mươi và tiệc mừng tân gia của một vị phú thương, gõ gõ cây gậy xuống sàn biệt thự xa hoa như là khẳng định giá trị của mình. Đèn treo trên trần nhà xa hoa đến chói mắt, diễn tấu du dương tràn ngập trong hội trường, đảo mắt nhìn lại, không chỉ có những nhân vật nổi tiếng trên thương trường mà còn có rất nhiều hào môn danh vọng, đương nhiên không thể thiếu những ngôi sao giải trí anh tuấn....

... Đúng là có tiền không mua tiên cũng được, thật là khoa trương. La Thượng Thần trong lòng phiền chán nói thầm. Hãy tha thứ vì cậu đang có ý nghĩ không tốt, thật sự là bởi vì bụng rất rất không thoải mái, khiến cho cậu nhìn cái gì cũng thấy bực mình.

La Thượng Thần khẽ dựa vào một bên vách tường, tay cầm ly rượu, muốn lợi dụng vị giác để trấn áp cảm giác đau. Mới nghỉ ngơi được một chút liền thấy người nọ đang hướng chính mình đi tới!

“Tổng giám đốc.”

“Trợ lý La, cậu thật đáng trách.”

Hàn Vũ Thiên nhìn trợ lý của hắn, thản nhiên nói.

“Hả? Hàn Tổng giám đốc, xin chỉ giáo cho?”

Đáng trách? Sách... Cậu mệt mỗi tặc lưỡi! Mình không giống người kia, mà từ trước tới nay cũng không có phụ nữ bám lấy! Kỹ năng giao tiếp của mình từ trước tới nay cũng không tệ, chẳng qua bây giờ chỉ nghỉ ngơi một chút người kia cũng có ý kiến?.

“Cậu đáng ra phải đi theo tôi..”

Thanh âm khàn khàn khiêu gợi nói ra thật động lòng người, nhưng đối với những lời này, La Thượng Thần cũng chỉ hơi chớp chớp mắt, bình tĩnh đợi câu tiếp theo. Người kia có ý cười, còn có vô số OS cùng thô tục. Cần đi theo anh.. Làm ma sao? Tôi cũng không phải nhàn rỗi không có việc gì làm!

“Giúp tôi chần rượu.”

Hàn Vũ Thiên cất giọng nói nghe có vẻ có lý một cách kiên định.

“...Tôi nhớ là, chần rượu không có trong phạm vi của trợ lý.”

Khẽ nhíu mày, đầu má ông đây hiện tại đang đau thành như vậy, anh còn muốn tôi uống rượu? Còn nói ái muội như thế, muốn nói lời tâm tình sao không đi tìm đàn bà a, quả nhiên là ghét cái tên thảo nhân này!

“Tôi phải lái xe, cậu sẽ không hy vọng có gì phát sinh ngoài ý muốn trên đường trở về đi.”

Hàn Tổng giám đốc lại ra cái bộ dáng đương nhiên, làm cho La Thượng Thần mới có ý định hung hăng đấm cho người kia một quyền liền xúc động.

“.....Biết rồi.”

“Biết thì nhanh lên.”

Liếc mắt nhìn La Thượng Thần một cái, Hàn Vũ Thiên liền xoay người hướng đến đám đông mà rời đi.

Tuy rằng không tình nguyện nghe theo mệnh lệnh nhưng La Thượng Thần vẫn đi theo phía sau Hàn Vũ Thiên, cũng không tránh khỏi lúc Hàn Vũ Thiên bị phụ nữ quấy nhiễu công tác. Cho dù một hai lần, đám nữ nhân kia cực kỳ giống như đàn bướm thấy đóa hoa, điên cuồng truy đuổi Hàn Vũ Thiên.

Điều này làm cho cái tâm hoàn thành nhiệm vụ ‘chấn rượu’ của La Thượng Thần bức bối cực độ.... Có phiền hay không a!! Đám nữ nhân này là như thế nào a... Hàn Vũ Thiên đáng ghét! Anh nếu muốn tôi ngoan ngoãn giúp anh chấn rượu, trước hết nên tự mình đem đàn bướm kia đuổi đi! Ông đây cũng muốn hảo hảo hoàn thành công việc, chính là phụ nữ bên cạnh ngài không ngừng đem tôi đá sang một bên!!

Không thu được ánh mắt của Hàn Vũ Thiên, La Thượng Thần cho dù không muốn cũng phải buông tha thân thể không thoải mái của mình, theo sát Hàn Vũ Thiên cùng chống đỡ đỡ đám phụ nữ nhìn tao nhả nhưng lại điên cuồng kia.

Đương nhiên điều này làm cho nhóm danh viện thực nữ mất hứng, cho rằng vị tào nhả nam tính này là đang cố ý chắn đường phía trước của các cô, ngăn cản các cô tìm hiểu cùng chớp lấy cơ hội tốt về Tổng giám đốc Hàn anh tuần. Nhìn cậu ta cũng không cao lắm, nên cho cậu ta mấy cái đá nhẹ trả thù, nhưng nếu cao lớn anh tuần như Tổng giám đốc Hàn thì có thể sẽ không.

Buổi tiệc dần tàn, La Thượng Thần đã hiểu rõ trình độ của phụ nữ có bao nhiêu là đáng sợ... Sách... Thật sự là đáng sợ a, nếu không phải đi theo người kia, ông chủ cũng sẽ không đi a? Bọn họ còn không phải phức tạp sao?

4. Lạc Duệ - Chương 4

Nhắc đến ông chủ... La Thượng Thần nhìn về phía Hàn Vũ Thiên đang cùng người khác trò chuyện xã giao.

... Hàn Vũ Thiên này rốt cuộc đến đây làm cái gì? Trước kia cũng thường đi cùng vị Tổng giám đốc già kia, khách sáo kính rượu cũng là không ít, nhưng không giống như lần này... Ừm, nên nói sao đây? Đặc biệt cung kính và thận trọng!... Sách... Hắn không là một nhân vật lợi hại nào đó chứ? Ông đây chỉ là một viên chức bình thường, chỉ cần đủ ăn và sống một cuộc sống an nhàn là cảm thấy mỹ mãn lắm rồi.

Không có thời gian cho La Thượng Thần nghĩ nhiều, những cuộc trò chuyện xã giao liên tiếp, còn cả nhiệm vụ ‘chấn rượu’ khiến cho La Thượng Thần bận tới mảy mảy tới mệt....

Thật vất vả, buổi tiệc đêm nay dần dần kết thúc, các vị khách cũng bắt đầu lục đục rời đi, đây chính là thời khắc La Thượng Thần chờ mong. Cả đêm chen ép làm cho La Thượng Thần mệt chết, đứng ở bãi đậu xe đợi thẳng đợi mang xe tới là mong muốn lớn nhất của cậu lúc này.

Hô, cuối cùng cũng tới!! La Thượng Thần trong lòng đang không ngừng hò hét, ông mảy về nhà hảo hảo tắm rửa một cái rồi sau đó mới lên giường ngủ. Ai cũng không thể cản trở ta!!

Chiếc xe màu đen vừa tới, La Thượng Thần cũng không quan tâm Hàn Vũ Thiên còn chưa lên xe liền mở cửa tự ngồi xuống.

“Hô.....” thở dài một tiếng, La Thượng Thần đem toàn bộ cơ thể thả lỏng, cả người ngã ở ghế trên...Đêm

nay thực con mẹ nó mệt dã man con ngan!! A... hoàn toàn không nghĩ ngồi liên nằm xuống... Xem ra chờ một chút rồi rời khỏi chỗ này được a...

“Mệt đến thế sao? Thể lực kém quá.”

Tiếp theo Hàn Vũ Thiên cũng ngồi lên xe, liếc mắt nhìn La Thượng Thần một cái, rồi lái xe đi.

“...” Ngu ngốc! Ông mày bây giờ đang mệt chết đi, bụng lại con mẹ nó không thoải mái, mặc kệ anh! La Thượng Thần làm bộ nhìn ra cảnh đêm ở ngoài, cố ý bỏ qua ác ý đùa cợt của Hàn Vũ Thiên.

Không phản bác sao? Thật sự mệt như thế à? Thấy cậu ta mệt như vậy nên không so đo nữa, chắc, nhưng mà... rất ít người dám cư xử như vậy với mình, xem ra cậu ta thật sự là không biết một thân phận khác của mình rồi... Hàn Vũ Thiên vừa lái xe vừa thầm nghĩ.

Trợ lý đặc biệt không nghe lời này thực thông minh lại thực dụng, nếu có thể đem cậu ta thu lại bên người... chắc chắn sẽ rất có lợi cho mình. Ừm, thật muốn nhìn xem biểu tình của cậu ta sau khi biết thân phận khác của mình, nhất định rất thú vị đi.

Nghĩ vậy, Hàn Vũ Thiên không tự giác gọi lên khoe miệng khê cười ra tiếng.

“...Cười cái gì?” Nghe thấy thanh âm của Hàn Vũ Thiên, La Thượng Thần thuận miệng hỏi một chút. Đối với La Thượng Thần hiện tại đang thầm nghĩ ngơi mà nói, đáp án là gì cũng không quan trọng.

“Chúng ta... gặp chuyện phiền toái rồi.”

5. Lạc Duệ - Chương 5

“Có chuyện phiền toái.”

Thanh âm của Hàn Vũ Thiên trầm thấp mà hữu lực pha một chút lạnh như băng, trong nháy mắt dường như độ ẩm trong xe đột nhiên giảm xuống mấy độ, La Thượng Thần cảm thấy có điểm không thích hợp liền mở mắt.

Sự thay đổi của Hàn Vũ Thiên làm La Thượng Thần không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

“Cái gì?” Gì? Đã xảy ra chuyện gì? Cái gì mà ‘có chuyện phiền toái’?

“Chúng ta bị theo dõi.” Hàn Vũ Thiên bình tĩnh nói, La Thượng Thần nghe trả lời mà trở nên sửng sốt,

không biết nên phản ứng như thế nào cho đúng. Theo dõi? Gì a!!?

Hàn Vũ Thiên vẫn chú ý kính chiếu hậu, từ bên trong quan sát tình huống. Theo sau là một đoàn trông cũng không đơn giản, tuy rằng nhân số không đông lắm nhưng lại không có biện pháp âm thầm cắt đuôi bọn họ...

Một bên quan sát tình trạng phía sau, Hàn Vũ Thiên một bên bình tĩnh tìm cách thoát.

“... Trợ lý La.” Hàn Vũ Thiên bỗng nhiên kêu thấp làm cho La Thượng Thần suýt nữa phản ứng thái quá.

“A? Vâng!” Đừng dọa người nha! Hiện tại rốt cuộc tình trạng như thế nào!?

“Ngồi yên.” Mệnh lệnh ngắn gọn lại cực kỳ uy hiếp làm cho La Thượng Thần tự giác nghe lời. Tiếp theo, Hàn Vũ Thiên đạp nhanh chân ga, chiếc xe màu đen tựa như báo đen phóng vụt trên đường.

Tốc độ tăng đột ngột làm La Thượng Thần không phản ứng kịp, nhưng sau khi đã quen thì tốc độ này cũng chưa là gì... Khả...

Muốn hỏi một chuyện... Nhịn không được nhìn về phía người đàn ông đang ngồi bên cạnh, người kia vẻ mặt lạnh cùng bộ dáng nghiêm túc, khiến cho La Thượng Thần trong lòng cho dù có nhiều vấn đề nhưng cũng không dám đặt câu hỏi, đành phải ở trong lòng vụng trộm mà nghĩ.

Trải qua chuyện vừa rồi mới nhận ra: Chiếc xe này, cũng chính là chiếc xe mình và Tổng giám đốc Hàn cùng ngồi bên trong, đang không biết bị tên nào theo dõi.

Vì sao lại bị theo dõi, chính mình cũng không rõ, nhưng mình chẳng qua chỉ là một tên trợ lý bình thường, không có khả năng bị người theo dõi mới đúng!

... Ừm, ừm? Có cảm giác Hàn đại tổng tài dường như đối với việc này không hề lạ lắm một chút nào, thậm chí có thể nói là ‘sớm đã thành thói quen’!? Clgt a! Người kia là thường đụng tới sao??

... Nói cách khác, mục tiêu căn bản của bọn họ chính là Hàn Vũ Thiên, mà chính mình không hiểu tại sao lại bị cuốn vào chuyện này, trở thành người vô tội!!

Cho nên, hiện tại phát sinh việc này là do quan hệ của người kia đi!!

Đạch! Nếu không phải hần, mình đã không dùng thân thể không thoải mái theo hần chạy ở đây! Nếu không phải hần, mình đã sớm ở nhà thoải mái chuẩn bị lên giường nghỉ ngơi!! Nếu không phải hần, mình cũng sẽ không ngồi trên cái xe này, lại càng không bị truy đuổi giống bây giờ!!! Nếu không phải hần... những chuyện này, tất cả đều là... đều là lỗi của tên Hàn Vũ Thiên!!!

Nghĩ đến đây, một cổ oán giận nảy lên trong lòng, La Thượng Thần quay đầu qua chuẩn bị muốn trách tội tên đầu sỏ đáng chết này, nhưng vừa mới mở miệng...

“Hàn...”

“Nằm úp sấp xuống!!” Đột nhiên một trận xô xao, khiến La Thượng Thần còn không kịp đem lời nói hết, đầu đã bị một lực không nhỏ áp chế, ngay lập tức tiếp theo là tiếng súng nổi lên bốn phía, mà mục tiêu chính là chiếc xe màu đen này!

6. Lạc Duệ - Chương 6

Đội âm thanh bắn phá dừng hẳn, La Thượng Thần mới từ từ tựa đầu lên, quay đầu nhìn tình trạng phía sau. Kính xe sau cơ hồ hoàn toàn bị bể, hơn mười vết đạn kết lại trông như một cái mạng nhện rậm rạp. Không chỉ kính xe sau, những chỗ khác cũng không có cái nào là hoàn hảo, chỉ có thể dùng từ ‘vô cùng thâm’ để hình dung.

Nhìn thấy cảnh tượng như vậy, La Thượng Thần ngây người. Nói thật, tuy rằng vì thông minh và cố gắng mà có được chức vị trợ lý Tổng giám đốc đường đường ở công ty hiện tại, nhưng thật ra thì cậu cũng chỉ là một người bình thường, cái gì theo dõi, đuổi giết, xã hội đen trả thù... Được rồi, cậu bình thường căn bản chính là người lời nói to hơn việc làm!

Sau một giây vừa tự mình trải qua cảnh như trong phim điện ảnh, khiến cậu thực sự không biết làm thế nào để tiêu hóa hết thấy, ngay cả Hàn Vũ Thiên một lần nữa khởi động xe cũng không phát hiện, ước chừng qua mười phút cậu mới dần tỉnh táo lại.

Những việc này rốt cuộc là sao!? Mình sẽ như vậy mà chết ư? Đều vì liên quan với thằng khốn này? Xe phi như bay theo hướng một con đường mòn không tên, bất lực không biết làm cái gì, La Thượng Thần chỉ có thể miên man suy nghĩ. Cảm thấy thứ đỡ lưng phía sau biến mất, lo âu không chỗ phát tiết, La Thượng Thần cuối cùng nổi bão.

“Này, Hàn Vũ Thiên! Anh muốn làm cái đêch gì vậy?” Vì sao lại hạ lưng ghế dựa xuống? Như vậy đạn bắn trúng thì sao? Cả giận mất khôn, cho nên La Thượng Thần nhất thời nói nhanh, ngay cả kính ngữ cũng không, liền kêu thẳng tên Hàn Vũ Thiên, thậm chí ngay cả từ ngữ thô tục cũng phun ra.

Nghe thấy lời nói không hề tôn kính của La Thượng Thần lăm với mình, Hàn Vũ Thiên nhú mày không đáp lại, nhìn nhìn kính chiếu hậu, đang tính toán điều gì. Mà thái độ như vậy hoàn toàn chọc giận La Thượng Thần. Lửa giận làm cho La Thượng Thần không thềm quan tâm cái gì hết, dù sao cuối cùng sống hay chết cũng chẳng biết, còn lo cái gì mà tôn kính với không tôn kính!

“Đậu má, tôi nói...”

Vốn định làm cho Hàn Vũ Thiên chú tâm đến vấn đề mình đang nói, nhưng người kia không báo trước cấp tốc quẹo, không chỉ cắt ngang lời nói của La Thượng Thần, mà còn thiếu ghế dựa đỡ lưng, cậu chỉ có thể lập tức bắt lấy đai an toàn để không bị ngã.

“Này!! Hàn Vũ Thiên! Anh con mẹ nó tăng tốc sao không nói một tiếng a? Mau trả lời vấn đề của tôi!!” Động tác nguy hiểm vừa rồi khiến cho La Thượng Thần đang bốc hỏa lại càng thêm hỏa! Mau giải thích rõ cho tôi, đừng để tôi ngay cả tại sao mà chết cũng không biết!

“Nhảy ra khỏi xe.” Hàn Vũ Thiên cuối cùng cũng chịu mở miệng, nhưng lại nói một câu làm cho da đầu người ta muốn run lên.

“Cái gì!?” A? Mình nghe có lầm không?! Hắn vừa mới nói... là tiếng người!?

“Chuẩn bị một chút... Chúng ta cùng nhảy xe.” Lời nói kiên định của Hàn Vũ Thiên làm La Thượng Thần thoáng chốc đầu óc trống rỗng.

Nhảy... Không thể nào? Anh ta... cho dù muốn trừng phạt mình cũng không thể dùng loại phương pháp này đi! Cái gì mà ‘Chuẩn bị một chút... Chúng ta cùng nhảy xe.’ Chuẩn bị một chút? Tôi vẫn không biết nhảy xe thì chuẩn bị cái gì a!!

Nhưng dường như không cho La Thượng Thần phản bác, Hàn Vũ Thiên đã mau chóng chuẩn bị. Chỉ thấy người kia đem ổ khóa đặt ở chân ga, sau cởi bỏ đai an toàn của chính mình cùng La Thượng Thần, nhảy xuống ghế sau. Phát hiện Hàn Vũ Thiên dựa vào mình ngày càng gần, La Thượng Thần theo thói quen đẩy ra. “Đừng lộn xộn!”

“.....” Tuy rằng không thích Hàn Vũ Thiên quá gần sát, nhưng tình trạng khẩn cấp như vậy cũng không cho La Thượng Thần kháng nghị, bình tĩnh cân nhắc, La Thượng Thần cuối cùng cũng đối mặt với sự thật phía trước.

“Vậy bây giờ... nên làm sao?” Dù sao cũng là cùng nhảy, vậy mặc cho số phận đi! Dù gì cũng chỉ là một cái mạng, bằng không còn có thể như vậy?

Đáp lại hắn chỉ có tiếng động cơ nhỏ.

“...Tổng giám đốc Hàn?”.

Vẫn là âm thanh của động cơ.

“Này! Anh con mẹ nó không cần im lặng... A ?? Anh chỉ lo làm thôi!?” Nhâm mệnh La Thượng Thần mở miệng hỏi lại không có được đáp án, chuẩn bị mắng lại bị động tác của Hàn Vũ Thiên làm cho sợ tới mức kêu to.

7. Lạc Duệ - Chương 7

La Thượng Thần thét đến chói tai, không phải vì hành động nguy hiểm của Hàn Vũ Thiên chỉ dùng một tay khống chế tay lái, cũng không phải vì tay kia của hắn mở cửa xe làm gió mạnh không ngừng quất vào trong, mà là bởi vì động tác điều khiển từ ghế sau của Hàn Vũ Thiên!

Hắn thế nhưng đưa mình vòng vào trong ngực! Tựa như đang ôm mình!!

Hành vi này làm cho La Thượng Thần sợ tới mức lông toàn thân đều dựng đứng lên. Đối với La Thượng Thần mà nói, có thiếu hụt trên thân thể là điều cậu cảm thấy tự ti nhất, nguyên nhân chủ yếu khiến cậu luôn bảo trì khoảng cách nhất định với người khác.

Thân thể này là đàn ông, cũng là phụ nữ. Cậu hiểu rõ ràng loại thân thể này không thể cho nữ nhân một gia đình đầy đủ, mà trong lòng lại càng không thể nào vì nam nhân dưng dục.

Bởi vậy cậu chưa từng có một người bạn gái, đối với những người khác thì luôn bảo trì khoảng cách. Sự cao ngạo và lãnh đạm của cậu đều chỉ để che dấu bí mật này. Cho nên, hiện tại tình thế phát triển làm cho cậu cảm thấy kinh ngạc cực độ, động tác thân mật như thế này...

“Không muốn chết thì câm ngay đi!” Hàn Vũ Thiên thấp giọng nói bên tai La Thượng Thần, hoàn toàn không chú ý tới hành động của mình làm cho toàn thân La Thượng Thần trở nên cứng ngắc.

A! Thật đáng sợ!! Cái kia.. Cái kia gió thổi thổi thổi thổi thổi đến... “Anh.....Anh...”

“Im lặng, nắm chặt!” Hàn Vũ Thiên hoàn toàn không để ý tới La Thượng Thần, chỉ lo tính toán thời cơ nhảy xe.

“Anh... Chờ Được được, a !!!” Còn muốn nói cho Hàn Vũ Thiên mình vẫn chưa chuẩn bị tâm lý tốt, nhưng nói còn chưa xong, tình huống lại không báo trước, bị Hàn Vũ Thiên thừa lúc quẹo một cái cấp tốc vào, thuận thế..... nhảy xe!!!

Bởi vì xe khá cao, hơn nữa cộng với lực của Hàn Vũ Thiên, bọn họ liền một mạch lặn vào bụi cỏ.

Cảm giác không quá thoải mái, nhất là cái trọng lực cùng tốc độ. Không biết có phải vì thân thể mình không ổn hay không, cảm giác sau khi đã dừng lại vẫn là có điểm chưa dứt... Cảm giác khó chịu làm cho La Thượng Thần nhin không được liền nho nhỏ rên rỉ. “Ồi...”

“Hừ...” Che miệng La Thượng Thần, Hàn Vũ Thiên cẩn thận nghe tiếng nổ mạnh xôn xao ở phía sau.

Đội tiếng ồn chấm dứt, tiếng xe xa dần trong khoảng trời đêm, Hàn Vũ Thiên đứng dậy.

Xem ra bọn họ nhìn thấy xe hủy người chết không phản ứng gì nhiều lắm, nếu không phải sát thủ cũng không để ý. Tốt lắm, mặc kệ là thế nào, chờ tao trở về sẽ tìm chúng mày tính toán, mà hiện tại... Xem ra trợ lý đặc biệt của mình tình trạng không tốt lắm.

“Đứng lên, tỉnh dậy.” Hàn Vũ Thiên kéo La Thượng Thần lên, vỗ vỗ khuôn mặt thất thần của cậu, hơi hơi lay động ổn định thân thể.

“Hiện...” Thanh tỉnh chút, nhưng vẫn là La Thượng Thần hỗn loạn hoàn toàn muốn làm rõ tình trạng hiện tại.

“Không có việc gì, nhưng nếu cậu không muốn đêm nay ngủ đây thì mau lập tức thanh tỉnh cho tôi.”

“A, vâng, tôi tỉnh rồi.” Lắc lắc đầu, làm cho mình thanh tỉnh lại một chút. Vô duyên, ai lại muốn ngủ nơi này chứ!! Nhưng... vùng hoang vu như vậy, có thể ngủ thế nào!? Chẳng lẽ... phải đi về sao?? Tha tôi đi!!

La Thượng Thần nhìn nam nhân trước mắt, muốn hỏi nhiều vấn đề lắm nhưng có hỏi hấn cũng không trả lời, ngẩng lại vẫn là quên đi.

“Đi.” Kéo La Thượng Thần, Hàn Vũ Thiên cái gì cũng không nói liền đi đến phía trước.

Đi theo người đằng trước, La Thượng Thần ý nghĩ cũng không nhân nhạ. Tất cả những việc này... nam nhân này vừa rồi biết chắc chắn là phải nhảy xe, lại còn giống như đã quen thuộc địa hình vùng này... Vừa nãy còn không do dự tiến vào một cái hang núi, một chỗ sâu đến cực điểm ngay cả buổi sáng cũng không lo bị phát hiện, huống chi là bây giờ tối đến ngay cả năm ngón tay còn không thấy?

“Tất cả mọi việc này đều nằm trong sự tính toán của anh sao, sếp Hàn?” Mệt, tôi lúc nãy còn giống như cái đứa ngốc sợ chết.

“.....”

Không phản ứng sao? Miệng anh thật đúng là con mẹ nó ngậm chặt như hén a! Tốt lắm, ông đây tiếp tục nói!

“Đầu tiên là nhảy xe, tiếp đến là đi như ở nhà mình, còn có chút thoải mái tự tại...” anh con mẹ nó còn tưởng rằng ông đây đang nói nhảm a?

“.....”

Vẫn không phản ứng? Vậy! Ông lại nói tiếp!

“Hang động này... Tại sao lại tới đây? Còn nữa, hang động này đâu phải độc quyền là của anh, Mr. Rabbit.”

Hàn Vũ Thiên đi ở đằng trước đường như cuối cùng cũng nghe được lời nói của La Thượng Thần, cúi đầu cười cười. “Thật đúng là không thể tưởng tượng được a...”

Cái gì ‘thật đúng là không thể tưởng tượng được’?? Không cần xem thường ông đây!! La Thượng Thần cảm thấy chính mình cứ nhiên đang bị tên thảo nhân đáng ghét này coi thường, đang muốn phát tác, Hàn Vũ Thiên chợt dừng lại..

“Sao...?” Đột nhiên dừng lại làm gì a!?

“Cậu nói đúng, nơi này thật sự là hang động của tôi.” Hàn Vũ Thiên trả lời có ý cười, hẳn thật sự đối với La Thượng Thần cảm thấy hứng thú.

Cười cái rắm a! Cơ mà... Hang động của anh? Thật đúng là bị tôi nói trúng!? Đến rồi sao!? Ở đâu? La Thượng Thần nheo nheo mắt. Ừm, ừm? Đó là...

Bên trong tối đen, loáng thoáng nhìn rừng cây dần biến mất, ở bên trong... Là một ngôi nhà gỗ nhỏ!?

8. Lạc Duệ - Chương 8

Có chút cao hứng nằm ở trên giường lăn qua lăn lại, thật sự là thoải mái a! Nhân lúc Hàn Vũ Thiên còn trong phòng tắm, mình liền lăn nhiều một chút. La Thượng Thần trong lòng thầm hoan hô.

Lăn lăn, La Thượng Thần nằm trên giường bắt đầu đánh giá căn phòng.

Ngô... Nhà gỗ nhỏ này thật đúng là tuy nhỏ nhưng bên trong đều hoàn hảo a! Bề ngoài thoát nhìn trông có chút cũ kỹ, nhưng trong lại cao nhã thoải mái, còn có bồn tắm lớn. Chậc, thật sự là đáng tiếc nha! Nếu không phải cái kia đến là có thể hảo hảo tắm một cái...

A...buồn ngủ quá... Cái kia... hẳn là... sẽ không bị... phát hiện đi... Dù sao...cũng không phải là áo ngủ liền...Vốn sẽ không khiến cho thân thể thoải mái, hơn nữa hôm nay trải qua mạo hiểm, làm La Thượng Thần cảm thấy thể xác và tinh thần đều mệt mỏi, cuối cùng đánh không lại lời kêu gọi của Chu công, bị dụ đi chơi cờ.

Hàn Vũ Thiên vừa ra khỏi phòng tắm đã thấy La Thượng Thần đang ngủ, bộ dáng không một chút phòng bị. Tiến lại gần, ở góc độ của mình nhìn xuống có thể thấy được bộ ngực trắng nõn bên trong, tay áo bởi

vì hơi dài nên chỉ lộ ra những ngón tay thon dài, trông có chút đáng yêu mà cười khế. Bình thường tóc được chải cẩn thận tỉ mỉ, nay có chút hỗn độn rối tung ở khuôn mặt, đôi mắt khế nhắm, hàng lông mi thật dài run run, nhìn có vẻ hiền hòa mà ôn nhu vô cùng hấp dẫn, đôi môi hé mở cũng thực mê người... Nhìn tổng quan có loại mị thái kỳ lạ.

Cười nhạo một tiếng, Hàn Vũ Thiên đang cười nhạo bản thân, hần thê nhưng lại cảm thấy La Thượng Thần có loại ‘mị thái’ không biết ở đâu ra!? Tuy rằng bản thân là nam nữ đều ăn, nhưng cũng không đến nổi ra tay với cấp dưới của mình....

Đem chăn đắp lên người La Thượng Thần, rồi chính mình nằm xuống bên cạnh. Không còn cách nào khác, ai kêu nơi này chỉ có một cái giường, cho nên đành phải chấp nhận một chút. Nhắm mắt lại, Hàn Vũ Thiên cũng rất nhanh liền ngủ say.

Nửa đêm, Hàn Vũ Thiên bị cảm giác lạnh lạnh làm cho thức giấc, sờ sờ trên người mới phát hiện chăn đều bị La Thượng Thần cuốn qua bên mình. Người này... Kéo chăn lại, đoạt lại một ít chăn nhưng cũng nghe thấy một tiếng than nhẹ.

“Đau...” Tuy rằng rất nhỏ nhưng Hàn Vũ Thiên vẫn có thể nghe được.

Đau? Sao lại đau? Chẳng lẽ là lúc nhảy xe bị thương sao? Hàn Vũ Thiên đứng dậy mở cái đèn nhỏ, lay lay gọi La Thượng Thần vài tiếng, nhưng hoàn toàn không có phản ứng.

“La...Thượng Thần? La Thượng Thần?” Dừng sức một cái, quay La Thượng Thần đối mặt chính mình, nhưng cũng kinh ngạc phát hiện lưng hần lạnh như băng... Sao vậy!?

“Đau...” La Thượng Thần cuối cùng cũng có phản ứng, nhưng mắt vẫn không mở ra.

“Sao mà đau?” Là do nhảy xe mà thương sao? Tại sao không chịu nói sớm?

“Ngô... Đau bụng...”

“Đau bụng...? Có phải ăn nhầm cái gì rồi không?” Hàn Vũ Thiên nói với La Thượng Thần, tiến gần lại một chút. Còn tưởng rằng bị thương chỗ nào...

“Ngu ngốc... Cái kia... là đau sinh lý...”

“Đau sinh lý!? Ách! Không nghe lầm đi!? Cái đó... hẳn là phụ nữ mới có chứ? Cậu... là đàn ông mà? Hàn Vũ Thiên luôn phi thường cùng tự tin hiện giờ chính là lần đầu tiên trong nói ra những lời có chút không tự tin như thế.

“Giúp... này... giúp tôi chườm nóng....” La Thượng Thần hoàn toàn không để ý gì hết, cực kỳ tự nhiên mà

bắt đầu sai bảo Hàn đại tổng tài, không chút khách khí.

“Chườm nóng? Được được.” Kỳ thật Hàn Vũ Thiên cũng không để ý tới yêu cầu của La Thượng Thần, nhưng thấy bộ dáng cậu vì đau mà co người lại, khiến Hàn Vũ Thiên có chút không đành lòng. Mà cảm giác như thế này khiến Hàn Vũ Thiên nhận không được tự giấu mình, hóa ra mình vẫn còn có cái tâm a.

Hàn Vũ Thiên đứng dậy đi vào phòng tắm, một lát sau thấy hân trên tay cầm một cái khăn mặt đi tới chỗ La Thượng Thần, vỗ vỗ khuôn mặt đang mơ hồ nhíu mày ngủ.

“Này, tỉnh dậy.”

La Thượng Thần bị đánh thức lảo bầm một tiếng ”Làm gì vậy...”.

“Khăn mặt.” Hàn Vũ Thiên quơ quơ cái khăn trên tay.

“Àn... Ác... Khăn mặt a... Để%%@%*... xuống&\$\$%#\$...” La Thượng Thần nói mơ hồ không rõ, Hàn Vũ Thiên lại nghe mơ hồ, nhận không được nhíu mày, nghĩ rằng chính mình động thủ vẫn hơn.

Đau bụng...có thể là do bụng yếu đi? Hàn Vũ Thiên vén áo sơ mi của La Thượng Thần, rồi lấy khăn mặt đặt lên.

Vừa mới đem khăn mặt đặt lên bụng liền nghe thấy La Thượng Thần phê bình không chút lưu tình. “Àn... Không đủ nóng... Kỉ Thương... cậu thật ngu ngốc...”

“Không đủ?” Nghe thấy La Thượng Thần than nhẹ, Hàn Vũ Thiên lại nhíu mày. Ngừng một lúc, rồi như là nghĩ tới cái gì, liền xoay người đi vào bếp.

Khi Hàn Vũ Thiên xuất hiện, khăn mặt trên tay còn có hơi nóng tỏa ra. Đun trong nồi nước ấm hân là đủ nóng đi? Nghĩ xong liền không chút do dự đem khăn mặt nóng đến phồng tay đặt lên bụng La Thượng Thần.

“Ngô ân... Thật thoải mái...” La Thượng Thần nhẹ nhàng thở dài, đôi lông mày vừa nãy nhíu chặt cũng dần dần ra, mà cậu cũng không quên mỉm cười hướng đối phương nói lời cảm tạ. “Cảm ơn cậu... Kỉ Thương ngu ngốc”.

Tiểu tử này căn bản là đang mơ ngủ, liền nói cảm ơn lầm người. Nhưng mà... thật ra cũng không có gì, thần nhiên ngọt ngào, chính mình... thật lâu không thấy nụ cười như thế này. Chính bởi cảnh cuộc sống của mình, một thế giới với quyền lực và tiền tài, nhìn thì tốt đẹp nhưng thật ra rất giả dối... Có bao nhiêu người, dò xét như hổ rình mồi, nhìn bằng con mắt lạnh lùng, sổ cũng không đếm nổi...

Tôi thật sự đối với cậu ngày càng cảm thấy hứng thú... La Thượng Thần, còn cậu trong lúc vô tình lại bật

thốt lên bí mật....

Giống như người dính đầy máu tươi dơ bẩn, rồi bỗng nhiên có được một đóa sen trắng thanh khiết không nhiễm bụi trần. Khóe miệng Hàn Vũ Thiên gợi lên một chút tươi cười ái muội không rõ...

9. Lạc Duệ - Chương 9

Ngoài cửa vang lên tiếng gõ, La Thượng Thần đang bận việc chỉ lên tiếng, hoàn toàn không chú ý người bước tới thậm chí còn không nghe thấy tiếng bước chân.

“La tiên sinh.”

Nghe tiếng liền buông văn kiện trên tay xuống, La Thượng Thần ngẩng đầu nhìn người vừa tới có chút kinh ngạc. Người này tại sao lại xuất hiện ở đây?

Nam nhân trước mắt, cao lớn tuấn tú, nhưng khuôn mặt vẫn không chút thay đổi, tuy rằng bản thân đã từng gặp gã hai lần... Một lần chính là lúc này, một lần khác là trong vụ nhảy xe lần trước.

Ngày đó, gã cùng một người đàn ông khác khuôn mặt tương tự đi vào căn nhà gỗ, sau đó lập tức thận trọng nửa quỳ trước mặt Hàn Vũ Thiên, mà Hàn Vũ Thiên cũng thấy nhưng không thể trách, dường như có nói gì đó với bọn họ mới làm cho họ đứng dậy. Trường hợp đó, không khí trông giống như là tình tiết trong phim điện ảnh, Hàn Vũ Thiên tựa như một thiên hạ phách giả, làm cho người ta phải cúi xuống thần phục dưới khí thế của hắn.

Nói như vậy, bất luận kẻ nào gặp phải cảnh tượng đó cũng đều có suy nghĩ muốn làm rõ ràng hết thấy mọi việc... Bọn họ ngay từ đầu quỳ lễ, hơn nữa còn cung kính gọi người kia là ‘Ngự Hoàng’, còn có một vài từ ngữ làm cho người ta khó hiểu.... Nhưng, ‘nhiều một chuyện không bằng thiếu một chuyện’ vẫn là La Thượng Thần xử thế theo nguyên tắc, cho nên từ đầu tới cuối, đối với chuyện kia của Hàn Vũ Thiên cậu hết thấy cái gì cũng chưa hỏi, lại càng không nghĩ là sẽ tham gia vào đó.

Cái gì cũng không biết, ngày mới có thể an nhàn tự tại.

“Xin hỏi... có việc gì sao?” La Thượng Thần lễ phép hỏi.

Nam nhân không hề hé răng, từ trong tây trang lấy một cái danh thiếp đưa cho La Thượng Thần. Danh thiếp giấy trắng rất cao cấp, mà phía trên còn viết ‘Banquet’.

‘Banquet’.... “Đây là...” Khách sạn? La Thượng Thần hướng ánh mắt khó hiểu nhìn về phía nam nhân.

“Đêm nay 7 giờ, ‘Ngự Hoàng’ mời ngài.” Thanh âm nam nhân đều đều không cao không thấp, cùng với lời nói như là buộc người ta không thể không đi.

Hàn Vũ Thiên!? Hắn lại muốn làm cái gì? Thật sự phiền nha! La Thượng Thần nhịn không được nhíu mày một chút. Bởi vì gần đây thật sự là có loại cảm giác quỷ dị..... Cảm thấy Hàn Vũ Thiên càng ngày càng làm cho người ta thấy khó hiểu, suốt ngày không có việc gì cũng gọi cậu đến văn phòng, hơn nữa còn cảm thấy như có người ở phía sau quan sát cậu, nhưng mỗi lần quay lại thì lại không có việc gì, còn thấy hơi nghi ngờ mà hỏi cậu “Xảy ra chuyện gì?”, cái nụ cười kia làm cậu thấy Ừm, chính mình như là một ‘chú dê con’ còn Hàn Vũ Thiên là ‘con sói lớn’, hơn nữa còn nói với La Thượng Thần: “Dê con ngoan ngoãn, mẹ đã trở về, mau mở cửa ra.”

“Tôi không đến được không?” Thật sự không muốn đi a... Một vụ nhảy xe là đủ rồi, ai biết hắn lại muốn làm cái gì?

“Xin đừng đến muộn.” Mặt vẫn như trước không chút thay đổi, hoàn toàn không thêm để ý lời nói của La Thượng Thần, có thể nói là mất điếc tai ngơ.

“Ách...” Tiếng xe đến!! Lão đại vẫn là cuối cùng phải như vậy!? Khó thoát a!!

“Buổi tối 7 giờ.”

“Được rồi... tôi đã biết.” mẹ nó, có phiền hay không, người này cũng làm mình rất khó nói... Được rồi được rồi, không tệ nha, mặc kệ có phải là Hồng Môn Yến hay không, tóm lại chính là mình nhất định phải đi? Đáng giận a! Một chút cũng không hiểu gì về tôn trọng nhân quyền! Xe máy xe máy xe máy! Mẹ nó mẹ nó mẹ nó!!

La Thượng Thần tâm tình không cam lòng đáp ứng, không biết rằng bởi những lời nói vừa rồi, nhân sinh bình thường của cậu cũng theo đó mà thay đổi.

-BANQUET-

Đánh giá cách bày trí bên trong, La Thượng Thần nhìn trông có vẻ bình tĩnh nhưng thực tế cậu có một chút bất an. Nơi này không phải là nơi bình thường có thể tùy ý ra vào, vừa rồi nếu không phải là nam nhân kia dẫn đường, chính mình căn bản là không thể vào được... Hàn Vũ Thiên rốt cuộc là ở đây? Vả lại hắn đến rốt cuộc muốn làm gì?

Đang suy nghĩ, cánh cửa liền mở ra, Hàn Vũ Thiên tiến vào, phía sau còn có hai người khuôn mặt giống nhau kia.

Tuy rằng không hề nghĩ cái gì, nhưng La Thượng Thần vẫn đứng dậy chào “Tổng giám đốc Hàn”.

“Ừm, ngồi đi.”

“Vâng.” La Thượng Thần tuy ngoài miệng thực cung kính, nhưng trong lòng cũng không đoạn mà nói những lời phỉ nhổ: Mẹ nó mẹ nó, muộn như vậy còn kiêu ngạo!!

“Đừng câu nệ như thế, tan tằm rồi sẽ không còn là sếp với cấp dưới, đúng không, Thượng Thần?” La Thượng Thần dường như phảng phất chút an tâm, Hàn Vũ Thiên liền cười cười với cậu.

Ách! Rõ ràng là Hàn Vũ Thiên vừa cười, nhưng vì cái gì lại làm cho người ta cảm thấy kinh hãi!? Vẫn là mau chóng giải quyết xong chuyện, rồi rời khỏi cái nơi quỷ quái này. “Sếp Hàn...”

Nói còn chưa xong, đã bị Hàn Vũ Thiên gián đoạn. “Uống chút rượu đi, rượu đỏ được không?”

“Không, tôi...”

“A, đúng rồi, cậu còn phải lái xe, nhưng uống một chút cũng không sao? Bằng không cho người đưa cậu trở về.”

“.....” Không nói gì!! Này này này này này! Tôi đã nói như vậy, nguyên nhân lớn nhất vẫn là ở trên người lão đại!! Uống uống uống uống uống! Con mợ nó nguyên rửa anh uống đến trúng độc chết bất đắc kỳ tử!

Bên cạnh Hàn Vũ Thiên có một gã đàn ông đi đến quầy bar riêng, thuần thục cầm lấy chén rượu, chuẩn bị rót rượu.

“Thượng Thần.”

“Vâng?” Ác, không cần gọi tên tôi! Ông đây với anh không đến mức này!!

“Chúng ta tâm sự đi.”

10. Lạc Duệ - Chương 10

“Đầu tiên, tôi muốn cảm ơn cậu trước, thời điểm tôi tiếp nhận công ty đã cho tôi không ít ý kiến, lại càng giúp đỡ tôi cũng không ít.”

“Sếp Hàn quá khách khí, tôi chỉ là làm tròn bổn phận thôi.” Nghe anh ở đó nói linh tinh, đưa tôi đến nơi này cũng chỉ là để khích lệ tôi thôi sao? Ý đồ không rõ... Vẫn nên cẩn thận thì hơn!

“Làm chung một thời gian, cảm thấy năng lực của cậu rất tốt, tôi thấy cậu hẳn là có thể hướng tới chỗ có thể phát triển hơn, mà không phải làm một trợ lý nhỏ, hiện tại tôi cho cậu một cơ hội, cậu thấy như thế

nào?” Hàn Vũ Thiên cười phi thường hòa ái, như là thầy giáo đang dẫn đường cho sơn dương bị lạc đàn... Đáng sợ!!

“Không, cảm ơn ý tốt của Tổng giám đốc Hàn, đối với hiện trạng này tôi đang cảm thấy rất mỹ mãn, hướng lên trên một tầng cũng không có hứng thú.” Cứ tưởng là sẽ được tăng lương nha? Muốn làm cái gì mà phải phong quan phong tước? Quỷ dị!!

“Ai, đừng cự tuyệt nhanh như thế, trước hết nghe tôi nói. Cậu từng nghe qua ‘Ngự’ chưa?” Hàn Vũ Thiên bị cự tuyệt cũng không lộ vẻ mặt khó xử, ngược lại nếp nhăn trên khóe miệng khi cười càng sâu.

“!? Ách... Có.” Làm sao mà chưa từng nghe qua, tổ chức khổng lồ như thế. Cơ mà nói việc này... để làm gì?

“Có biết gì về tổ chức này không?” Hàn Vũ Thiên nhẹ nhàng thưởng thức một ngụm rượu đỏ, trên mặt lộ ra vẻ tươi cười có chút tà mị mà đáng sợ.

“...Thâu tóm rất nhiều thị trường, giữ một vị trí nhất định, là một... ‘tổ chức xã hội đen’ quy mô khổng lồ. ” Anh rốt cuộc muốn hỏi cái gì!?

“Nói rất đúng, là tổ chức xã hội đen. Như vậy, cậu cũng biết người thống lĩnh là ai?”

“...’Ngự hoàng’.” Anh muốn nói cái gì? Anh mơ nó chết tiệt sẽ không phải là người đó chứ!?

“Vây, thân là Ngự hoàng tôi, có thể vinh hạnh mời cậu tới đảm nhiệm chức bí thư chuyên chúc của tôi được không?” Hàn Vũ Thiên trả lời, xác minh phỏng đoán của La Thượng Thần.

“... Vây sao? Nhưng tôi chỉ là người bình thường không thể thường hơn được nữa, tuyệt đối không thể đảm nhận cái chức vị kia, anh vẫn là nên mời một cao nhân khác thì tốt hơn.” Tên này, giấu đầu lòi đuôi ra đến đây rồi! Ta sẽ không nhảy vào cái hố đen làm cho mình vạn kiếp không được tự do đâu!!

“Ác, ngay cả lo lắng cũng không có sao?” Hàn Vũ Thiên dường như là sớm đoán được mình sẽ bị cự tuyệt, không thềm để ý.

“Thực có lỗi, tôi chỉ nghĩ cuộc sống bây giờ quá an ổn...” Tôi không muốn chết sớm, còn muốn sống lâu một chút, nếu theo anh gia nhập, không phải sẽ thường xuyên phải trải qua mấy cái vụ nhảy xe nữa sao, hoặc là còn có chuyện nguy hiểm hơn so với việc đó!? Chưa điên nha!!

“Đương nhiên không có vấn đề gì, chính là... cậu có thể quá an ổn, nhưng bạn bè của cậu... thì không chắc.” Quơ quơ cái chén nhỏ trong tay, Hàn Vũ Thiên tỏ vẻ lơ đãng mà nói giọng uy hiếp.

“!?” Ý gì?

“Bệnh viện Kỉ Hòa quy mô cũng không nhỏ, đúng không...” Hàn Vũ Thiên nhìn La Thượng Thần cười cười tà mị.

Kỉ Hòa!? Là bệnh viện của Kỉ Thương...

“Dư Ảnh Tiệp hình như cũng là một cô gái...”

Bạn gái Kỉ Thương!?

“Mà Kỉ Thương...”

“Đủ rồi!! Anh rốt cuộc muốn nói cái gì?” La Thượng Thần có chút tức giận mà cắt ngang lời của Hàn Vũ Thiên.

“Không có gì, chính là tổ ‘thành ý’ mời cậu gia nhập thôi.” Như vậy liền nổi giận sao...

“Nếu tôi vẫn nói không?” Mợ nó, đừng có chơi loại thủ đoạn này, ông đây chính là không muốn gia nhập!

“Thực đáng tiếc... Nhưng tôi vẫn rất hy vọng cậu có thể gia nhập tổ chức. Hơn nữa, nếu cậu gia nhập, bạn bè của cậu cũng sẽ bảo đảm được an toàn...”

“An toàn... Bảo đảm!?”

“Cậu gia nhập... sẽ không phải lo lắng bọn họ có chuyện ngoài ý muốn mà bị thương...”

“Hàn Vũ Thiên, anh con mẹ nó quá đáng rồi đấy!!” Một cỗ khí dâng lên, La Thượng Thần phẫn nộ đứng lên, đập mạnh xuống bàn. Tiếng vang thật lớn khắp căn phòng, cho thấy nội tâm La Thượng Thần đang rất phẫn nộ.

Từ dưới nhìn lên La Thượng Thần, Hàn Vũ Thiên cười thực tà ác. “Quyền quyết định ở trên tay cậu, cậu nghĩ như thế nào tôi cũng không miễn cưỡng, nhưng đáp án...?”

“... Anh vô liêm sỉ!” Nhìn Hàn Vũ Thiên, La Thượng Thần nắm chặt tay thành nắm đấm, áp chế bản thân không kiềm chế được mà đánh hấn.

“Nói sao tùy cậu, tôi chỉ muốn biết đáp án.”

“... Tôi... gia nhập.” Hít vào một hơi thật sâu, La Thượng Thần trừng mắt nhìn Hàn Vũ Thiên, không nghĩ chính mình sẽ nói ra đáp án như thế.

“Tốt lắm. Hiện tại tôi lấy thân phận ‘Ngự hoàng’ chính thức hoan nghênh cậu gia nhập tổ chức!” Cậu sẽ cho tôi bao nhiêu lạc thú? Tôi cực kỳ chờ mong a!!

11. Lạc Duệ - Chương 11

La Thượng Thần cảm thấy mình phát điên trầm trọng!!

Chính mình căn bản là không nên nhận cái lời mời chó má kia!

Vì cái gì mình phải làm bí thư chuyên chúc của Hàn Vũ Thiên? Mà cái chúc vị này có thoải mái sao? Từ thứ hai đến cuối tuần sắp xếp thời gian biểu đầy~đầy~đầy~!! Căn bản không phải là người làm!!!

Trừ bỏ công việc ở công ty, hiện tại lại còn thêm việc ở tổ chức, mỗi ngày theo Hàn Vũ Thiên tuần tra xung quanh xử lý công vụ... Một chút thời gian riêng cũng không có!!

Nhưng mà cho xử lý công vụ, chỉ là làm cho sự tình đỡ hơn thôi, cũng chính là để cho quen đây là tổ chức gì. Những quy củ kỳ lạ, phương thức đàm phán đáng sợ, bầu không khí quỷ dị...

Đối với tổ chức này, pháp luật căn bản chỉ là những tờ giấy vô giá trị, bọn họ có hàng ngàn phương thức làm cho người ta sợ hãi, đối phó với bọn họ thà chết còn hơn, hơn nữa hiện tại có rất nhiều luật sư đang phục vụ tổ chức... Người bình thường nếu chọc tới bọn họ căn bản không có biện pháp tự cứu lấy mình, bởi vì, càng so đo với bọn họ càng sợ chết, đó là lý do tại sao không ai dám động vào tổ chức xã hội đen, nhất là Ngự hoàng!

Cảm thấy Ngự hoàng cùng mình là hai thế giới khác biệt, bởi vì mình không phải là người nên đi theo tổ chức, khẳng định có không ít người có ý kiến với cậu....

“Thần? Sao ngăn người ở đây? Một âm thanh dễ nghe truyền đến, dẫn theo ý cười.

“Làm gì có, cậu đừng nói lung tung a, Duyệt.” Cười cười, La Thượng Thần trả lời.

Người này gọi là ‘Duyệt’, có thể nói là người mà La Thượng Thần hiểu biết nhất trong tổ chức, ngày đó cùng ‘Lãm’ đến ngôi nhà gỗ nhỏ chính là người này, bọn họ là anh em sinh đôi, khi đó không biết, hai người biểu tình lại giống nhau, cho nên không thể nhận ra họ là ai với ai...

Nhưng mà sau khi ở chung một thời gian, phát hiện họ khác nhau như là thiên nam địa bắc. Lãm và Duyệt tuy rằng giống nhau như đúc, dáng người và hình thể cũng không kém nhau nhiều lắm, nhưng tính cách hoàn toàn không giống nhau. Lãm luôn lạnh lùng, im lặng giống như có thể cùng cảnh vật hòa hợp một thể, nhưng bề ngoài lại toát ra vẻ tuấn mỹ, căn bản không cần nói lời nào cũng rất dễ hấp dẫn sự chú ý của người khác; còn người em, Duyệt, nếu nói Lãm là mặt trăng trầm lặng, thì ‘Duyệt’ là mặt trời ấm áp,

y luôn cười rất đáng yêu, có khi thấy y cười lên có loại vẻ đẹp trung tính, rất rất rất đặc biệt.

“Thần, tôi nói a...” Nhìn nhìn La Thượng Thần, Duyệt mở miệng.

“Hửm?”

“Cậu có phần chán ghét Ngự hoàng a?”

“Tại sao lại hỏi như thế?” Không thích lắm, nhưng so với trước kia, hiện tại đã cải thiện hơn rất nhiều. La Thượng Thần cúi đầu tiếp tục hoàn thành công việc gián đoạn khi này.

“Tôi có cảm giác cậu dường như đối với Ngự hoàng có chút bất mãn.” Nghiêng đầu nghĩ nghĩ, Duyệt trả lời.

“...Duyệt, cậu và Lãm vào đây như thế nào vậy?” Không trả lời vấn đề của Duyệt, La Thượng Thần liền hỏi ngược lại.

“Chuyện này, tôi cùng anh... là được Ngự hoàng thu về.” Duyệt thản nhiên trả lời, lời nói có chút ảm đạm.

“Thật có lỗi, tôi không nên hỏi nhiều.” Xem ra bọn họ cũng từng trải qua một khoảng thời gian phức tạp... Nhưng chuyện của người khác vẫn là không nên hỏi nhiều.

“Không, không sao, dù sao đó cũng là chuyện đã qua.” Cười với La Thượng Thần, Duyệt lại khôi phục lại bộ dạng ban đầu.

“A, vừa rồi bị cậu hỏi sang chuyện khác, cậu còn chưa trả lời vấn đề của tôi nha! Vì sao không thích Ngự hoàng? Tôi thấy ngài đối với cậu rất đặc biệt.” Lần đầu tiên thấy Ngự hoàng trăm phương ngàn kế giành lấy sự chú ý như vậy, không từ thủ đoạn, nhưng lại trong lúc không có ai.

Mà La Thượng Thần cứ chăm chú làm việc, hoàn toàn không hỏi tại sao Duyệt lại nói với cậu như vậy. “Là, tôi cảm thấy mình giống như nam sủng yếu đuối.”

Rốt cuộc có phải là không biết ý hay không a... Đảo cặp mắt trắng dã, Duyệt cảm thấy có chút vô lực, người này... Ngự hoàng điều tra cậu ta kỹ như vậy, đến cả ngày sinh tháng đẻ của tổ tông mười tám đời điều tra rõ ràng không sót một chữ, tìm biện pháp để cậu làm việc cùng mình, cũng cố ý làm một ít động tác nhỏ vô tình mà cậu ta cũng không có cảm giác gì sao?

... Hay là cố ý che dấu suy nghĩ của mình?... Ách... Đừng nói là không biết hoặc chưa bao giờ biết đến chuyện này đi??... Chẳng lẽ Ngự hoàng vì cậu ta làm ra nhiều chuyện đặc biệt như vậy mà cậu ta vẫn không có phản ứng sao!? Mình nhất định phải đề nghị Ngự hoàng làm thêm một vài hành vi shock hơn với cậu ta mới được.

“Duyệt?” Thấy y thật lâu không lên tiếng, La Thượng Thần cảm thấy kỳ quái, ngẩng đầu lên nhìn thấy y đang ngẩng người.

“Ai? Không có việc gì... Đúng rồi, đêm nay chuyện đó cố lên a.”

“Ý cậu là chuyện giao dịch cùng Kinh Thuận?”

“Ừ, dù sao cũng là lần đầu tiên cậu đảm đương nhiệm vụ lớn, mà cậu nếu có việc gì thì nhìn vào đây.”

“Cám ơn, không cần lo lắng, tôi nghĩ hẳn là mình có thể ứng phó.” La Thượng Thần kiên định tự tin mà trả lời.

Mà sự tình cũng như lời La Thượng Thần nói, cậu có thể ứng phó, thậm chí có thể nói là làm hài lòng, làm cho đối phương hoàn toàn không thể lao lên chỗ quá tốt.

12. Lạc Duệ - Chương 12

-NGỰ ĐIỆN-

“Làm tốt lắm.” Hàn Vũ Thiên nói với La Thượng Thần, mỉm cười.

“Cảm ơn Ngự hoàng khích lệ.” La Thượng Thần đáp lại.

“Xem ra không bao lâu nữa, trên đường sẽ lưu truyền bên cạnh Ngự hoàng có một nhân vật lợi hại, không dễ chọc a.” Là ‘Tĩnh’, người cai quản Đông Vi Cung, Tĩnh là một phụ nữ khôn khéo giỏi giang, phụ trách xử lý sự vụ bên trong Ngự.

“Đúng vậy, mọi người không biết, khi giao dịch có bao nhiêu khó khăn đâu.” Duyệt nói theo. Là y cùng anh trai đưa La Thượng Thần đi hoàn thành giao dịch, La Thượng Thần biểu hiện quá mức xuất sắc, ngay cả anh trai y cũng phá lệ gật đầu ánh mắt tán thưởng.

“Lợi hại trong lời nói như thế, có muốn đến Tây Nghiêu Cung thử xem không?” Tướng của Tây Nghiêu Cung, người phụ trách bộ phận an toàn cùng vũ trang, nói.

“Tây Nghiêu Cung rất bạo lực, vẫn là nên đến Bắc Thiệu Cung đi, gia nhập bộ phận phụ trách tài chính của chúng tôi thấy thế nào?” Truân, người của Bắc Thiệu Cung nói, thuận miệng nói xéo Tường một chút.

“Anh nói cái gì? Anh đúng là tên già đần độn!” Tường mắng to, Tây Nghiêu Cung của gã cũng rất kiêu

ngạo!

“Được rồi được rồi, cũng không ngấm lại người các cậu đang tranh giành là ai?” Nam Triều Cung – Ảnh nói với mọi người, tiếp đó quay sang Hàn Vũ Thiên cười cười một cách thần bí. “Ngự hoàng?”

“E hèm. Đánh chó phải ngó mặt chủ nhân, muốn mang người đi cũng phải hỏi trước ông chủ ta a.” Hàn Vũ Thiên cũng cười cười nói.

“.....” Chó? Hàn Vũ Thiên ý nói mình là chó sao? Này! Ông đây thà làm chó hoang còn hơn là làm chó anh nuôi!! Chủ nhân, chủ nhân, nói cũng thật thuận miệng a! Đậu má!! Phiền a, làm gì lâu như thế, cứ tưởng là sẽ được về nhanh mà nghỉ ngơi a!

“Thần?” Ảnh phát hiện ra biểu tình của La Thượng Thần. “Cậu muốn đi?”

Mà hỏi cái này cũng là muốn nhắc nhở mọi người thời gian thật sự đã khuya. Mọi người lần lượt rời khỏi Ngự Điện, và trở về cung của mình thu thập mấy thứ linh tinh, chuẩn bị về nhà.

Đi chưa được bao lâu, La Thượng Thần đột nhiên nhớ đến văn kiện mình bỏ quên, nói với Duyệt một tiếng rồi trở lại. Bởi vì bình thường là Duyệt đưa đón cậu, tình trạng của cậu không thể lái xe. Sau khi vội vàng đến bãi đỗ xe, chỉ thấy một chiếc xe thể thao màu bạc đang chờ cậu, nhú nhú mi một chút... là Hàn Vũ Thiên.

“Lên xe.” Hàn Vũ Thiên luôn luôn nói ngắn gọn.

Xem ra Duyệt đã thật sự đi rồi. Hiện tại lựa chọn duy nhất chỉ còn có tên đáng ghét này... Ủy khuất bản thân một chút đi. La Thượng Thần tự nói với mình rồi mới ngồi lên xe.

Dọc theo quảng đường đi, hai người đều không nói chuyện với nhau. Thật ra thứ nhất là không biết nói gì, thứ hai là La Thượng Thần đang suy nghĩ lời của Duyệt nói với cậu hôm nay.

Thực chán ghét Hàn Vũ Thiên sao? Đúng vậy, nhưng so với trước kia, hiện tại tốt hơn... Nên nói sao nhỉ, phải là ở chung một chỗ sau đó mới có thể hiểu được đối phương, tuy rằng kết quả có thể nửa này nửa nọ nửa tốt nửa xấu.

Ngay từ đầu nhìn thấy Hàn Vũ Thiên liền cảm thấy người này rất khó gần, làm việc dưới trướng hắn cũng là nghiệm chứng lại ý nghĩ của chính mình, sau đó lại bị hắn bẻ ổi dùng thủ đoạn bức mình gia nhập tổ chức, khi đó có cảm giác như mình sắp phát điên... Nhưng là, sau khi cùng hắn ở chung lại phát hiện, hắn thật sự rất xuất sắc làm người ta khó có thể bỏ qua. Trừ bỏ vẻ đẹp bên ngoài cùng dáng người mô đen, mặt ngoài hắn lại thâm tàng bất lộ; Tùy trường hợp tùy diện mạo, hòa hợp khéo léo... Tuy rằng sinh hoạt cá nhân có chút loạn, nhưng đây là chuyện của hắn, mình không định quan tâm.

Gần đây thật sự mật độ mình chán ghét hắn có chút giảm, nhưng để ‘thích’ hắn thì... rất khó. Cười cười tự

giểu, có lẽ mình và hắn đến tám đời cũng không hợp đi.

“Cười cái gì?” Hàn Vũ Thiên hỏi.

“Cười...” La Thượng Thần theo bản năng nói tiếp, nhưng lại không biết nói như thế nào, nên nói cho người kia biết cậu đang nghĩ trong lòng là người kia và cậu tám đời cũng không hợp sao, vẫn là...

“... Nếu anh là cún thì sẽ là một con cún như thế nào.” Quyết định báo thù chuyện khi nãy, dám nói hắn là cún!?

“Hửm? Kết quả?” Hàn Vũ Thiên hỏi không đúng lúc.

“... Còn chưa nghĩ ra được.” Không thể tưởng tượng Hàn Vũ Thiên lại tiếp tục hỏi tới như thế, La Thượng Thần dừng một chút mới trả lời.

“Hửm? Còn không nói, cậu vừa nãy cười cái gì?” dừng hòng nói dối hắn như thế? Hàn Vũ Thiên cười.

“...” Lại áp bức người khác, nhưng nếu không nói... không biết hắn lại sẽ dùng phương pháp gì khiến mình nói ra, lần trước dùng thủ đoạn vô sỉ nhưng lại làm người ta khắc sâu trong lòng... “Tôi nghĩ... tôi với anh khả năng tám đời cũng không hợp.”

“Vậy sao? Điều đó thật là làm tôi thương tâm a.” Hàn Vũ Thiên cười nhạt.

“...” Tốt nhất là vậy đi! Loại này không cần hắn cũng nói ra!! Lừa ai a? Đi lừa gạt người tình cùng nhóm nam sủng còn có tác dụng a!! Nhanh tới nhà, lười tiếp tục xả đồng xả tây với anh quá!

Chiếc xe thể thao màu bạc dừng lại, trước nhà trọ cao cấp La Thượng Thần ở.

La Thượng Thần nói lời cảm ơn với Hàn Vũ Thiên rồi xuống xe, từ từ sờ túi quần lại nghe tiếng mở chốt cửa xe. Quay người lại thì thấy Hàn Vũ Thiên đã đi tới. “Sao...?”

13. Lạc Duệ - Chương 13

“Với hôm nay, tôi hẳn là nên thưởng cho cậu một chút.” Vừa nói xong, liền đem La Thượng Thần sát lại gần. Đối phương phía trước còn chưa kịp phản ứng, liền bị hôn.

Đối mặt với tình trạng xảy ra thành linh, La Thượng Thần hoàn toàn choáng váng.

... Cái gì...

Hàn Vũ Thiên lời lẽ như công thành chiếm đất, cuồng bạo mà kịch liệt, đầu lưỡi khiêu khích gấn bó, dùng một cái xâm nhập quần quanh đầu lưỡi La Thượng Thần, lại giống như đang đùa giỡn.

La Thượng Thần thường ngày khôn khéo, đầu óc thoảng chút đã trống rỗng, theo bản năng mà giãy dụa đẩy Hàn Vũ Thiên ra, nhưng lại hoàn toàn không thể chống lại, chỉ có thể phát ra những âm thanh kháng nghị nhỏ vụn đứt quãng.

“Ngô.... ưm...”

Chưa bao giờ cùng người này thân mật như thế, hướng chi là hôn nhau nóng bỏng cuồng nhiệt đến như thế này. La Thượng Thần ngoại trừ đầu óc bãi công, ngay cả hô hấp cũng quên, sức lực hình như cũng giảm, vẫn là Hàn Vũ Thiên phát hiện La Thượng Thần bởi vì thiếu dưỡng khí mà mặt đỏ lên mới cười cười buông ra.

Phản ứng của La Thượng Thần làm Hàn Vũ Thiên cảm thấy rất tốt. Người trước mắt bởi vì hành động vừa rồi mà vẻ mặt ửng hồng, lại bởi vì thiếu dưỡng khí mà tựa vào trong lòng mình, toàn thân vô lực, đây chính là cái mà người bình thường luôn cao ngạo lại quật cường như cậu sẽ không bao giờ biểu hiện ra ngoài... Chính là sự yếu đuối.

Đợi cho đầu óc La Thượng Thần bình thường trở lại, mới phát hiện tư thế của mình và Hàn Vũ Thiên có nhiều ái muội, cậu sợ tới mức lấy tay đẩy Hàn Vũ Thiên ra, nhưng lại bởi vì mất đi chỗ dựa, nếu Hàn Vũ Thiên không giữ chặt tay cậu, có khả năng cậu sẽ ngã ngồi ở đó, tư thế cũng sẽ rất chướng tai gai mắt.

“Cảm... Không đúng! Tôi... Anh...” Vốn định nói lời cảm ơn nhưng chợt nhớ lại chuyện vừa rồi, La Thượng Thần không biết nên nói cái gì cho đúng.

Đáp lại cậu là một trận cười trầm thấp nhưng lại rất gợi tình. “... Cậu thật sự là đáng yêu a, Thượng Thần.”

“Cái gì... Hàn Vũ Thiên anh!” Thật sự chưa thấy qua, lại quá đáng như vậy với cậu, La Thượng Thần vừa xấu hổ, gượng tay lên, định thưởng cho Hàn Vũ Thiên một cái tát nhưng lại lập tức bị chế trụ.

“Hừ... Nói quá lớn sẽ bị người khác phát hiện...” Hàn Vũ Thiên nói bên tai La Thượng Thần, tiếp theo lại chạm nhẹ vài cái.

“Anh! Ngô...” La Thượng Thần vốn mím chặt miệng nhưng vì muốn nói vài câu phản bác mà hé mở, hành động như vậy làm cho Hàn Vũ Thiên bắt lấy cơ hội lại hôn cậu tiếp.

Đối với tình trạng này, cho dù đây chính là lần đầu hôn môi, nhưng gặp phải Hàn Vũ Thiên cao thủ tình trường như vậy, La Thượng Thần vẫn là không thể chống đỡ được, lại một lần nữa bị kỹ xảo cao siêu hôn

nên thở hổn hển, hoàn toàn nói không ra lời.

“Thượng Thần...”

“Ừm...” Cái gì, cái gì... La Thượng Thần còn chưa hồi phục trạng thái...

“Nghỉ ngơi sớm một chút, ngày mai gặp.” Cúi đầu cười khẽ, Hàn Vũ Thiên ghé bên tai cậu nhỏ giọng. Nhưng đột nhiên lại nghĩ tới cái gì, có chứa ý cười bồi thêm một câu: “Lần sau... nhớ đừng nín thở.”

Khi La Thượng Thần hoàn toàn thanh tỉnh, tiếng xe của Hàn Vũ Thiên đã đi xa dần.

La Thượng Thần hít một hơi thật sâu, áp lực nghĩ là sẽ xúc động mà mắng to, hai tay nắm chặt thành quyền khê run, thu phóng vài lần vẫn không thay đổi, phần hận lấy tay lau mạnh môi mình một bên mắng, phản phản phúc phúc...

“Mẹ nó, mẹ nó, mẹ nó... Tại sao...” Vì cái gì lại như vậy... Hàn Vũ Thiên rút cuộc trong đầu đang nghĩ cái gì?

Vấn đề này làm La Thượng Thần thấy phức tạp, kể cả sau khi vào nhà rửa mặt, chải đầu, đánh răng xong, thậm chí đã nằm thẳng ở trên giường mềm mại thoải mái, cậu vẫn là không bỏ xuống vấn đề này được.

Cuối cùng, cậu quyết định không suy nghĩ nữa, vì bất luận cậu có nghĩ thêm cũng không thể biết được Hàn Vũ Thiên muốn làm cái gì.

Chẳng lẽ thật sự theo lời người kia nói, chính là ‘thưởng’ sao? Như vậy người kia cũng quá đề cao bản thân rồi! Đem hôn làm quà thưởng.... Chính mình cũng không phải nam sủng của hắn, nhận được lễ vật như vậy làm sao cao hứng lên được?

Đúng vậy! Nhất định là như vậy! Việc này toàn bộ đều là Hàn Vũ Thiên tự cho là mình đa tình! Nhưng lần sau... cẩn thận một chút thì tốt hơn. Không có việc gì vẫn là nên tránh gặp hắn!!

La Thượng Thần cảm thấy lúc trước đối với người kia có chút cảm tình tất cả đều là sh*t a! Hoàn toàn là bản thân nhất thời không bắt bẻ mới có thể mang độ chán ghét hắn giảm xuống! Hiện tại... Hiện tại!! Hàn Vũ Thiên với cậu mà nói không phải là con người, cậu muốn đem người kia ngang bằng với độc xà mắng thú!! Trăm ngàn lần không tiếp cận mới là thượng sách!!!

14. Lạc Duệ - Chương 14

‘La Thượng Thần trốn Hàn Vũ Thiên’

Đây là ý nghĩ chung của mọi người, chỉ cần có mắt đều nhìn thấy. Ở công ty, La Thượng Thần chỉ cần không phải chuyện của mình, tuyệt đối sẽ không ở chỗ của Hàn Vũ Thiên quá một phút; Ở Ngự điện tổng bộ, cho dù cậu là trợ lý bên người Hàn Vũ Thiên, nếu như không có chuyện gì cũng tránh xa, khi nộp văn kiện luôn thả xuống rồi lập tức rời đi, khoảng cách với Hàn Vũ Thiên ngày càng được bảo trì.

Nói tóm lại, trừ bỏ việc bắt buộc, La Thượng Thần tuyệt đối không tới gần Hàn Vũ Thiên. Giống như là đối với dã thú hung mãnh trong vườn bách thú, không tùy ý tiếp cận, không cho ăn.

Nhưng là Hàn Vũ Thiên bị coi thành dã thú hung mãnh tất có chỗ đáng giận, cho dù không tùy ý tiếp cận, không cho ăn nhưng hắn vẫn có phương pháp riêng của mình, có cách... bắt giữ con mồi, rồi sau đó... ăn!

La Thượng Thần có hành động trốn tránh hắn hoàn toàn không để trong mắt, bất luận kẻ nào hỏi, Hàn Vũ Thiên luôn cười cười mà cho qua, ngoài mặt như không có chuyện gì xảy ra.

Nhưng đây chỉ là... ở mặt ngoài.

Văn kiện bay tứ tung, không khó nhìn ra một người bối rối đang giãy dụa, mà lại là giãy dụa liên tục.

“Ừm... Không...” Âm thanh kháng cự thật nhỏ nhưng ở trong phòng họp trống trải lại nghe thấy rõ ràng, còn có một chút tình tiết chuyển động hỗn loạn đến mê người.

Hàn Vũ Thiên đem La Thượng Thần áp trên bàn hội nghị hung hăng hôn cậu, dường như để trừng phạt mà hôn sâu. Tình huống này gần đây thường diễn ra, mỗi khi Hàn Vũ Thiên bắt được La Thượng Thần, La Thượng Thần sẽ giống như hiện giờ, bị hôn, một chút cũng không thể thoát.

Hai mươi phút sau khi cuộc họp kết thúc, La Thượng Thần vội vàng muốn rời đi, rời khỏi dã thú hung mãnh, vừa nãy bị đánh lén cậu đã muốn phát điên! Nhưng ông trời dường như không nghe thấy lời khẩn cầu, Hàn Vũ Thiên ở đâu cũng là đại ca, hắn nói một là không ai dám nói hai, khi hắn nói mình ở lại để ‘nghiên cứu và thảo luận kỹ lưỡng kế hoạch kinh doanh’, La Thượng Thần thấy bây giờ thấp hươu bái Phật còn không kịp!

Từ đầu mọi lý do như muốn đi vệ sinh, đau đầu hay đau bụng đều dùng qua nhưng vô dụng, hướng chỉ lý do của Hàn Vũ Thiên chính đáng như vậy, nên bây giờ hoàn toàn chỉ có thể cứng rắn ngẩng cao đầu!

Em gái ra ngoài cuối cùng còn vô cùng tốt bụng nói “Cố lên!” lại còn ‘giúp’ bọn họ, khóa cửa lại... Khóa lại!!! Vì sao mà phải khóa cửa!? Chẳng lẽ cô ta biết ý đồ bất lương của Hàn Vũ Thiên nhưng lại cố ý giả vờ không biết!? Lại còn chân thành chúc phúc cho bọn họ!?

Tiếng “cố lên” kia là nói cho ai nghe à!? La Thượng Thần còn chưa tự hỏi rõ ràng, thân thể rất nhanh chóng liền bày ra tư thế phòng vệ mong có thể thuận lợi chạy thoát.

... Thật giống như một con chó samoyed nhỏ đang nhe nanh múa vuốt. Trong lòng Hàn Vũ Thiên dường

như đang đùa nhưng cũng rất nhanh ra tay với La Thượng Thần. Lần đầu tiên thấy hai người đàn ông mặc tây trang biểu diễn tiết mục ‘anh đuổi tôi chạy’ trong phòng họp.

Phòng họp vốn không quá rộng, hơn nữa Hàn Vũ Thiên thân thủ mạnh mẽ, chỉ chốc lát sau La Thượng Thần đã bị bắt được cũng bị áp ở trên bàn.

Hàn Vũ Thiên thấp giọng khẽ cười bên tai La Thượng Thần. “Kỹ thuật chạy trốn của cậu thật sự cần rèn luyện nhiều hơn.”

Chân tay La Thượng Thần hoàn toàn bị giữ chặt, bất luận giấy dựa như thế nào cũng không có cách để Hàn Vũ Thiên thả ra, cuối cùng chỉ có thể dùng lời nói không mấy nhã nhặn để biểu đạt phần nộ. “Mợ nó! Buông ra! Kỹ thuật chạy trốn của bốn thiếu gia như thế nào cũng không phải chuyện của anh!”

“Không phải chuyện của tôi, nhưng có thể dễ dàng bắt cậu như thế... làm tôi tiết kiệm không ít sức lực.” Hàn Vũ Thiên nói vòng vo cuối cùng xoay La Thượng Thần lại, tạo thành thế cục cao thấp giằng co.

Mình bị ở dưới thấp hắt hủi thì được ở trên cao cũng đã là thua thiệt, huống chi lại còn bị người đằng trước đè dưới thân, La Thượng Thần liều mạng giấy dựa. “Buông ra! Hàn Vũ Thiên anh thật biến thái!”

“Biến thái?” Dường như lần đầu tiên nghe thấy có người dám nói hắt hủi như vậy, Hàn Vũ Thiên lặp lại một lần, tiếp theo cúi đầu nhìn La Thượng Thần rồi mới nở nụ cười, giống như một con sói nham hiểm độc ác.

Tiếp tục tình trạng trước đó, như thường lệ, La Thượng Thần vẫn là ở trong lòng Hàn Vũ Thiên vô lực thở dốc.

“Tránh... tránh ra.” Vừa mới khôi phục chút khí lực, La Thượng Thần đã muốn đẩy Hàn Vũ Thiên ra để mình có thể cách xa hắn.

Mà Hàn Vũ Thiên lần này cũng thực hợp tác buông cậu ra, lúc thu tay lại cổ tình mơn trớn đôi môi bị hắn hôn đến sưng đỏ của La Thượng Thần. Dường như rất vừa lòng với kiệt tác của mình mà cười.

Cử chỉ này, đương nhiên làm cho La Thượng Thần bực mình nghiêm trọng, nhưng sau khi cân nhắc lợi hại chỉ có thể trừng mắt liếc người kia một cái, rồi mới lắc mình cách xa Hàn Vũ Thiên. Nhưng mà chưa kịp đụng tới cửa, câu nói của Hàn Vũ Thiên làm cậu dừng động tác lại. “Cậu bây giờ tốt nhất là không nên ra ngoài, bằng không nhìn thấy bộ dạng của cậu sẽ biết ngay chúng ta vừa mới làm cái gì.”

“Anh...!” La Thượng Thần tiến thoái lưỡng nan, ra cũng không được mà ở lại cũng không xong. Cuối cùng cậu chỉ có thể lựa chọn ở lại.

Cẩn thận nhìn Hàn Vũ Thiên, La Thượng Thần một chút cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ, rất sợ chính mình chỉ hơi thả lỏng sẽ lại bị đánh lên.

Trên thực tế... cậu rất muốn hỏi Hàn Vũ Thiên một chút... ‘Vì sao’, vì sao mà hôn cậu.

Bản thân cũng không phản đối đồng tính luyến ái, nhưng hành vi của Hàn Vũ Thiên đối với chính mình... Cảm thấy có chút nghi hoặc và phức tạp. Hoang mang càng lúc càng lớn, làm La Thượng Thần rối cuộc nhìn không được quyết định mở miệng hỏi Hàn Vũ Thiên

“Vì sao... vì cái gì anh lại hôn tôi?”

15. Lạc Duệ - Chương 15

Trong lòng có một cỗ rung động khó hiểu khiến cậu cảm thấy phức tạp, nhất là lúc đối mặt với Hàn Vũ Thiên, nơi đó rung động đến mãnh liệt làm cho cậu sợ hãi, mặc dù sợ hãi nhưng lại có một cảm giác khó hiểu... là hưng phấn!?

“Vì sao... lại hôn tôi?” Chần chừ hồi lâu, La Thượng Thần cuối cùng cũng cố lấy dũng khí hỏi Hàn Vũ Thiên, nhưng có chút không được tự nhiên.

Nghe thấy vậy, Hàn Vũ Thiên cười khẽ, không đáp mà hỏi lại. “Vậy... cậu ghét tôi hôn cậu sao?”

“... Vâng, sếp Hàn. Ngài có hành vi như vậy làm cho thuộc hạ cảm thấy rất rất rất phức tạp.” Buộc chính mình bỏ qua cảm giác rung động kia, nhưng sau khi trả lời lại có một thứ cảm giác mất mát trời dấy.

“Nói dối.” Hàn Vũ Thiên cười khẽ phản bác cậu.

“Không... Tôi nói thật...” Hàn Vũ Thiên nhẹ nhàng phản bác lại làm chân tay La Thượng Thần có chút luống cuống, trong lòng mình đang bối rối rung động không biết từ đâu mà đến? Vì sao khi nghe hắn phản bác lại cảm thấy... vui vẻ!?

La Thượng Thần kiềm chế cái hoang mang bên trong, mãi cho tới lúc Hàn Vũ Thiên nhẹ tay vuốt lên mặt cậu mới giật mình nhận ra mình đang ngây ngẩn bị hắn ôm vào ngực. “Xin hãy buông ra! Tổng giám đốc Hàn!”

“Buông ra, cậu sẽ không biết được... đáp án cậu muốn biết rồi.” Hàn Vũ Thiên trên mặt vẫn cười khẽ, dường như nét tà mị đó đag mê hoặc kẻ phạm nhân. “Trả lời tôi, Thượng Thần. Đừng lừa gạt tôi... Lại càng không nên tự lừa gạt chính mình!”

“Buông ra! Tôi...” Không dám nhìn vào mắt Hàn Vũ Thiên, La Thượng Thần nghiêng đầu một bên, không chỉ muốn tránh khỏi bị truy vấn, mà còn muốn trốn tránh nỗi lòng mình.

Nhưng ánh mắt bối rối của La Thượng Thần không tránh khỏi ánh mắt của Hàn Vũ Thiên, đầu nghiêng qua một bên cũng bị Hàn Vũ Thiên kéo trở về.

“Nhìn tôi trả lời. Đừng trốn tránh, được không?” Hàn Vũ Thiên nhẹ giọng hướng dẫn La Thượng Thần, nhưng khí lực một chút cũng không chịu thả lỏng, giữ lấy mặt La Thượng Thần buộc cậu nhìn thẳng vào mình.

“Tôi thật sự thấy vậy... Ừm!?” Ngăn lại lời cự tuyệt còn chưa nói xong của La Thượng Thần, Hàn Vũ Thiên lại hôn lên đôi môi của cậu.

Mà lần này hôn, dường như đang tình tứ thưởng thức nhẹ nhàng tình cảm, mút vào, dây dưa lười với nhau, ngay cả cánh môi cũng không muốn buông ra. Hàn Vũ Thiên lúc thì liếm hôn, khi thì khẽ cắn, hôn đến lúc La Thượng Thần không chỉ toàn thân tê dại mà còn không tự chủ được nhẹ nhàng run rẩy.

“Vẫn chán ghét sao? Phản ứng của cậu có vẻ thành thực hơn so với lời cậu nói. Không cần phải phản đối, cậu rõ ràng là cũng có cảm giác.” Chóp mũi nhẹ nhàng ma sát bên tai, Hàn Vũ Thiên làm những hành động thân mật với La Thượng Thần, thân mật giống như một cặp tình nhân.

“Không... Chúng ta không thể như vậy... Tôi là đàn ông, anh sao có thể hôn tôi?” Cho dù bị hôn có chút hoảng hốt, nhưng La Thượng Thần vẫn cố giữ bình tĩnh.

“Cái này không quan trọng. Thích cậu, chỉ muốn hôn cậu.” Thật không biết cậu ta kiên trì cái gì, Hàn Vũ Thiên cảm thấy một chút thất bại, cuối cùng quyết định ‘đánh trực diện’! Bằng không mãi mãi cũng chỉ dậm chân tại chỗ.

“Chuyện này rất quan trọng... A, à? Anh anh anh anh nói cái gì?!” Thật không ngờ Hàn Vũ Thiên trả lời đúng là như thế, La Thượng Thần bị hoảng sợ đến mức tim đập mạnh. Thích!? Hàn Vũ Thiên đối với mình...!?

“Cậu lthì sao? Thượng Thần? Ghét cảm giác cùng một chỗ với tôi sao?” Chậm rãi ghì chặt cánh tay, ôm chặt người trong lòng, làm cho cậu càng gần mình. Hàn Vũ Thiên vừa hỏi vừa hôn lên tai La Thượng Thần.

“Buông ra... Tôi không thích anh! Càng ghét cùng một chỗ với anh hơn!” Không quen hành động thân mật, La Thượng Thần thanh âm có chút run khe khẽ. Rõ ràng là lời cự tuyệt không có sức thuyết phục, ngược lại có loại cảm giác như làm nũng.

“Như vậy, tim của cậu... vì sao lại đập nhanh như thế?” Hàn Vũ Thiên nhìn La Thượng Thần, một tay xoa ngực trái của cậu, cảm thụ nhịp tim và hỏi.

“Tôi...” Thân thể của mình rõ ràng như vậy, dù cho Hàn Vũ Thiên không hỏi cậu cũng biết tim mình đang đập kịch liệt. Nhất là lúc Hàn Vũ Thiên nói ra hai chữ “thích cậu”, thì trong lòng có một cỗ xôn xao mãnh liệt đến nỗi không thể trấn áp, như có cảm giác cái gì đó đang từ từ sinh ra.

“Ngắm lại đi, cậu thật sự chán ghét tôi sao?” Thấy La Thượng Thần có chút dao động, Hàn Vũ Thiên dùng âm thanh trầm thấp đến mê người tiếp tục hướng dẫn, hôn lên mặt cậu.

“...” Minh, thật sự chán ghét Hàn Vũ Thiên sao? Chẳng lẽ mình thật sự thích hắn!? Không biết, thật sự không biết! Nhưng hành vi của hắn bây giờ làm cho mình cảm thấy ấm áp và một thứ gì đó nhói nhẹ trong lòng.

Từ lúc mẹ mất tới nay cậu cũng không có người nào ôm ấp, che chở. Sự xa cách với mọi người của mình tuy để bảo vệ bản thân nhưng cũng là làm cho mình cảm thấy cô độc. Hàn Vũ Thiên cường thế, hành vi không rõ ràng, khiến mình thấy phức tạp, nhưng cũng có một tia vui sướng...

Cho dù kiềm chế cảm xúc của mình nhưng vẫn bị hắn hấp dẫn.

“Thượng Thần... chấp nhận tôi, đừng cự tuyệt có được không... Thượng Thần” Hàn Vũ Thiên vừa hôn vừa gọi tên La Thượng Thần. “Đừng cự tuyệt tôi... Trở thành người của tôi...”

“... Tôi... Tôi không biết...” La Thượng Thần hiện tại căn bản không biết suy nghĩ của mình rốt cuộc là gì. ‘Chán ghét’, ‘thích’, ‘không thích’, Hàn Vũ Thiên lại còn nói “chấp nhận”, “trở thành người của hắn”... Suy nghĩ giống như bị đảo lộn, làm cho cậu cảm thấy hoang mang bối rối.

“... Ai~” Hàn Vũ Thiên khe khẽ thở dài, bất đắc dĩ cười cười, khẽ hôn lên trán La Thượng Thần rồi buông ra.

Nhìn Hàn Vũ Thiên một mình mở cửa rời đi, La Thượng Thần vẫn ngồi yên một chỗ, cuộc đối thoại vừa rồi làm cậu lâm vào mê vọng... Giữ khoảng cách với mọi người, chưa từng có nói tới chuyện yêu đương, một đoạn tình linh xảy ra kia... Làm cậu cực kỳ phức tạp....

Chính mình đối với Hàn Vũ Thiên...?

... Có lẽ, mình hắn là nên... suy nghĩ kỹ càng lại đi.

16. Lạc Duệ - Chương 16

Trong lúc đó giống như tình nhân, đụng chạm, ôm, hôn, dây dưa hơi thở lẫn nhau, ái muội mà ngọt ngào hạnh phúc.

Sự tình lần trước như chưa từng phát sinh, Hàn Vũ Thiên vẫn là cuồng vọng như trước, khi không liền kéo La Thượng Thần qua vừa lật mãnh liệt vừa hôn La Thượng Thần đến thất điên bát đảo không rõ phương hướng.

Bị cường hôn đương nhiên là sẽ giãy dụa, nhưng bản thân La Thượng Thần rất rõ ràng, về phần tâm lý, bởi vì lần trước nói mà có một chút thay đổi. Khi giãy dụa không có hiệu lực, La Thượng Thần cũng sẽ không buộc bản thân phải lãng phí sức lực cần thiết, có khi càng cẩn thận đáp lại cái hôn... Cứ như vậy phát triển, làm cho người ta phải nhấc khăn áy muội che mặt khỏi cái cảnh kia, không tự chủ được chính mình hăm sâu vào trong đó.

“Ngự hoàng... Ngự hoàng! Xin hãy buông ra!” La Thượng Thần khê quát. Hàn Vũ Thiên phát điên rồi sao? Tự nhiên kéo mình ngồi trên đùi hắn!?

“Nghe lời, tôi muốn cậu ngừng.” Hàn Vũ Thiên không cho La Thượng Thần có cơ hội phản bác, dùng khí lực khá lớn, cường thế kéo La Thượng Thần đến trên người.

“Anh... Nơi này là Ngự Điện nha!” Làm gì có người cường thế như thế!? La Thượng Thần tuy rằng trong lòng OS (?) như vậy, nhưng vẫn ngoan ngoãn ngồi trên đùi Hàn Vũ Thiên, đối với cảm giác hạnh phúc áy muội như thế này, cậu không dám buông tay cũng không muốn sẽ buông tay. Tùy ý nghĩ trong lòng, động tác như bản năng khi bị truy đuổi.

“Tôi là Ngự hoàng, ai có thể quản tôi?” Thật vừa lòng với động tác thần phục của cậu, Hàn Vũ Thiên nghĩ nên thưởng cho La Thượng Thần một cái hôn lên mặt.

La Thượng Thần ngồi trên đùi Hàn Vũ Thiên, hai người đều không mở miệng....

Nhưng khoảng khắc yên tĩnh hạnh phúc không được bao lâu, ngoài cửa vang lên tiếng gõ làm La Thượng Thần tỉnh lại, cậu vội vàng muốn đứng dậy, nhưng Hàn Vũ Thiên lại ôm cậu thật chặt như muốn trêu đùa, còn mở miệng cho người ngoài cửa tiến vào.

“Buông ra!” Lúc cửa mở, Hàn Vũ Thiên đùa dai mới buông La Thượng Thần ra. Nhưng vẻ mặt đỏ ửng của La Thượng Thần cùng với bộ mặt cười cười của Hàn Vũ Thiên, làm cho người tới không cần nghĩ cũng biết họ vừa làm cái sự tình gì.

Người đi vào là Lãm. Đôi mắt đối với tình huống vừa rồi một chút cũng không kinh ngạc, tập mãi thành quen, với vẻ mặt lạnh lùng báo cáo công việc, khi rời đi lại liếc mắt nhìn La Thượng Thần liếc một cái mới đóng cửa lại. Trùng hợp là Hàn Vũ Thiên cúi đầu lật lật xem văn kiện nên không phát hiện, nhưng La Thượng Thần lại thấy rõ. Thật sự Lãm đã liếc mắt một cái... Ánh mắt hỗn loạn và phức tạp.

... Lãm!? Vì sao?

La Thượng Thần cảm thấy kỳ quái, từ sau lần đó, mỗi lần chạm mặt Lãm sẽ làm cậu cảm thấy hoang mang. Lãm luôn biểu hiện ra bộ dáng nửa muốn nói nửa lại thôi, ánh mắt nhìn mình luôn phức tạp giống như là có bí mật gì đó, bị thương, thống khổ, chua xót... có khi lại như nhớ tới cái gì đó...

Tuy rằng tò mò chuyện của người khác là không hay nhưng... La Thượng Thần vẫn là nhện không được muốn biết. Thời điểm Duyệt lái xe đưa cậu về nhà, La Thượng Thần rốt cuộc nhện không được trong lòng

nghe vẫn liền hỏi.

“Duyệt, Lãm gần đây xảy ra chuyện gì?”

“Ách... Xảy ra chuyện gì là sao?” Đối với vấn đề này, Duyệt không biết nên trả lời như thế nào cho phải. Anh trai... anh ấy nhờ chuyển lời đến La Thượng Thần... Thật sự rất khó nói a.

“Ừm... Bởi vì gần đây Lãm... làm cho ta cảm thấy lạ lạ, cho nên tôi nghĩ, cậu chắc hẳn phải biết chút.”

“Ừm, cái này... Anh ấy nói cậu đừng nên tiếp cận Ngự hoàng!” Xem ra thị phi nói không được... Duyệt một hơi nói ra.

“A?”

“Không, cũng không phải như thế, chỉ là hy vọng cậu không nên xuất hiện cùng Ngự hoàng...” Kỳ thực, Duyệt cũng không biết vì cái gì mà anh trai y nói những lời này với La Thượng Thần, nhưng nếu anh ấy đã nói như vậy... nhất định là có mục đích.

Chính mình cũng không phải người không có cảm giác, đối với sự biến đổi lúc đó của La Thượng Thần và Ngự hoàng, y đương nhiên sẽ nhìn ra. Bản thân thấy thật cao hứng, nhưng anh trai dường như... không nghĩ như vậy. Về mặt đau khổ lại phức tạp như vậy... tuy rằng chỉ trong nháy mắt, nhưng đối với khuôn mặt luôn không thay đổi kia mà nói, đã đủ làm cho mình thấy kỳ quái....

“Xuất hiện cùng nhau quá nhiều... Phải không?” Thì thảo nói, La Thượng Thần có chút khó hiểu.

“Cái này... Cậu cũng nên nghe một chút, tôi cũng không biết anh ấy đang nghĩ cái gì.” Vội vàng trấn an La Thượng Thần, Duyệt lắng vì câu mình vừa nói ra...

Chần chừ hồi lâu, Duyệt vẫn là nói không nên lời... Câu kia, có chút nặng nề...

“La Thượng Thần sẽ bị thương, không phải thân mà là tâm... Sẽ làm bị thương rất nặng... rất nặng...”

17. Lạc Duệ - Chương 17

Lãm nhờ Duyệt truyền đạt những lời này, La Thượng Thần có để ở trong lòng, nhưng Hàn Vũ Thiên có một số hành động nho nhỏ làm bản thân thấy hạnh phúc... lại còn khiến La Thượng Thần không tự chủ được bị kim hãm trong cơn lốc xoáy mang tên ‘tình yêu’.

Hôm nay La Thượng Thần một mình đến nơi tham dự sự kiện. Bởi vì làm việc bên người Ngự hoàng, hơn nữa nhiều lần xử lý giao dịch và sự kiện rất hoàn hảo, nên dần dần khiến La Thượng Thần thanh danh lưu truyền, đi ra ngoài cũng có vệ sĩ theo.

Sau khi xử lý xong công việc, Hàn Vũ Thiên nói rằng La Thượng Thần có thể trực tiếp về nhà, không cần trở về Ngự Điện để báo cáo, nhưng Lãm vừa gọi điện, có việc cần cậu về Ngự Điện một chuyến.

Bởi vậy La Thượng Thần thay đổi hành trình, khi cậu bảo tài xế rằng mình phải trở về Ngự Điện, lại phát hiện vệ sĩ bên cạnh khi nghe mình nói phải về dường như có chút phức tạp.

Rất kỳ lạ... Mình trở về có cái gì không đúng sao? La Thượng Thần suy nghĩ như vậy, nhưng ý nghĩ trở về Ngự Điện càng thêm mãnh liệt, không thể không trở về.

La Thượng Thần về tới Ngự Điện, theo chỉ thị của Lãm, lên tầng trệt.

“Thanh, tránh ra, đừng quấy nhiễu tôi nữa.” Ánh mắt lạnh lùng hướng đối phương nói. Từ lúc trở về, người này không ngừng ngăn cản cậu, mà hiện tại còn chắn trước cửa Ngự Điện, không cho cậu tiếp tục đi vào.

“Anh Thần... đừng vào.” Thanh ôn tồn khuyên can La Thượng Thần, thân là nhân viên bí mật của nơi này, hẳn đương nhiên biết hiện tại ở bên trong đang làm cái gì, dù sao Tây Nghiêu Cung cũng thường diễn ra những chuyện như vậy, có lẽ Nam Triều Cung và Bắc Thiệu Cung cũng vậy... Dù sao đều cũng là những người dân ông hoàng kim có quyền có thế... Nhưng anh Thần không giống những người khác... Một người tốt bụng thuần khiết như thế, cho dù Ngự hoàng làm cậu đau khổ, thì mình cũng không muốn trở thành một trong số những kẻ chống lại hắn.

“Ngự hoàng bây giờ đang họp ở bên trong, anh vẫn là không nên vào thì tốt hơn”

“Họp? Nếu chỉ là thế, cũng không cần cố ý ngăn cản tôi như vậy đi? Mọi người đang lo lắng cái gì?” La Thượng Thần bình tĩnh hỏi. Ở bên trong đang làm cái gì không biết ở ngoài có chuyện sao? Tại sao lại khẩn trương như vậy?

“Hắn là cũng sắp xong rồi.” Một giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng từ phía sau truyền đến.

“Anh Lãm!” Cứu tinh a! Thanh có chút mừng khi được Lãm giải vây, quên mất La Thượng Thần trở lại Ngự Điện cũng là do Lãm bày mưu đặt kế.

“Lãm? Anh đã nói như vậy, tôi đây sẽ chờ.” Kỳ thật cậu cũng không quá quan tâm bên trong Ngự Điện đang họp cái gì... La Thượng Thần xoay người một cái chuẩn bị rời khỏi, cửa lại “Cạch~” một tiếng mở ra.

Cùng với âm thanh của phụ nữ, cười cười với Ngự hoàng Hàn Vũ Thiên chuẩn bị rời đi: “Ngự hoàng thân ái~ Linda phải đi trước!”

Cô gái không ngừng cười duyên, nhưng bởi vì xa mà nghe không rõ ràng lắm.

“Quá đáng, Ngự hoàng ngài thực quá đáng! Người ta lần sau sẽ không tới nữa!” Cô gái đứng cạnh cửa nói.

Dường như người bên trong lên tiếng trấn an, nên cô ta còn làm nũng một chút nói “Ngài không công bằng! Hiện tại mới tới phiên em... Tiểu Khiết, Hạnh Nhi, Victoria... còn có nhóm nam sủng! Tại sao em lại xếp cuối cùng chứ...”

Cái này... La Thượng Thần không thể tin được, nghe hết thấy nhất thanh nhị sở..... Cảm giác đau đớn không biết từ đâu truyền đến.

Cửa “Kẹt” một tiếng bị đóng lại, nhưng không lâu sau lại mở ra. Một cô gái tao nhã hiện ngang bước ra, quần áo có chút lộn xộn nhưng rất đẹp, ngũ quan đáng người kiêu diễm, cổ áo trước ngực khoét sâu lộ ra dấu hôn chi chít trên cái cổ trắng nõn...

Không để ý đến gập đầu chào bọn họ, bước thẳng về phía thang máy, dẫn theo mùi nước hoa hơi nồng.

Một cổ mùi hương nam tính. Mùi hương kia, chính mình cũng rất quen thuộc...

Là mùi hương trên người đã ôm mình, hôn mình...

... Hàn Vũ Thiên!

“.....” ... Phụ nữ... hôn... quần áo hỗn độn.. La Thượng Thần nhớ lại cô gái kia...

“...Xoảng!”. Trong nháy mắt, La Thượng Thần dường như nghe thấy âm thanh thứ gì đó vỡ vụn...

“Anh... anh Thần? Anh có sao không?” Thanh khẩn trương hỏi, phát phát trước mặt La Thượng Thần tay.

Thân hình lung lay sắp ngã, khuôn mặt trắng bệch, hai mắt trong veo, bây giờ lại hoàn toàn không còn tiêu cự... giống như bị thứ gì đó đá kích nghiêm trọng...

“Tôi... không sao.” Lắc đầu, ánh mắt lướt qua Thanh, bình tĩnh nhìn Lãm ở phía sau.

“Đây là... cái anh muốn nói với tôi... phải không?” La Thượng Thần im lặng hỏi. Đột nhiên trong thâm tâm cảm thấy sợ hãi... và đau đớn. Chưa xót lắm La Thượng Thần thấy khổ sở, dường như ngay cả nuốt cũng nuốt không trôi...

Chỉ cần một động tác đơn giản là có thể đem La Thượng Thần đẩy xuống vực sâu... Nhưng, La Thượng

Thần vẫn hy vọng không phải suy nghĩ của mình... là đáp án kia.

18. Lạc Duệ - Chương 18

Lầm, vẫn mang vẻ lạnh lùng, nhìn La Thượng Thần, rồi mới chậm chậm gật đầu. Đây là cái tôi muốn cho ngài biết... Ngự hoàng không phải là tình nhân hoàn mỹ, đây dựa vào hân, chỉ có thể bị thương.

“Vây à...” La Thượng Thần cúi mắt đượm buồn. Tựa như đã nhận ra đã hiểu rõ hết thấy.

“Anh Thần...” Thanh không biết làm thế nào để an ủi La Thượng Thần, bộ dạng kia thật đáng thương, làm cho người ta thấy đau khổ.

“A...ha ha ha ha...” Một bầu không khí xấu hổ bị tiếng cười đùa cợt cắt ngang. La Thượng Thần như giác ngộ được cái gì, nở nụ cười, nhưng miệng cười... cũng mang một vẻ đẹp thâm đạm.

Mình rốt cuộc đang suy nghĩ cái gì... kỳ vọng vào cái gì...?

Tuy rằng không muốn tin, nhưng sự thật đã xảy ra trước mắt, bảo mình làm sao có thể tiếp tục tự che mắt bản thân, tiếp tục vỡ như không thấy!

Hàn Vũ Thiên, Hàn Tổng giám đốc, Ngự hoàng... Một người như vậy, mình vọng tưởng cái gì...

Cho dù hân ước cho mộng đẹp... mình cũng thật là... ngu xuẩn... ngu xuẩn... Tự hãm mình xuống! Mộng đẹp như vậy, nhưng thật sự chỉ là cái để vui đùa. Trò đùa trong lúc hưng khởi của Hàn Vũ Thiên... Bản thân mình chơi không nổi... còn gốc gác... tưởng thật...

“Thích cậu, tôi muốn hôn cậu.”

“Đừng cự tuyệt tôi... Trở thành người của tôi...”

“Tôi chỉ muốn ôm cậu.”

Khoảng thời gian lúc ở chung với Hàn Vũ Thiên từng đoạn từng đoạn không ngừng lần lượt tái hiện... Hân ôm, hôn, ở bên tai trầm giọng, gọi tên mình... Thượng Thần..”

Đủ rồi! Thật sự quá đủ rồi! Phụ nữ với nam sủng, tất cả đều xinh đẹp, tất cả đều... La Thượng Thần, mày chẳng qua chỉ là một thằng con trai kém cỏi cái gì cũng không bằng người ta!

A... con trai... Nếu mình là một thằng con trai thực thụ, có lẽ... có lẽ sẽ... thật sự nguyện trở thành người của hắn... Nhưng thân thể như vậy...bản thân mình cũng không dám tưởng tượng... khi hắn biết được bí mật của mình...

Là chán ghét... hay là ghê tởm...?

Có được thân thể này, mình căn bản không có được hạnh phúc...

Không! Không đúng! La Thượng Thần! Mày đã sa ngã quá rồi!!

Mày vốn không nên yêu hắn!! Hắn và mày là hai cái thể giới khác biệt!!

Hắn chưa bao giờ hứa hẹn gì với mày. Mày tại sao lại ngốc nghếch cho rằng hắn là thật lòng!!

Mày nên giống như trước đây, lạnh lùng đối diện với mọi chuyện... không quan tâm bất cứ việc gì.

Ngay từ đầu, đây đã là một trò chơi không công bằng.

Lúc mày để lộ tình cảm của mình, liền thua hoàn toàn... Đó là ác ma, không phải thiên sứ!! Cho dù hắn mang đến giấc mơ tốt đẹp như thế...

“... Thượng Thần? La Thượng Thần!” Lắm đặt tay đặt lên trên vai cậu, lay lay La Thượng Thần.

“...Lắm?” La Thượng Thần dùng sức mở mắt nhìn, thấy rõ người trước mặt, trong mắt gã cũng có một tia cảm xúc đau đớn... Xem ra, Lắm cũng đã từng yêu hắn rất sâu, rồi cũng bị thương tổn rất nặng.

“Trở về đi, bảo Duyệt đưa ngài trở về.”

“A... Đúng... là nên... trở về.” Bản thân mình làm sao có thể chịu nổi tiếp tục ở đây...

“Ngày mai, xin ngài cứ đi làm như trước.” Biết La Thượng Thần cần thời gian bình phục, nhưng nếu đột nhiên biến mất... sẽ chỉ làm Ngự hoàng phát hiện tâm lý La Thượng Thần thay đổi sớm hơn.

“Ừm... Tôi biết.” Trước kia, là lúc mình còn chưa yêu Hàn Vũ Thiên...

Yêu... Yêu!? Mình sao lại nhắc tới ‘yêu’!?!... Ha ha! Thật buồn cười... Vậy mà lại yêu nhầm một kẻ không có trái tim...

Vậy mà lại đem tâm của mình vứt bỏ. Không một chút lưu tình.

Đau đớn nhất là không phải bên ngoài, mà là ở trong tim...

Hàn Vũ Thiên... Anh biết không? Có biết hay không.....?

Trái tim tôi, đã...

Hàn Vũ Thiên... Anh biết không...?

Hàn...

19. Lạc Duệ - Chương 19

Một đêm không ngủ mình đã suy nghĩ rất nhiều... Cứ như vậy đi, hửn như vậy...mà mình, cũng không muốn tiếp tục, cứ phải làm bộ như cái gì cũng không biết.....

Trái tim đã rách, có cố gắng thế nào cũng không thể khâu liền lại.

La Thượng Thần gõ cửa, không đợi Hàn Vũ Thiên đồng ý liền mở cửa tự đi vào. Mặt không chút thay đổi, buông văn kiện xuống rồi nhanh chóng rời đi, nhưng lại bị kéo lại.

“... Xin hãy buông tay, Ngự hoàng.” La Thượng Thần lạnh lùng nói.

“Lúc không có ai, cậu nên gọi tên của tôi.” Hàn Vũ Thiên cười, chuẩn bị đứng dậy.

“Bây giờ đang ở công ty, xin ngài giữ tự trọng.” Tay hơi hơi ngăn lại, La Thượng Thần từng bước lui ra sau.

“Thượng Thần?”...? Sao vậy, samoyed cái kỉnh?

“Nếu không có việc gì, tôi xin ra ngoài trước.” La Thượng Thần lãnh đạm nói, không đợi Hàn Vũ Thiên làm ra những hành động quá mức cho phép liền mở cửa rời đi.

Hàn Vũ Thiên ngay lập tức phát hiện ra La Thượng Thần có chút khác lạ. Như thế này không giống kiểu làm nũng của tình nhân trước kia, biểu tình kia, là lạnh lùng, là không quan tâm đến mình.

“.....” Hàn Vũ Thiên biểu tình có chút thâm trầm, suy tư.

Sau khi chuyện đó, cũng bình thường như lúc trước, cho dù Hàn Vũ Thiên đùa giỡn, La Thượng Thần cũng hạ quyết tâm không xuất hiện cùng lúc với Hàn Vũ Thiên. Thái độ La Thượng Thần thay đổi rất lớn, chỉ cần chỗ nào có Hàn Vũ Thiên, là cậu sẽ không tươi cười, cũng không nói một lời... im lặng như phải che dấu chính mình.

Tuy rằng Hàn Vũ Thiên vẫn nhìn La Thượng Thần mà tươi cười, nhưng nghe tiếng cười của hắn... lại quay lưng không thèm chú ý. Khi thấy mình, nụ cười mang lúm đồng tiền liền ngừng lại, thay vào đó là một biểu tình hờ hững.

Thứ cảm giác này thật sự sẽ làm người ta tức giận. Hàn Vũ Thiên vẫn cười như trước, nhưng tâm tình hắn hiện giờ chắc hẳn đã có chút không vui, loại động tác phản kháng này, với hắn mà nói, đó là ‘ngỗ nghịch’.

Là thần tử thì không được ngỗ nghịch với hoàng đế, từ xưa đến nay đều là như thế. Cho dù thần tử là bởi hành vi của hoàng đế mà sinh khí cũng phải chấp nhận.

“... Đứng lại.” La Thượng Thần một lần nữa buông văn kiện xuống và nhanh chóng muốn xoay người rời đi, Hàn Vũ Thiên liền lên tiếng gọi cậu lại.

“Ngài còn có chuyện gì sao? Ngự hoàng?” Ngự điệu lạnh lùng.

“Đến đây nói chuyện, thái độ của cậu đối với tôi gần đây không tốt lắm.” Hàn Vũ Thiên cười nói, nhưng âm điệu cao một chút biểu hiện ra hắn đang giận.

“Tôi vẫn như vậy, nếu làm cho Ngự hoàng cảm thấy không vui, thuộc hạ như tôi cũng không biết làm gì hơn.” Ngự khí vẫn như trước, nhưng nhìn thấy Hàn Vũ Thiên đang chuẩn bị đứng lên, La Thượng Thần theo bản năng lui về từng bước.

“Cậu lúc trước không phải như thế, xảy ra chuyện gì?” Từng bước đến gần La Thượng Thần, cười cười hỏi.

“Không có việc gì, tôi chính là như thế...! Buông tay!” Đối với Hàn Vũ Thiên đang tới gần, La Thượng Thần có chút sợ hãi lui ra sau, nhưng vẫn bị bắt được.

Hàn Vũ Thiên đương nhiên sẽ không tha, còn nhượng người về phía trước định hôn La Thượng Thần.

Nhưng bởi vì không có điểm tựa, La Thượng Thần ra sức giãy dụa. Lạnh lùng nhìn hắn, cũng thoát khỏi Hàn Vũ Thiên.

“Không được đụng vào tôi!”

Một câu không tính là quá lớn tiếng nhưng sắc mặt Hàn Vũ Thiên đã có chút khó coi, thân là Ngự hoàng như hắn, có quyền thế, còn chưa có người nào dám đối với hắn như thế.

“.....Hôm đó cậu đã tới.” Một câu khẳng định mà cũng không phủ định, Hàn Vũ Thiên muốn thuộc hạ chính miệng xác thực.

“.....” Đúng! Là tôi đã tới! Cũng bởi vì tôi đã tới mới biết được cái gì là sự thật!

“Tôi không biết chuyện đó có thể trở thành vấn đề của chúng ta.” Hàn Vũ Thiên mặt không chút thay đổi mở miệng, khóe miệng nhếch lên như đang cười lạnh.

“.....” Không! Đã trở thành vấn đề.....

“Dù sao, tôi cũng không yêu cầu quá chung thủy.”

Cái gì... La Thượng Thần nhìn Hàn Vũ Thiên, kinh ngạc nói không ra lời... xoay người muốn rời khỏi người này thật nhanh, không muốn gặp lại...

“A! Chết tiệt! Buông ra!!” Nhưng tố và sức lực của La Thượng Thần không thể sánh với Hàn Vũ Thiên, chỉ với một động tác cậu đã bị Hàn Vũ Thiên bắt lại.

“Ngẫm lại, tôi chưa từng nói là một chọi một, nhưng... là người của ta chuyện ở bên ngoài không nên nhúng vào, ngay cả vọng tưởng cũng không thể.” Dán bên tai La Thượng Thần, tiếng nói gợi cảm đến mê người lúc này giống ác ma làm cậu thấy sợ hãi, Hàn Vũ Thiên một bên vừa nói, một bên còn vươn đầu lưỡi bên t cậu.

“Buông! Buông ra! Tôi mới không phải người của anh!” Động tác của Hàn Vũ Thiên làm cho La Thượng Thần cảm thấy phần nộ cùng ghê tởm, giấy dựa lại thêm kịch liệt.

Có trời mới biết người kia ở bên ngoài thác loạn ra sao! Tối hôm qua hắn cùng với cô gái nào đó hay cùng một chỗ với chàng trai nào đó!? Sáng hôm nay hắn hôn ai!?

Đừng làm vậy với tôi! La Thượng Thần dùng sức giấy dựa, vươn tay không chút nghĩ ngợi liền cho Hàn Vũ Thiên một cái tát.

Bốp một tiếng, trong Ngự Điện rộng lớn vang thành tiếng vọng.

20. Lạc Duệ - Chương 20

Bạt tai kia thực vang dội, cũng nhắc cho La Thượng Thần biết mình đã làm ra loại chuyện tốt đẹp gì.

“A...” La Thượng Thần hoàn toàn ngây ngẩn, không nghĩ tới bản thân không cẩn thận lại đánh Hàn Vũ Thiên, mà Hàn Vũ Thiên cũng vì bạt tai này mà dừng lại, lạnh lùng nhìn La Thượng Thần.

Tuy rằng cho Hàn Vũ Thiên một cái tát, nhưng hắn vẫn không buông mình ra, La Thượng Thần còn muốn tiếp tục giãy dụa nhưng lại bị một cổ khí lực bất chợt đẩy ngã xuống sô pha, hai người song song ngã trên đó.

“Vừa lòng chưa?” Hàn Vũ Thiên không giận mà ngược lại mỉm cười, nhưng nụ cười này làm cho La Thượng Thần cảm thấy sợ hãi. Nụ cười tà ác như ma quỷ.

“Tôi... Buông ra! Đều tại anh...” La Thượng Thần sợ hãi giãy dụa. Cổ đẩy ánh mắt đáng sợ như con dã thú bắt được mồi đang hưng phấn vì say máu của Hàn Vũ Thiên ra khỏi người mình... “Đi tìm đồng trai gái của anh đi! Đừng đụng vào tôi!”

“Hừ... thấy cậu ghen, chẳng lẽ đang bắt măn sao? Vậy hiện tại tôi sẽ thỏa mãn cậu!” Hàn Vũ Thiên cười tà, cho dù La Thượng Thần có cầu xin tha thứ cũng không có cách nào thay đổi quyết định! Hiện tại người kia đang ghì chặt lấy cậu!

“Không! Tôi không có! Đừng đụng vào tôi! Không được!!” La Thượng Thần liều mạng lắc đầu bối rối giãy dụa, người này đang nói cái gì? Sẽ làm cái gì...!!?

“Tôi chẳng những muốn giữ cậu, mà còn muốn ôm cậu!” Hung hăng bóp lấy cằm La Thượng Thần, buộc cậu phải nhìn mình, muốn cho cậu hiểu rằng, cậu đã như con mồi trước miệng hổ.

“Không...” trong ánh mắt Hàn Vũ Thiên lộ ra vẻ tà ác và dục vọng. La Thượng Thần sợ hãi, nam nhân trên người không hề nói đùa. Đột nhiên như ý thức được cái gì sắp xảy đến, La Thượng Thần run run đẩy Hàn Vũ Thiên ra.

“Dừng tay!! Buông... Buông ra!”

“Buông cậu ra? Đừng vọng tưởng! Cậu phải trả giá cho cái tát kia!!” Hàn Vũ Thiên vốn không phải là người lương thiện, hắn là ‘Ngự hoàng’, là người có được quyền thế tối cao thống trị tất cả! Không ai đánh hắn một cái tát mà có thể toàn vẹn trở ra!

Dám ngỗ nghịch với Ngự hoàng, là thuộc hạ nhất định phải chuẩn bị tâm lý chịu trừng phạt.

Có bao nhiêu thiện nam tín nữ được hắn sủng ái lên giường, đối với thân thể có nhu cầu tình dục, Hàn Vũ Thiên cũng không tự áp đặt bản thân. Lúc trước đối với La Thượng Thần giống như học sinh tiểu học,

nắm tay với hôn nhẹ cái miệng nhỏ nhắn, cùng lắm thì ôm một cái, thế mà mới chơi đùa vài thứ mới mẻ, thế mà cái cảm giác mới mẻ gần gũi kia lại bị thái độ bỗng trở nên lạnh lùng của La Thượng Thần đối với hắn thay đổi... Tốt lắm! Cậu đã dám như vậy, tôi đây cũng có cách đối phó!

Tuy rằng đây là mối quan hệ do mình tạo thành, nhưng không sao cả, bởi vì có muốn thì La Thượng Thần cũng không thay đổi suy nghĩ, chỉ cần bản thân chưa chán thì sẽ không buông tha cậu; mà hiện tại, cũng cùng lắm chỉ là đẩy nhanh tiến độ một chút làm chuyện quan trọng trước, làm xong cũng sẽ không hối hận, bởi vì người thắng cuối cùng chắc chắn là hắn! Ngự hoàng, Hàn Vũ Thiên!

“Không !! Đừng!” La Thượng Thần giấy dựa kêu to. Nơi này là Ngự Điện! Lắm hòa nhả còn có rất nhiều người đều có thể sẽ vào!! Còn có...!!

Cậu không muốn!! Làm cho hắn cảm thấy... ghê tởm bản thân mình!!

“Khẩn trương như thế... là sợ hãi cái gì... Hửm?” Sự hỏi han ân cần của Hàn Vũ Thiên cùng với động tác thô bạo có chút không hợp. Hàn Vũ Thiên gắt gao trói chặt hai tay không ngừng giấy dựa kia lên cao, làm cậu không thể gây trở ngại cho chính mình. “Hay là... rất hưng phấn?”

“Không! Không phải!! Anh tránh ra!” La Thượng Thần còn muốn tiếp tục giấy dựa nhưng hai tay bắt đắc dĩ bị trói chặt hoàn toàn không cử động được, chỉ có thể vận vẹo thân thể. “Tôi... tôi là đàn ông!!”

“Tôi biết, nhưng đàn ông so với phụ nữ càng tốt hơn! Không sợ mang thai.” Hàn Vũ Thiên tà nhỉnh cười, cúi xuống hôn La Thượng Thần.

“Không không được ... Cứu ... Ô ưm...” La Thượng Thần mở miệng cầu cứu lại bị Hàn Vũ Thiên hôn, đảo loạn bữa bãi.

La Thượng Thần, bỏ cuộc đi, em trốn không thoát, mà tôi... sẽ chinh phục em!!

21. Lạc Duệ - Chương 21

“Ngô ngô...ưm... Không... không được...” Đầu lưỡi Hàn Vũ Thiên bá đạo xâm lược, hung hăng, kịch liệt lại thâm nhập mạnh mẽ, trong khi La Thượng Thần ở dưới hoàn toàn không thể chống cự, chỉ có thể tiếp nhận toàn bộ.

Hôn La Thượng Thần thật sâu, cảm thấy hô hấp có chút không thông, nhưng Hàn Vũ Thiên vẫn không ngừng hôn, mà vẫn tiếp tục chuyển hướng khác đoạt lấy, vừa cắn hôn vừa từ từ cởi bỏ cúc áo sơ mi của La Thượng Thần... Đầu lưỡi lướt qua cổ, nhẹ nhàng cắn cắn, hướng thẳng xuống phía dưới...

Áo sơ mi trễ xuống để lộ ra làn da trắng nõn xinh đẹp trước ngực, cảm giác khi chạm vào rất thích, khiến

cho Hàn Vũ Thiên muốn ngừng mà ngừng không được, sau đó để lại một dấu hôn hồng hồng bên trên...

Áp lên, hôn môi, khẽ cắn...

“Không... không được! Anh không được!!” Không thể áp chế cơ thể đang run rẩy, La Thượng Thần sợ hãi giãy dụa vặn vẹo thân thể.

Nhìn người bị đặt dưới thân, Hàn Vũ Thiên vô cùng tức giận khi thấy La Thượng Thần run rẩy sợ hãi, chưa có người nào được hắn sủng ái mà lại có biểu hiện đau khổ như vậy.

“Xem ra cậu vẫn không muốn cho tôi thấy rõ lập trường của cậu, nói cho cậu biết, tôi có thể làm cho cậu nói rõ!” Hàn Vũ Thiên nghiêng người mỉm cười nhìn La Thượng Thần nói, mang theo chút biểu tình gian ác.

“Không không Không được ... Tôi, tôi là... Tôi là đàn ông!!” La Thượng Thần hy vọng Hàn Vũ Thiên bởi vì mình là đàn ông mà không ra tay.

“Hừ... đàn ông... tôi thu về nhiều nam sủng như thế, cậu nghĩ tôi sẽ để ý cậu có phải là đàn ông hay không sao?” Hàn Vũ Thiên khẽ hừ một tiếng, giọng nói dẫn theo chút đùa cợt, nhưng câu tiếp theo mới làm La Thượng Thần khiếp sợ. “Đàn ông cũng có thể làm chuyện này, hơn nữa... La Thượng Thần, cậu thật sự là đàn ông sao?”

Thanh âm nhẹ nhàng băng quơ của Hàn Vũ Thiên như thể đang nói thời tiết hôm nay thật đẹp, La Thượng Thần kinh ngạc đến quên cả giãy dụa.

“...!”

Hắn... Hàn Vũ Thiên... Hắn, hắn! Hắn đã biết cái gì!?

Đàn ông... Chính mình là... mình thật sự là một... Tôi... tôi là... nam...

Trong lúc La Thượng Thần còn đang hoảng loạn không thể định nghĩa chính mình, đột nhiên một ý nghĩ mơ hồ hiện lên trong đầu. ‘Nguyên nhân ...’ Đây là nguyên nhân hắn muốn mình!? Đây mới là...

Chợt một luồng khí lạnh bao phủ lên La Thượng Thần, máu toàn thân đều muốn đông lại.

Chẳng lẽ đây mới là sự thật trắng trợn?

Hóa ra thứ khiến hắn có hứng thú với mình... chính là điều khiến mình luôn cảm thấy tự ti mặc cảm, thân thể thiếu hụt!!

A... hóa ra... hóa ra... là như vậy a... Khoảng thời gian hạnh phúc trước đây một khắc đột nhiên trở nên vô cùng buồn cười...

Những cái hôn của hắn... cái ôm của hắn... những lời nói đã từng nói với mình... toàn bộ đều là giả... nhưng lại khiến mình thành cá cắn câu...

Điều này so với cuộc vui đùa nhất thời còn làm cho mình đau khổ hơn..... Trái tim nguội lạnh... dường như đã chết. Hóa ra, đối với Hàn Vũ Thiên mà nói, mình chỉ là món đồ chơi của hắn...

La Thượng Thần đau đớn nhắm hai mắt, không hề giãy dụa, dường như đã nghĩ thông suốt, hoặc giả chỉ là buông xuôi.

Nhưng Hàn Vũ Thiên hoàn toàn không phát hiện ra điều lạ, cứ chuyên chú muốn thuần phục cậu, lập tức ôm La Thượng Thần. Cho đến lúc tiếng chuông di động đột nhiên vang lên, dù không muốn cũng phải miễn cưỡng buông con mồi trên tay.

“A lô? Ủm, có chuyện gì?” Hàn Vũ Thiên vừa nghe vừa nhìn kiệt tác dưới thân mình. Áo sơ mi trên người La Thượng Thần bị tuột ra, đến khóa quần cũng bị chính mình kéo bung ra, để lộ làn da ngực trắng nõn giờ đã lưu lại đầy vết hôn...

Toàn thân La Thượng Thần đều chật vật chịu không nổi, thực lộn xộn, nhưng trong mắt Hàn Vũ Thiên lại thành ra một loại mị lực hấp dẫn khó hiểu...

“... Ủm hừ, lại ằm ỉ nữa sao?...Tường đâu?” Nhịn không được liếm liếm môi. Người nằm ngay trong lòng còn không được đụng tới, Hàn Vũ Thiên đành đưa tay mân mê trên bờ ngực trắng nõn phủ kín dấu hôn của La Thượng Thần.

“... Ủm, đã biết, một lát sẽ đến.” Nghe xong thuộc hạ báo cáo, Hàn Vũ Thiên sửa sang lại quần áo, nếu không phải mình phải đi, hắn sẽ nhất định tạm hoãn lại bữa đại tiệc trước mắt này. Liếc mắt nhìn La Thượng Thần đang nhắm chặt hai mắt, một ý tưởng lóe lên trong đầu.

... Nhưng chỉ cần để mắt kỹ càng một chút, hắn là xử lý xong việc mình lại có thể về tiếp tục hưởng dụng. Hạ quyết tâm, Hàn Vũ Thiên liền thông thả rời khỏi Ngự Điện.

Nhưng mà hắn cũng không thấy, lúc cánh cửa chậm rãi đóng lại, một giọt nước mắt cũng chậm rãi rơi xuống...

22. Lạc Duệ - Chương 22

Một cơn gió nhẹ thổi tới, cơn gió tươi mát khác hẳn với cái vẩn đục của thành phố này, ngược lên phía trước, bầu trời cũng không như những mảnh vụn rời rạc trong thành phố...

Sau khi không chịu nổi chuyện kia, La Thượng Thần không có dũng khí cũng không có cách nào chống lại, cho nên cậu đành yếu đuối mà bỏ trốn... Ngày đó, đợi Hàn Vũ Thiên rời đi, cậu dùng răng từng chút từng chút cắn đứt sợi dây, vội vàng về nhà gom vài thứ rời Đài Loan...

Hiện tại cậu đang ở Ngạc Châu, một nơi cách Đài Loan rất xa, lại là vùng nông thôn hẻo lánh..

“Anh La.” Một giọng nói dịu dàng kéo La Thượng Thần trở lại.

“Tiểu Khiết, có việc gì...? A, cảm ơn.” La Thượng Thần còn chưa nói xong, một chiếc áo đã được nhẹ nhàng khoác lên người.

“Không có việc gì, chỉ là thấy anh đang ngẩn người, lạnh như vậy mà cũng không để ý.”

“Anh...” Bị người khác nhắc nhở, La Thượng Thần mới phát hiện mình đã lạnh đến nổi hết cả da gà. “Thế mà lại để em chăm sóc anh, Tiểu Khiết, em mới nên mặc nhiều một chút.”

“Em mặc rất nhiều rồi, nhiều đến mức sắp phát hỏa rồi!” Tiểu Khiết nhìn La Thượng Thần cười tinh nghịch, cô luôn coi người con trai ôn hòa này như anh cả trong nhà.

“Tiểu quỷ, nếu em bị cảm lạnh, bác trai sẽ giết anh đó.” Nhẹ nhàng cười, La Thượng Thần nhìn cô bé chừng mười bảy mười tám tuổi này, có chút đau lòng, cô đang phải chịu đựng một căn bệnh nghiêm trọng nên không thể hưởng thụ tuổi trẻ như những thanh thiếu niên đồng trang lứa.

“Tiểu quỷ cái gì? Khụ, em mười tám rồi nha!” Tiểu Khiết nói có chút nhanh, ho nhẹ một tiếng, làm La Thượng Thần vội vàng đi lấy nước.

Nhìn Tiểu Khiết ngoan ngoãn uống nước xong, La Thượng Thần ngồi xuống chỗ cũ, nhiệm vụ hiện tại của cậu chính là cố gắng chăm lo cho cô bé tinh quái này, mới không uống công gia đình này cho cậu ở lại. Nhưng gia đình này thật ra chỉ có hai người là bác trai và Tiểu Khiết, nếu không phải bác trai nhiệt tình trong lúc mình khó khăn nhất ra tay giúp đỡ, thì mình, bản thân mình...

.....

Cả cuộc đời này... cũng không muốn gặp lại người kia.

“Anh La...” Tiểu Khiết nhẹ nhàng mở miệng.

“Ừm?”

“Anh đã từng yêu chưa...?”

“A! Chưa, chưa có.”

“Gạt người! Sao lại không có?” Tiểu Khiết chưa từ bỏ ý định, tiếp tục gặng hỏi.

“Thực sự không có.” La Thượng Thần bắt đầu dĩ cười khổ một chút. Sau khi hiểu biết về thân thể của mình, La Thượng Thần từ trước đến giờ đều giữ khoảng cách với người khác, mà người duy nhất làm cho cậu động tâm lại là người kia...

Với người đó.. thật sự có thể gọi là tình yêu sao...? Tình cảm hẳn đối với mình... thậm chí ngay cả một lời nói yêu cũng chưa từng nhắc tới...

“Vậy... người thích cũng phải có chứ!” Tiểu Khiết nghĩ nghĩ, cong miệng.

“.....” Thích sao... Không chỉ có vậy đi... Đối với người kia... tuy trái tim bây giờ đã chết... nhưng không thể chối bỏ sự thật rằng mình thật sự đã yêu rất sâu đậm... Hàn... Bởi vì nhớ tới người kia, khuôn mặt La Thượng Thần thoáng mang nét buồn.

“... Anh La, trông anh rất đau lòng...” Tiểu Khiết nhìn La Thượng Thần cẩn thận nói.

“Anh?” Không muốn nhớ lại chuyện trước kia, tất cả đều đã qua, cậu... Không được! Không thể nhớ nữa! La Thượng Thần lấy lại tinh thần mỉm cười nhìn Tiểu Khiết. “Làm gì có.”

Miễn cưỡng cười đáp lại, ngay cả cô bé cũng nhìn thấy La Thượng Thần giấu đầu lòi đuôi.

“..... Anh Thần, không cần miễn cưỡng cười như vậy...” Tiểu Khiết ngừng một chút, hai tay xoa xoa hai má La Thượng Thần. “... Bây giờ anh không muốn nói em cũng không ép, chờ anh muốn nói em nhất định sẽ nghe.... Anh vui vẻ lên một chút, được không?”

Có chút kinh ngạc khi thấy suy nghĩ chu đáo của cô, La Thượng Thần ngây người, rồi nắm lấy tay cô bé như cảm ơn, La Thượng Thần tự đáy lòng cảm tạ thiện ý của đối phương. “... Cảm ơn em, Tiểu Khiết...”

Bất luận việc gì mình cũng không muốn quan tâm nữa, bất luận hẳn làm sao biết được bí mật của mình, hay hẳn đối với mình rốt cuộc là.... Quên đi, cứ như vậy đi, không gặp lại nữa, để cho thời gian hòa tan hết thấy...

23. Lạc Duệ - Chương 23

La Thượng Thần chưa bao giờ xem nhẹ năng lực của Hàn Vũ Thiên. Lúc cậu gia nhập Ngự, đã từng có người phản bội bị Hàn Vũ Thiên hạ lệnh tróc nã về trừng trị, chỉ trong vòng ba ngày ngắn ngủi, kẻ kia trong bộ dạng cực kỳ thảm hại bị bắt đến trước mặt Hàn Vũ Thiên, sau mấy màn tra tấn tra khảo thì y

cũng phải khai hết mọi chuyện, nhưng khi La Thượng Thần nghĩ Hàn Vũ Thiên sẽ thả người nọ, để cho người nọ được tiếp tục sống mà cảm động rơi nước mắt, thì bị một phát đạn kết liễu...

Một màn kia khiến La Thượng Thần cảm thấy cả đời cũng không thể nào quên.

Bởi vì bản thân đã chứng kiến một tổ chức Ngự năng lực hành động với hiệu suất cao, cũng với một Hàn Vũ Thiên máu lạnh cô tình... cho nên khi yên ổn sống tại Ngạc Châu được gần một tháng, La Thượng Thần còn tưởng rằng Hàn Vũ Thiên thật sự chỉ là nhất thời hứng khởi, có hứng thú với mình chẳng qua cũng chỉ là một phút cao hứng mà thôi...

“... Anh...!?” La Thượng Thần sững sờ nhìn người đứng trước cửa sắt, không dám tin, vì sao lại...

“Đã lâu không gặp, Thượng Thần.” Anh mỉm cười, không hề mang theo chút uy hiếp nào. “Đội đã, dừng đi vội... Vai diễn của cậu bây giờ là giúp một người lạc đường tìm được đường về nhà.”

“... Anh rốt cuộc muốn làm cái gì?” Cho dù Anh đang cười dịu dàng, nhưng cái sự thật ẩn giấu sau nụ cười kia làm người ta... Bỗng nhiên nghĩ đến Hàn Vũ Thiên liền cảm thấy một nỗi sợ hãi khó hiểu, La Thượng Thần không tự chủ được từng bước lùi ra sau.

“... Tôi nghĩ cậu hẳn là rất rõ ràng, khi chúng tôi xuất hiện trước mặt cậu...” Anh bình tĩnh nói với La Thượng Thần.

“.....” ... Chẳng lẽ lâu như vậy mà nhưng mình vẫn trốn không thoát...!? La Thượng Thần tuyệt vọng nghĩ.

“Tốt nhất là cùng chúng ta hợp tác, cậu nhất định không hy vọng có chuyện gì phát sinh đi...” Anh hướng mắt nhìn lên trên lầu. “Bệnh tình của cô bé chắc không thể chịu được kích thích quá lớn...”

“.....” La Thượng Thần sắc mặt có chút khó coi, ngay cả Tiểu Khiết ở gian phòng nào, bệnh tình ra sao họ cũng đều biết rõ ràng... Rốt cuộc mình đã bị giám sát bao lâu!? “... Tôi biết rồi.”

“Ừm, cho cậu ba tiếng xử lý mọi chuyện.... Nhớ kỹ, nếu cậu bỏ trốn, sẽ chỉ làm người nhà này bị liên lụy.” Anh xoay người rời đi, hẳn tin tưởng vào năng lực phán đoán của La Thượng Thần, huống chi cậu cũng chỉ có một con đường để đi, đó chính là trở về cùng bọn họ, bằng không...

Nhìn Anh lên xe rời đi, La Thượng Thần cười chua xót. Tự cho là trốn được rồi đi... nhưng vẫn chỉ là đảo quanh trong nhà giam, tự mình đắc chí... Cuối cùng cũng vẫn nằm trong lòng bàn tay... Minh sao lại có thể khờ dại đến vậy, sao lại nghĩ có thể trốn thoát khỏi bàn tay người kia...

Vốn tưởng rằng có thể thoát đi... nhưng mình lại một lần nữa trở về bên người đàn ông này...

La Thượng Thần tâm tình nặng trĩu bị mang về chỗ Hàn Vũ Thiên, hết sức đơn giản nhưng lại không mất

đi khí thể, khí chất cao sang không một chút dung tục trong trang trí cũng đủ nói lên đây là một nơi có giá trị thường thức rất cao... Nhưng bản thân bây giờ cũng không có cái thú vui tao nhã thường thức nghệ thuật kia.

Nhìn bóng dáng người kia mặc áo choàng tẩm... là hơi thở biếng nhác nhưng vẫn cuồng vọng như trước... Hai tay nắm chặt vì căng thẳng, La Thượng Thần bất an cắn môi. Bản thân mình sẽ bị đối xử như thế nào... cậu không dám tưởng tượng.

“Hoàng.” Ảnh dẫn La Thượng Thần đi vào phòng khách, đứng phía sau Hàn Vũ Thiên cúi đầu thông báo.

“Ừm, tốt lắm, đi xuống đi.” Hàn Vũ Thiên tâm tình dường như rất tốt, ngữ điệu rõ ràng có ý cười. Đợi Ảnh cùng tất cả thuộc hạ rời đi, cả phòng chỉ còn lại Hàn Vũ Thiên và La Thượng Thần, Hàn Vũ Thiên lúc này mới xoay người, mỉm cười gian tà nhìn La Thượng Thần.

“Đi ra ngoài lâu như thế... chắc hẳn chơi rất vui rồi, là Đài Bắc (1) vui hơn hay Ngạc Châu vui hơn?” Hàn Vũ Thiên cố ý hỏi La Thượng Thần bằng giọng điệu như đùa cợt.

“.....” La Thượng Thần không nói, cúi thấp đầu.

“Sao vậy? Không nói cảm tưởng sao? Là ở khách sạn thoải mái hơn hay ở nông thôn thú vị hơn?” Hàn Vũ Thiên chậm rãi tiến đến gần La Thượng Thần, để cậu ngắc đầu đối diện chính mình.

“.....” Không muốn nhìn người trước mắt, La Thượng Thần hạ mi mắt cố ý bỏ qua sự tồn tại của Hàn Vũ Thiên.

Thấy La Thượng Thần như vậy, Hàn Vũ Thiên hơi dùng lực giữ chặt cằm La Thượng Thần, lạnh lùng cười.

(1) Nguyên văn là ‘T thị’ (T), ‘thị’ là ‘địa cấp thị’, gần như thành phố (đơn vị hành chính tương đương với huyện) trực thuộc tỉnh. Trung Quốc có thành phố Thái Nguyên (– Tàiyuán Shì) thủ phủ tỉnh Sơn Tây (– Shānxī Shěng) và thành phố Đài Bắc (– Táiběi Shì) thủ phủ Đài Loan (– Táiwān Shěng) đều có phiên âm bắt đầu bằng ‘T’ nhưng do chương trước có xuất hiện ‘T thành’ nên mình đoán tỉnh và thành phố này là Đài Loan và Đài Bắc. Xin giải thích thêm về địa danh Ngạc Châu (– Èzhōu Shì), đây là một địa cấp thị thuộc tỉnh Hồ Bắc. Theo như mình đã rà soát một lượt địa lý hành chính Trung Quốc thì chỉ có địa cấp thị này có tên phiên âm bắt đầu bằng ‘E’, là ‘E thị’ như trong bản raw, nên mình đoán địa danh được nói đến là Ngạc Châu.

24. Lạc Duệ - Chương 24

“Tôi nghĩ hẳn là cuộc sống ở nông thôn đi, còn có đàn bà làm bạn...” Thấy La Thượng Thần không thèm mình, Hàn Vũ Thiên dùng hai tay giữ mặt La Thượng Thần tiếp tục nói. “Cảm tình tốt lắm phải không... tựa như vậy, hửm?”

“.....” La Thượng Thần không mở miệng, cậu biết rõ Hàn Vũ Thiên nhất định là biết hết tất cả mọi việc, mà mình... hoàn toàn không có khả năng trốn đi hướng chi là chống lại.

“Như vậy... cậu cùng cô gái kia cùng một chỗ? Tư vị của cô ta như thế nào?” Hàn Vũ Thiên cười lạnh, nói ra những lời vô cùng hạ lưu, giống như muốn chọc cho La Thượng Thần mở miệng nói chuyện. “Thân đàn ông như cậu... ở trên người cô ta đạt được khoái cảm sao...”

“ Đủ rồi! Chúng tôi không có dơ bẩn như anh nghĩ!” La Thượng Thần cuối cùng không thể nhịn được những lời hạ lưu của Hàn Vũ Thiên, mắng to rồi đẩy hẳn ra. “Hàn Vũ Thiên... anh thật sự dơ bẩn xấu xa!”

“... Tôi là dơ bẩn... A...” Hàn Vũ Thiên ngừng một chút, cười cười thừa nhận lời La Thượng Thần lên án.

“Cho nên... chỉ cần một cuộc điện thoại... cô gái kia sẽ như thế nào cậu hẳn là rất rõ ràng...” Hàn Vũ Thiên thản nhiên nói, đầu ngón tay gõ nhẹ lên chiếc ghế sofa cạnh cái bàn nhỏ nơi đặt điện thoại.

“Hàn Vũ Thiên anh... anh muốn làm gì...!?” Suy nghĩ một chút về hàm ý trong lời nói của Hàn Vũ Thiên, La Thượng Thần không dám khẳng định cái suy nghĩ làm người ta sợ hãi tận đáy lòng kia... Chẳng lẽ Hàn Vũ Thiên muốn giết Tiểu Khiết?!

“Tôi muốn làm cái gì... Cô gái kia không nên chạm vào đồ của tôi, đó là lí do vì sao mà đáng chết...” Hàn Vũ Thiên cười đáp lại, nhưng trong mắt không hề hiện lên ý cười. Đúng vậy, người bên ngoài không được tự ý chạm vào bất cứ thứ gì của hắn, cho dù là đồ hắn vứt bỏ... hừ... cũng không tới phiên họ! “Cậu hẳn biết rõ tôi là người như thế nào mà... Không phải sao, Thượng Thần?”

“... Anh... anh điên rồi! Anh không thể làm như thế!! Cô ấy... cô ấy chỉ là một cô bé!... Hơn nữa với anh không oán không thù!” La Thượng Thần tức giận gầm nhẹ.

Đối với La Thượng Thần đang phần nộ lại có những hành động bất kính, Hàn Vũ Thiên không chút quan tâm ngồi trên ghế tùy ý quan sát hành vi của cậu. Cười cười nhìn, La Thượng Thần như con mồi bị vướng vào mạng nhện không thể trốn chạy, vừa chịu đau đớn trước lúc hấp hối vừa hoảng loạn giãy dụa...

Con nhện chỉ cần chậm rãi chờ đợi... chờ đợi cho đến khi con mồi tuyệt vọng...

Liên tục hít sâu vào vài ngụm khí, La Thượng Thần dần dần bình tĩnh lại. Biết dù hoàn cảnh mình đang rất xấu cũng không được luống cuống, phải ngấm lại cho kỹ càng... Nhưng nghĩ tới nghĩ lui cũng chỉ có một cách ...

“... Hàn Vũ Thiên, đối với anh, tôi không có khả năng chống lại, nếu muốn thì chỉ có một cái mạng này.... Cho nên anh rốt cuộc muốn gì thì cứ đổ hết lên đầu tôi! Đừng làm liên lụy tới những người khác!!” Đường như là sợ Hàn Vũ Thiên không nghe rõ, La Thượng Thần cất cao giọng nói, nhưng điều này đối với Hàn Vũ Thiên mà nói chẳng qua chỉ là người thất bại đang điên cuồng gào thét, căn bản không đáng để ý. Cái hắn để ý, từ trước tới giờ, không phải quá trình mà là kết quả cuối cùng.

“... Đi.” Hàn Vũ Thiên dường như đã chiếm được đáp án trong lòng hắn, khóa miệng nhếch lên một cách hài lòng. “Nhưng tôi không cần cái mạng của cậu, cái tôi muốn... là em.”

“.....”

“Hiểu không? Tôi.muốn.em... Đem tất cả của em cho tôi, tôi sẽ không xuống tay với những người khác.” Hàn Vũ Thiên không biết là lo La Thượng Thần không rõ hay là cố ý, ác ý nói rõ ràng yêu cầu hơn. Nhưng những ngôn từ như vậy, lại đâm thật sâu vào trái tim của La Thượng Thần.

Nỗi đau xót xa ở nơi nào đó càng lúc càng lan rộng ra. La Thượng Thần trên mặt không còn chút huyết sắc, đau đớn nhắm hai mắt lại... Trong lòng bình tĩnh cân nhắc lợi hại... Cân nhắc cái giao dịch không công bằng này... Bản thân mình nên như thế nào mới không bị mất đi quá nhiều...?

... Quả nhiên... hắn quả thật coi trọng... thân thể không nguyên vẹn lại xấu xí này...? ... Lúc trước dùng lời ngon tiếng ngọt cùng với nhiều thủ đoạn... Cái thân thể bán nam bán nữ này... thật sự hấp dẫn anh đến như vậy?

.....

..... Thôi, tôi thật sự... mệt mỏi rồi... Nếu như dựa vào điều kiện của anh mà sẽ không đem lại sự uy hiếp cho bọn họ...Vậy thì... vậy thì... anh muốn cái gì... tôi đều cho anh... Cho dù là cái thân thể... xấu xí ghê tởm này...

... Ha ha... Có lẽ khi cảm giác mới mẻ đó trôi qua anh sẽ không còn mê luyến nữa... thậm chí còn thấy tôi ghê tởm..... Đợi đến lúc đó... anh ngay cả gặp tôi cũng không muốn đi...

Là một quyết định đau khổ, nhưng không còn lựa chọn nào khác.

“Tôi...” thanh âm phiêu tán trong không khí, đáp án của La Thượng Thần... tựa như mọi chuyện đều chưa từng xảy ra... lại giống như một câu thần chú, mạnh mẽ giam cầm cậu... cả đời.

25. Lạc Duệ - Chương 25

Trong phòng tắm, làn nước ấm áp chảy xuống, mang nhiệt độ nhẹ nhàng bao lấy thân thể trần trụi. Tuy thân thể ấm áp nhưng nội tâm lại đau đớn giá lạnh.

La Thượng Thần mặc nhiên để cho nước tuôn xuống cơ thể mình, như thể lấp đầy chỗ trống... hoặc là có quá nhiều tin dữ dồn dập ồa đến, làm cho tâm trí cậu hết sức rối bời, vừa bất lực vừa cảm thấy sợ hãi...

Cảm giác sợ hãi lan tỏa từ đáy lòng, đầu ngón tay run rẩy, phải dùng rất nhiều lực so với bình thường mới có thể vịn vào nước.

..... Thật ra, mình thật sự sợ hãi... những chuyện sẽ xảy ra tiếp theo.....

Đã đáp ứng giao dịch của Hàn Vũ Thiên, cho nên phải đem thân thể giao ra làm điều kiện..... Cũng bởi vì điều kiện có hiệu lực ngay tức thời, nên...

“A...” Nhìn bản thân mình trong gương, La Thượng Thần không nhịn được tự cười, nhưng cười còn khó coi hơn so với khóc....Thật sự quá vô dụng... Chính mình mười lăm phút trước vẫn còn đang chống cự, nhưng một giây sau lại để người đàn ông kia ôm...

La Thượng Thần nắm chặt hai tay mong muốn đè nén sự sợ hãi trong lòng, lại vô tình nhớ lại chuyện trước đây...chuyện xảy ra ở Ngự điện, cũng chính là chuyện làm cậu hạ quyết tâm bỏ trốn...

Đó là một sức mạnh không thể chống cự lại, sự tranh giành khốc liệt và phân đoạn trắng đen khiến cho cậu cảm thấy phút chốc bỗng sao mà bất lực đến vậy, sợ hãi nhưng lại không thể thoát nổi, toàn thân run rẩy...

Hành động như cuồng bạo lúc trước của Hàn Vũ Thiên, đã tạo thành một bóng ma trong tâm lý La Thượng Thần. Đôi tay run rẩy kịch liệt, cố gắng mấy lần mới có thể cầm lấy chiếc áo choàng tắm.

La Thượng Thần cắn chặt răng khoắc áo vào, không ngừng tự an ủi chính mình.

... Ô, coi như là bị chó cắn đi, nhin một chút... nhin một chút là qua thôi...

Thong thả mở cửa phòng tắm, La Thượng Thần cố ý lơ đi ánh nhìn khiến mình không tự chủ được mà run run lên kia, cúi thấp đầu chậm chạp bước đến bên chiếc giường king size. Hoàn toàn không dám ngẩng đầu lên nhìn người đang nằm nghiêng trên giường, sợ rằng chỉ cần hắt liếc mắt một cái sẽ làm cho cậu quá sợ hãi mà hoảng loạn tông cửa chạy trốn.

“... Lên đây.” Giọng nam trầm thấp khiêu khích từ phía giường truyền đến, khiến La Thượng Thần run rẩy một hồi, đột nhiên thấy mình đã đánh giá quá cao sức chịu đựng của bản thân, không nghĩ rằng chỉ cần một âm thanh thôi cũng đã khiến mình căng thẳng muốn trốn chạy.

La Thượng Thần cảm thấy chân nặng như chì không nhúc nhích nổi, áp chế nỗi sợ hãi cố gắng bước đến bên giường đã là cố gắng lớn nhất của cậu rồi... nhưng tiếp theo... ô, bản thân cậu không chấp hành nổi cái chỉ thị ‘lên giường’ của Hàn Vũ Thiên....

Nội tâm đang đấu tranh không ngừng, nhưng lại không có dũng khí tiếp nhận chuyện sắp sửa xảy ra...

“Sao... Nghe có hiểu không? Chẳng lẽ muốn tôi bế em lên?” Hàn Vũ Thiên nhìn bộ dạng bối rối kiềm chế của La Thượng Thần mà trêu chọc, kỳ thực hẳn có thể tiếp tục chọc ghẹo... nhưng, nghĩ đến tư vị của người trước mắt, bất quá, tốc độ phải nhanh chóng một chút, nói không chừng đến sáng mai hẳn không còn ở trên giường nữa thì sao.

Hàn Vũ Thiên không báo trước liền đưa tay kéo một cái làm La Thượng Thần đang đứng bên giường ngã vào trong lòng, tiếp theo xoay người một cái đã đặt cậu dưới thân. La Thượng Thần sợ hãi giãy dụa mãnh liệt đẩy ra. “A!... Đừng..... đừng...”

“Đừng?... A, Thượng Thần... sao em nhanh quên vậy...” Hàn Vũ Thiên chế trụ nằm trên La Thượng Thần giống như con báo đen bắt được con mồi, thì thầm sát bên tai cậu. “Bây giờ em, không có tư cách cự tuyệt yêu cầu của tôi...”

Những lời này làm La Thượng Thần nhận ra tình cảnh hiện tại, cũng lập tức ngừng giãy dụa. Đau đớn nắm chặt tay, rồi thả ra tựa như quyết định buông xuôi...

... Mình... không thể cự tuyệt... không thể phản kháng...

La Thượng Thần không hề giãy dụa, tùy ý để ánh mắt như xâm lược của Hàn Vũ Thiên quét khắp thân thể... Dù vì sợ hãi mà nhắm chặt hai mắt, nhưng lại càng cảm nhận rõ ràng ánh mắt như đang soi xét đánh giá một sản phẩm, cường thế mà bó buộc.

Trong lòng cậu không ngừng cầu nguyện, cầu cho trận cực khổ này nhanh chóng đi qua, nhưng...

Nhìn bộ dáng căng thẳng của người nọ, Hàn Vũ Thiên có chút khoái ý. Người này... cuối cùng cũng thần phục dưới thân mình...

Một chiếc giường, nhưng trên đó lại có hai người hai tâm tư khác nhau. Mà...

Đêm còn dài... Hiện tại chỉ mới bắt đầu thôi.

26. Lạc Duệ - Chương 26

Tay nhẹ nhàng vuốt ve. Nếu so sánh với đám bạn giường xinh đẹp động lòng người trước đây, người trước mặt, chỉ có thể xem là khuôn mặt tư sắc thanh tú.

Cảm nhận được từng trận run rẩy trong lòng bàn tay, Hàn Vũ Thiên nhìn người dưới thân bộ dáng căng thẳng mà nhắm chặt hai mắt lại, cười tà nịnh. “Rất căng thẳng sao?”

... Nói, nói nhảm... Cái định mệnh nhà anh... Nói... Nói cái gì... toàn những lời vớ vẩn... La Thượng Thần rõ ràng là đang sợ hãi, căng thẳng đến cực điểm, nhưng vì cao ngạo tự tôn không muốn cúi đầu, không muốn thừa nhận rằng mình đang sợ hãi. “Không có...”

“A... Thoải mái đi...” Đối với vẻ cố tỏ ra mạnh mẽ của La Thượng Thần, Hàn Vũ Thiên nở nụ cười ái muội bất minh, vừa như đùa cợt vừa như trấn an người bên dưới đang căng cứng toàn thân, Hàn Vũ Thiên ôn nhu hôn lên mặt La Thượng Thần.

Trấn an thì cũng trấn an rồi, cái nên làm cũng làm rồi, vẫn là ôn nhu hôn như trước nhưng không phải vì thế mà dừng lại, nhanh chóng cởi bỏ dây lưng trên áo ngủ của La Thượng Thần, gạt đi cái chướng ngại vật trước mắt, Hàn Vũ Thiên khí thế cuồng nhiệt, chuẩn bị bắt đầu khám phá.

Thân hình quang lỏa mê người nằm trên giường, nằm ngửa trên chiếc ga giường màu tím đậm, tuy bởi căng thẳng mà có chút cứng ngắc, nhưng cũng không thối bại được hứng thú của Hàn Vũ Thiên, ánh mắt không che dấu dục vọng của hắn lướt từ trên xuống dưới đánh giá La Thượng Thần.

Thân thể mảnh mai gần như phụ nữ, dưới thân mình lại có vẻ nhỏ bé yếu ớt mà tinh tế nhắn mịn, làn da trắng nõn ít tiếp xúc với ánh nắng vì căng thẳng mà ửng đỏ, nhất là hai điểm hồng hồng nhỏ bé tinh xảo trước ngực kia... Bàn tay Hàn Vũ Thiên không chút do dự áp lên xoa nắn, làm cho hơi thở vốn đang run rẩy không ra hơi của La Thượng Thần bỗng chốc dồn dập, nếu không phải đang cắn chặt môi dưới có thể sẽ không kiềm chế được mà phát ra tiếng “... ưm!...”

Hành động nhỏ ấy sẽ không tránh được ánh mắt của Hàn Vũ Thiên, đầu ngón tay gian ác lại lôi kéo hai viên đậu đỏ xinh xắn khả ái kia.

“Tất... ư!...” La Thượng Thần đang nhắm chặt mắt run rẩy, hai cánh môi hé mở lại vì hành động không đúng đắn của Hàn Vũ Thiên mà mím lại rên rỉ.

“Ừm? Cái gì?”

“Tất... tắt đèn... ưm...” La Thượng Thần nắm chặt ga giường, đã hoàn toàn cam chịu số phận, nhưng làm cái chuyện đó dưới ánh đèn thế này khiến cậu cảm thấy xấu hổ.

“Tắt đèn?... Không, thế này tôi mới có thể nhìn em rõ ràng... Như chỗ này...” Hàn Vũ Thiên cự tuyệt yêu cầu của La Thượng Thần, còn cố ý miêu tả cái nơi mình vừa chạm vào từng chút một “Vốn là đầu nhũ

hồng hồng... bây giờ...”

“Đừng... đừng nói...” La Thượng Thần nhúc nhĩ nắm chặt ga giường dưới thân, dùng thanh âm mỏng manh như muỗi kêu chống cự.

“... A... Đầu vú của em cũng cứng hết lên rồi...” Kháng cự của La Thượng Thần không hiệu quả, Hàn Vũ Thiên tiếp tục nói, còn ác ý vươn đầu lưỡi liếm lên, vẽ thành hình vòng tròn “... Giống như... hồng ngọc...”

“... A ư... không... ư...” Cái lưỡi ẩm áp như có ma lực đang liếm láp chơi đùa trên người La Thượng Thần, khiến cậu dù đang cắn chặt môi dưới, vẫn không thể ngăn tiếng rên rỉ tràn ra.

“Không cho nhìn, kêu lên.” Thấy La Thượng Thần cắn môi không muốn phát ra âm thanh, một tay Hàn Vũ Thiên còn đang vỗ về chơi đùa trên người cậu, một tay lặng lẽ dò xét đến nơi cấm kỵ kia.

“Ách!... Đừng... đừng...” Bất chợt tiếp xúc, một cảm giác lạ lẫm nào đó ập đến, khiến La Thượng Thần theo phản xạ lập tức khép chặt chân lại, run rẩy kháng cự lại sự xâm nhập của cái tay kia.

Ngón tay vừa mới nhẹ nhàng động vào đóa hoa hồng nhạt kia đã bị ngăn cản một cách quyết liệt, nhưng xúc cảm non mềm trên tay làm Hàn Vũ Thiên dù có phần khó khăn cũng không chịu ngừng động tác, vươn mạnh đầu ngón tay hướng vào trong, chạm được vào nụ hoa nhỏ bé ướt át khiến hắn cười khê.

“... A... Cũng ướt hết rồi... Ngoan, nghe lời... mở ra một chút...” Hàn Vũ Thiên một tay đang dán trên người La Thượng Thần, ngăm nhìn biểu tình nhúc nhĩ trên gương mặt cậu, tay còn lại tại nơi tư mật kia hoạt động.

Ban đầu là nhẹ nhàng sau đó mạnh mẽ kích thích, đều để đạt được kết quả cuối cùng.

“Không...” Biểu tình nhúc nhĩ khổ sở trên mặt lần lượt thay đổi, La Thượng Thần run rẩy cự tuyệt “... Đừng... Rất... kỳ quái..... Tôi không muốn... xin anh... tôi không muốn.....”

Dù van nài cự tuyệt cũng không thể dã động Hàn Vũ Thiên, La Thượng Thần mỏng manh yếu đuối như vậy lại khiến cho Hàn Vũ Thiên càng thêm khoái ý.

Hàn Vũ Thiên cười tà nịnh, nghiêng người nhẹ nhàng nhấc bên tai La Thượng Thần “Thượng Thần... ngoan... nghĩ đến thỏa thuận chúng ta vừa mới đạt được... là em chính miệng đáp ứng...”

“... Ừ...” La Thượng Thần nhú mày càng chặt, nhưng cậu lại không có lựa chọn nào khác. Nước mắt từ khóa mi nhắm chặt chảy ướt má, La Thượng Thần run rẩy, chậm chậm mở hai chân thon dài ra...

Hoàn Chương 26.

27. Lạc Duệ - Chương 27

La Thượng Thần đem hai chân mở ra, Hàn Vũ Thiên liền nhanh chóng men theo đến dưới thân, dùng thân thể chèn ngay giữa hai chân làm cho cậu không có cơ hội đổi ý.

Khu vực cấm kỵ bí mật trắng trợn hiện ra.

Thân hình run run, bởi vì thấy thẹn mà phân thân run lên như những thiếu niên ngây ngô, còn lại phía dưới là đóa hoa sắc hồng bí mật mỏng manh. Chưa bao giờ thấy cảnh tượng này, khiến Hàn Vũ Thiên sớm đã biết được bí mật này rõ như bình minh nhưng lúc này vẫn không nhận được sợ hãi mà nhìn chăm chú.

“Ô... Không nên nhìn... Không cần” Cảm nhận được ánh mắt nóng rực đang dừng lại ở chỗ đáng xấu hổ kia, La Thượng Thần lên tiếng rên rỉ cầu xin Hàn Vũ Thiên dời mắt khỏi. Nhưng Hàn Vũ Thiên sớm có chuẩn bị, chẳng những giữ hai bên đùi không cho cậu khép chân lại, mà còn khuynh thân xuống phía dưới tiếp cận đóa hoa hồng nhạt.

Hơi thở ấm áp, mềm nhẹ trêu chọc cái chỗ mẫn cảm dị thường kia, làm cho La Thượng Thần cảm thấy thẹn nhưng lại nan kham không thể nề hà.

Hàn Vũ Thiên vươn tay bắt đầu đụng chạm cái đóa hoa kia, nhẹ nhàng nhu lỏng... Cảm giác kỳ dị cũng theo nơi đó mà truyền lên, làm La Thượng Thần phải xấu hổ thừa nhận. “Ân... A... Ô.....”

Hàn Vũ Thiên tiếp tục cúi đầu xuống trơn trượt thăm dò... Kỹ xảo tình ái cao siêu thuần thực làm cho cậu hoàn toàn không thể chống cự, tình dục mãnh liệt như dòng nước đánh úp lại, ý thức mơ hồ, không thể không chế tiếng rên rỉ trong miệng truyền ra...

“... Ừ..... A.....Ngô..... Ân..... Không...”

Đầu lưỡi luân phiên thuần thực kích thích đóa hoa từ từ nở rộ, nhìn người dưới thân hoàn toàn đã lâm vào tình dục, sắc mặt, thân hình cùng hai mắt đắm lệ như sương mù, bên tai còn không ngừng tiếng yêu... Hàn Vũ Thiên đột nhiên bỏ tay ra khỏi tiểu huyệt, xoay người xuống giường.

“Ngô.....” Rõ ràng là cái tình cảm xa lạ, nhưng tình hình xảy ra khiến La Thượng Thần vốn đang muốn hoảng hốt có chút khó nhận, nghi hoặc phát ra tiếng nỉ non, hơi hơi động thân hình một chút, rốt cuộc là ...

Hàn Vũ Thiên tao nhã cởi áo ngủ, lộ ra thân hình hoàn mỹ đầy gợi cảm...

Nhìn phân thân thật lớn kia, La Thượng Thần nhất thời thanh tỉnh không ít, toàn thân như muốn nhũn ra, sợ hãi né tránh... Nhưng vừa mới di động một chút, chân đã bị bắt lấy. “Không... không cần... A!...”

“Còn muốn trốn?” Hàn Vũ Thiên giọng khàn khàn đùa cợt, nhanh chóng chế trụ hai đùi của La Thượng Thần, đem phân thân tràn đầy lửa nóng chậm rãi tiến vào hoa khẩu.

“... Ô ân..... Không..... Ách ...” cảm nhận được hạ thân bị xâm nhập, có chút xé rách đau đớn... Tiếp theo cũng là một trận đau đớn làm cậu phát ra tiếng thét chói tai. “... Đau...”

La Thượng Thần không thể không chế tràn ra nước mắt.

Nhìn khuôn mặt khổ sở của cậu, Hàn Vũ Thiên cũng khó khăn áp chế dục vọng. Nếu khéo léo nhẹ nhàng làm cho mình hưng phấn sẽ khiến cậu có chút đau đớn, nhưng nếu mình liều lĩnh cướp lấy, cũng có khả năng sẽ làm cho cậu ấy bị thương... Vươn tay, Hàn Vũ Thiên nhẹ nhàng ma sát, La Thượng Thần non mềm ngây ngô nhưng bởi vì đau đớn mà phân thân có chút uể oải..

Vật lớn ở phân thân từ từ trượt xuống, đầu ngón tay như là đang khiêu vũ trên cơ thể, dần dần di chuyển xuống đến đỉnh của cậu nhỏ, chơi đùa một cách rất tinh tế... Máu toàn thân như là muốn phóng ra ngoài, một loại cảm giác từ dưới thân truyền đến, làm cho người ta hưng phấn muốn nảy lên, La Thượng Thần cảm giác như là mình đang ở trong biển tình dục, lúc nổi lúc chìm... “Ân..... A..... Đủ rồi... Ủ.....”

Nhìn La Thượng Thần không tự kiềm chế đắm chìm trong khoái cảm, Hàn Vũ Thiên nhỏ lại bắt đầu chậm rãi động đậy, người phía dưới đang trong khoái cảm mãnh liệt lại xen lẫn một chút đau đớn, khó có từ nào có thể diễn tả được cảm giác của La Thượng Thần lúc này. “... Ách... Không... A..... Ô.....”

Tiểu huyết cứ dần dần phun ra nuốt vào cái phân thân thật lớn kia, nhưng lại không hề đau đớn mà ngược lại còn di chuyển nhẹ nhàng vì khoái cảm, song khoái cảm đó lại khiến La Thượng Thần nhận không được trong miệng tràn ra tiếng rên rỉ không phải do thống khổ mà do thích thú.... “Ồ..... A a..... Nha... A..... Dừng lại..... Ủ.....”

28. Lạc Duệ - Chương 28

Khoái cảm kịch liệt làm cho người ta cảm thấy điên cuồng, hai người khó khăn chia lìa, âm thanh khàn khàn lại mị hoặc yêu kiều cùng tiếng thở dốc, đan hồi trộn lẫn vào nhau...Toàn bộ phòng ngủ tràn ngập sắc thái tình dục.

“... A a..... Ô..... Ân..... A.....” La Thượng Thần rên rỉ một tiếng mãnh liệt, nước mắt lúc khoái cảm không ngừng chảy xuống, cảm giác đầu óc trống rỗng, hết thấy đều điên cuồng. Cậu vừa mới nếm thử mùi vị của tình dục, có thể nào kháng cự, huống chi Hàn Vũ Thiên kỹ xảo tình ái cao siêu như vậy còn La Thượng Thần chưa bao giờ chạm qua cảm giác khoái cảm...

“... Ủ... A..... A a a!! ...”Vật lớn ở dưới phân thân càng lúc trượt càng nhanh, máu tựa hồ như đều theo đó mà phóng đi, có cái gì đó như đang sôi sục bên trong... Trước mắt như có một đạo bạch quang mãnh liệt hiện lên, La Thượng Thần thét lên một tiếng chói tai rồi cao trào phóng ra tinh dịch trong tay Hàn Vũ Thiên

Cảm giác phiêu phiêu cao trào, làm cho La Thượng Thần ánh mắt mơ màng mà thờ dốc, tuy là có cảm giác như đang chạy xe nhưng mà vẫn quan tâm đến từng tiết tấu của Hàn Vũ Thiên trên thân thể, vô thức lắc lư cái thắt lưng mà rên rỉ. Một loại cảm giác kỳ diệu khác lạ, mãnh liệt đánh sâu vào khiến La Thượng Thần một lần nữa trầm luân lâm vào tình dục.

“A a!..... Ân..... Chậm thôi..... A!.....” Hàn Vũ Thiên mãnh liệt thẳng tiến vào thêm lần nữa, hung hăng va chạm như là muốn đâm thủng La Thượng Thần, nhưng cũng rất non mềm nhẹ nhàng mà co rút lại.

Cho đến khi ngọn lửa cao trào bớt đi, La Thượng Thần toàn thân vô lực xụi lơ trong lòng Hàn Vũ Thiên, khả kích tình còn chưa chấm dứt, thẳng tiến thật mạnh cùng với bên tai tiếng gầm nhẹ, Hàn Vũ Thiên trong cơ thể La Thượng Thần mà xuất ra mầm móng dục vọng. Ngọn lửa nóng vào thật sâu trong cơ thể La Thượng Thần...

“Ân...” Hoảng hốt trong chốc lát, La Thượng Thần toàn thân vô lực lại giây dựa muốn rời khỏi cái ôm của Hàn Vũ Thiên. “... Bỏ ra...” Thanh âm khàn khàn thờ dốc.

La Thượng Thần có động tác giây dựa làm cho hai người có chút buông lỏng, cảm giác được phân thân Hàn Vũ Thiên chậm rãi rời ra khỏi mình, La Thượng Thần tức khắc đỏ mặt. Mà hết thấy điều này, Hàn Vũ Thiên đều thu vào trong mắt nhưng lại giả vờ như không có việc gì, trong lòng cười thầm một tiếng, lại hung hăng ác liệt tiến vào cái chỗ sâu non mềm kia, làm cho La Thượng Thần kinh hô một tiếng.

“Muốn rời đi sao?” Hàn Vũ Thiên khàn khàn mở miệng, mang chút ý cười.

“Anh... Điều anh muốn tôi đã thực hiện... Cho nên.....” Vô nghĩa! Cái anh muốn đều đã làm, giao ước đã có hiệu lực, tôi hẳn là có thể đi đi!

Như là hiểu rõ tâm ý của La Thượng Thần, Hàn Vũ Thiên mỉm cười, hạ thân nhẹ nhàng tiến vào phía trước. Cảm giác Hàn Vũ Thiên trong cơ thể tựa hồ muốn rục rịch lên, La Thượng Thần hoảng sợ trừng lớn mắt. “Anh ... Không được!... Buông! Cái anh muốn đã...”

“Ha ha... Thượng Thần, em quá ngây thơ rồi... Chúng ta còn có thời gian, có thể từ từ...”

“... Ân ngô ... A..... Không” La Thượng Thần há miệng muốn mắng, lại bị Hàn Vũ Thiên dùng lời lẽ không rõ đánh đổ lời nói. Hóa giải cho La Thượng Thần đang mỏng manh giây dựa thoải mái đôi chút, Hàn Vũ Thiên lại bắt đầu tiếp tục hiệp tình sự.

Sau khi chấm dứt, La Thượng Thần đã muốn mệt, ngay cả một ngón tay đều không muốn động đây, thật sự chỉ có thể ngoan ngoãn nằm trong lòng Hàn Vũ Thiên, tinh thần cùng tâm lý đều đã mỗi mệt không chịu nổi... Trước khi ngủ say, La Thượng Thần trong lòng chỉ còn ý nghĩ muốn nhanh chóng rời đi.

Mới nếm thử một trận mây mưa mỗi một làm cho La Thượng Thần ngủ thẳng một giấc đến sáng sớm hôm sau mới thanh tỉnh, phát hiện chính mình đang rúc vào trong lòng Hàn Vũ Thiên, kinh ngạc muốn bò lên, nhưng chỉ mới chuyển động thân mình đã bị Hàn Vũ Thiên một phen làm hoảng hốt. “Anh... Anh tỉnh?”

“Ân hừ...” Sớm đã thức dậy, chính là muốn nhìn La Thượng Thần thanh tỉnh một chút nên mới giả vờ ngủ... Quả nhiên, hần đoán không sai... Hàn Vũ Thiên mỉm cười, rõ ràng là một nụ cười vô hại nhưng lại làm cho La Thượng Thần sợ hãi rụt lui ra sau.

“Tôi... Tôi nghĩ... Tôi phải đi...” La Thượng Thần mở miệng đáp ứng, cũng không để ý rằng mình thoát không khỏi vòng tay của Hàn Vũ Thiên.

“Thượng Thần... Tôi không phải đã nói chúng ta... ‘còn thời gian’ sao...” Hàn Vũ Thiên vươn tay kéo La Thượng Thần vào lòng, thân thể đụng chạm nhau, cảm thụ lẫn nhau. Cảm giác giữa hai chân Hàn Vũ Thiên phần khởi kê sát mình lại bán cử đứng lên, La Thượng Thần trợn mắt không thể tin được, giấy dựa muốn rời khỏi. “Anh..... Mau buông ra..... Để tôi đi...”

“Giải quyết nó đã hãy nói sau!” Hàn Vũ Thiên cười cười xoay người đem La Thượng Thần đặt dưới thân, cậu lại bị Hàn Vũ Thiên cuốn vào lốc xoáy tình dục, không thể tự kiềm chế được.

Theo đêm đó suốt tam đêm liền, mỗi khi La Thượng Thần nói cậu phải rời đi, sẽ bị Hàn Vũ Thiên không cần phân biệt trường hợp hung hăng làm cho đau một phen. Không phải ở trên giường thì cũng là trong phòng tắm khiến cho La Thượng Thần trong vòng 3 ngày đều bị Hàn Vũ Thiên sờ thấu, ngay cả hậu huyệt cũng hoàn toàn bị khai phá...

Sự tình phát sinh đến tận đây, La Thượng Thần chỉ có thể nhận lấy cái vận mệnh trêu ghẹo này, ngày vẫn như vậy trôi qua. Cho nên, La Thượng Thần ở bên người Hàn Vũ Thiên yêu cầu được phục chức lại lần nữa, tựa hồ nhớ lại những ngày bình thường lúc trước, chính là chức vụ hơn hạng nhất: Làm trợ lý bên người Hàn Vũ Thiên, nhưng thật ra là công cụ phát tiết trên giường của hần.

29. Lạc Duệ - Chương 29

Ngày vẫn bình thường trôi qua, nhưng cũng có không ít chuyện đã xảy ra. Ân, nếu nói là chuyện vui thì có chuyện hôn sự của Kỷ Thương, nhưng cậu bạn này có điểm không được, cho dù là hôn thê cũng không nên lên xe trước sau đó mới mua vé bổ sung a. Nhìn hôn lễ của bọn họ, trong lòng cậu cũng thầm chúc phúc, hai người đều là bạn tốt của mình, gia đình hạnh phúc mỹ mãn như thế, là phải hảo hảo ăn mừng.

Nói đến mới nhớ... Lúc trước có bị tập kích nho nhỏ, nhưng lại ngẫu nhiên được người của Hắc bang cứu, sau này mới biết được người nọ nhiều năm trước vẫn là có giao du với bạn bè..

Cuối cùng... Chuyện khác thường nhất, cũng chính là chuyện làm cho cậu cảm thấy phức tạp nhất, chính là... Cậu cùng Hàn Vũ Thiên trong trạng thái chúc vu ‘ở chung’!!... Thật sự không hiểu, hần hần là sẽ đối với cậu nên cảm thấy ghê tởm chán ghét, vì cái gì hiện tại lại phát triển thành ra như vậy?

“..... Ân..... A!..... Chậm một chút..... Ân..... A a!...” trên chiếc giường king size truyền đến tiếng rên rỉ làm cho người ta muốn đỏ mặt. La Thượng Thần giữ lấy bả vai của Hàn Vũ Thiên, bất lực để cho đối phương mãnh liệt đánh sâu vào. Đêm nay Hàn Vũ Thiên có chút khác thường, cuồng bạo hung ác hơn so với bình

thường ôn nhu...

Tình hình là sau đó, La Thượng Thần buồn ngủ ngoan ngoan làm cho Hàn Vũ Thiên dụ dỗ xuống, tựa hồ như nhớ tới cái gì đó liền mở miệng “Lắm lúc trước... Vì sao lại bị phạt?”

“... giúp em đào tẩu, đương nhiên bị phạt... Cho nên, đừng mơ tưởng đến chuyện rời đi, biết không?” Hàn Vũ Thiên vuốt ve người dưới thân, ghé vào tai cậu nhẹ giọng nói. “Ng ngoan ngoan làm người của tôi, có lẽ ngày nào đó sẽ để cho em đi. Nhưng lần sau còn trốn... Em hẳn là biết rồi đó, ả?”

“..... Tôi biết rồi.” La Thượng Thần nhắm mắt lại, đối với điều này làm cho cậu cảm thấy tức giận nhưng lại không thể làm gì để thay đổi. Tâm tình có chút ã ã, hy vọng tất cả chỉ là một cơn ác mộng.

Kỳ thật, chuyện ‘Lắm’ bị phạt cũng là do từ miệng người khác mới biết được, nhưng khi hỏi, cậu ta lại thần nhiên nói: “Bảo vệ anh tốt nên mới bị phạt” Đây là ý gì? Bảo vệ cho cậu cái gì... Nghi hoặc làm cho người ta thấy phức tạp, nhưng thể xác và tinh thần mỗi một càng làm cho người ta khó có thể chống cự, không lâu sau La Thượng Thần liền nặng nề ngủ.

Trong lòng truyền đến tiếng hít thở đều đều, Hàn Vũ Thiên thân thủ vén mấy sợi tóc trên mặt La Thượng Thần, nhìn khuôn mặt bởi vì mồ hôi cùng nước mắt mà đỏ bừng, khuôn mặt rõ ràng nam tính thanh tú nhưng lại luôn dụ hoặc mình... Không tự chủ được, nhẹ nhàng hạ xuống trán La Thượng Thần hôn.

Hôm nay chính mình thật sự có chút quá tay... Nếu không phải tại yến hội mấy người kia không ngừng hướng đến gần cậu mà nói chuyện phiếm, hẳn cũng sẽ không như thế không kiềm chế được. Cậu là người của Hàn Vũ Thiên này, là cực phẩm do hắn tự tay dạy dỗ, nhất là sau cái đêm đầu tiên đó, thân thể dường như có thay đổi, làm cho cậu cũng có loại hơi thở mị hoặc lòng người... Rõ ràng là nam nhân nhưng cũng có mị lực của nữ nhân....

Nhìn La Thượng Thần an tường ngủ say trong lòng, Hàn Vũ Thiên khước miệng tà nịnh cười, nhưng một giây trôi qua nụ cười đó lại biến mất, cuối cùng là vẻ mặt lo lắng có chút ảo não.

Sao lại có cảm giác... Nghiện?

Chính hắn là không thiếu bạn giường, sau khi thưởng thức tư vị cũng trở thành chuyên chúc của hắn, nhưng cứ theo lẽ thường, nguyên tắc trò chơi bụi hoa gian vẫn không thay đổi.

... Nhưng hướng đến đối xử quan hệ tình ái bình đẳng, tựa hồ như với thân thể cấm kỵ kia lại có cảm giác nghiện. Ngay cả khi cùng người khác làm tình, cũng nhớ đến người đó, cái thân thể bí mật cấm kỵ lại mê người, khi rên rỉ khóc kích tình, hay khi cái khuôn mặt mị hoặc khó nhẹn kia...

Hắc bang là ký huyết tinh lại tàn khốc, cái thế giới này sẽ không có cái gì có thể uy hiếp đến sự sinh tồn. Đối với kẻ địch cũng không thể nương tay, đương nhiên cũng không thể để cho có cơ hội, tuy rằng La Thượng Thần đã gần như trở thành người của hắn, nhưng biết đâu ngày nào đó cậu sẽ trở thành cái uy hiếp hắn một cái trí mạng. Cho nên chính hắn là không nên mê luyện người này, thân thể này....

Nếu như một ngày nào đó phải xuống tay với cậu thì hẳn cũng sẽ không có một tia nghi hoặc cùng chần chờ.

Sau này yêu cầu cậu ở cùng với hẳn, yêu cầu cậu ôn thuận nhu thuận như những người khác, giống như tình nhân, như vậy có thể ghen, làm nũng... Nghĩ đến việc sớm chiều ở chung như vậy, cảm giác mới mẻ đối với cậu sẽ hạ thấp, đối với cậu sẽ có cảm giác chán ghét mà không hề nị.

Nhưng..... Cậu càng ôn thuận nhu thuận, hẳn lại càng thấy vừa lòng; Có thể là ngôn ngữ mang tính ghen tuông, nhưng là làm cho tâm tình hẳn trở nên tốt lắm, thậm chí có thể coi là sung sướng...

Quên đi, nói sao thì cậu ta vẫn là cái nam nhân, cho dù có được khí quan của nữ nhân... Nhưng hẳn là không có biện pháp giống như nữ nhân bình thường, nối dõi tông đường... Nếu sau khi kết hôn vẫn còn quyến luyến, thì cùng lắm là tiếp tục quan hệ như thế này, làm cho cậu ta trở thành tình nhân của mình, dù sao... Cậu ta cũng trốn không thoát khỏi lòng bàn tay mình...

30. Lạc Duệ - Chương 30

Nhưng Hàn Vũ Thiên đã đoán không chính xác. La Thượng Thần mặc dù bên ngoài góc độ thiên hướng nam tính, nhưng bên trong khí quan nữ tử lại phát triển cũng thành thực. Bởi vậy, mỗi lần Hàn Vũ Thiên luôn không mang mũ cùng cậu lên giường, La Thượng Thần đều có chút lo lắng... Dù sao, cậu cũng biết rõ tình trạng thân thể mình, còn có...

Không dám quên, lời Kỷ Thương nói.

Kỷ Thương còn từng nói quá về cậu, thân thể bởi vì bộ phận sinh dục nữ cũng thực hoàn toàn phát triển, cho nên mỗi tháng sẽ có kỳ nguyệt đến... Cũng bởi vậy, cậu sẽ có khả năng mang thai, tuy rằng cơ hội rất nhỏ, nhưng có lẽ là sẽ có...

Nhưng, cậu không dám tưởng tượng..... Nếu... Chính là nếu... Nhưng nếu ‘vạn nhất’ thật sự xảy ra... Cậu... Sẽ phải làm thế nào?

Người kia sẽ tỏ vẻ như thế nào?... ‘Lắm’ cùng ‘Duyệt’ sẽ nghĩ sao, là ghê tởm, chán ghét mình?

Nhưng mà kỳ nguyệt tháng này, cũng chưa có báo danh đúng giờ... Thậm chí, còn có chút bệnh trạng nôn mửa. Cực kỳ giống... Kỷ Thương từng nói qua tình trạng của vợ cậu ấy khi mang thai...

“... Rốt cuộc là có chuyện gì vậy, Thượng Thần?” Ngồi trong phòng La Thượng Thần, Kỷ Thương tao nhã mở miệng hỏi. Thân là bạn tốt của cậu, thế nhưng lại hoàn toàn không biết đến chuyện gì cả, không khỏi có chút tự trách mình không quan tâm đến cậu ta.

Lúc trước La Thượng Thần có hỏi về chuyện thuốc tránh thai làm cho Kỷ Thương có chút nghi ngờ, hiện tại lại đến hỏi đến tình trạng khi mang thai? Cho dù có kiểm nghiệm thì cũng không có thể nào mang thai, chính là bởi vì áp lực quá lớn làm cho cậu ta mất cân bằng, nhưng... Sự tình này phát sinh không phải là chuyện nhỏ, cũng không thể hỏi quá nhiều.

“... Cái này...” ánh mắt trầm xuống, La Thượng Thần nói cho Kỷ Thương nghe, đối phương chính là Tổng tài của cậu, bởi vì thích nhau cho nên mới..... Nhưng trừ bỏ tên cùng chuyện phát sinh quan hệ, tất cả La Thượng Thần đều không dám nói thật, bởi nếu nói ra nguyên nhân, Kỷ Thương sẽ lo lắng dẫn đến tranh chấp với người kia.

“... Thật sao? Cần thuốc tránh thai sao?” Mặt nhăn mày nhú, Kỷ Thương có chút không tin La Thượng Thần còn nhớ chuyện xưa, nhưng là cho dù có không tin cũng không có biện pháp để tiếp tục truy vấn, dù sao... Nhìn khuôn mặt bì thái sầu não kia, Kỷ Thương cũng chỉ có thể tạm tin tưởng.

“Đương nhiên rồi!... Ách... Bởi vì tôi, tôi nghĩ mình mang thai...” Nói xong mới phát hiện mình trả lời quá nhanh lại kiên định, lo lắng Kỷ Thương thông mình sẽ khả nghi, La Thượng Thần nhỏ giọng giải thích nguyên nhân.

*

“Đối phương sẽ không để ý chứ?” Kỷ Thương lại đưa ra vấn đề. “Hay là hần căn bản không biết cậu có thể...”

“Không có...” Sẽ để ý sao? Không, sẽ không, hần cũng không biết cậu sử dụng thuốc tránh thai, hơn nữa... Nữ nhân có thể giúp hần sinh đứa nhỏ rất nhiều, một người nam nhân có thể giúp hần sinh đứa nhỏ sẽ như thế nào? “Hần cũng không thích tiểu hài tử, cho nên cũng thực tán thành...”

Đối mặt với Kỷ Thương đang quan tâm hỏi... La Thượng Thần bất đắc dĩ phải nói dối thêm một lần nữa, bởi vì cậu không thể nói ra chân tướng sự thật, chỉ có thể nhất muội thừa nhận... Cho nên mình không thể làm cho Hàn Vũ Thiên tiếp tục cảm thấy thú vị, mới mẻ, chỉ cần sau một thời gian nữa, hần sẽ buông tha cậu...

Nhưng, sự tình có chút ngoài ý muốn. Hàn Vũ Thiên quá mức khôn khéo, tựa hồ không thể giấu diếm hần một cái gì...

“... Đây là cái gì?” Hàn Vũ Thiên đem mấy hộp thuốc tới trước mặt La Thượng Thần. Hần vẫn như trước mang ý cười cười, nhưng lại làm cho tâm tình người ta không thể cảm thấy sung sướng mà chỉ muốn hướng xuống mặt đất mà cúi xuống.

“.....” Hần đã biết... Khó trách... Thuốc tránh thai còn lại đều không thấy. La Thượng Thần tuyệt vọng nhắm hai mắt.

“... Sao không dám nói? Dám ăn nên dám nói chứ...” Hàn Vũ Thiên thanh âm có chút ý cười nhạt, nhưng là

làm cho người ta cảm giác cấp bách càng tăng lên. “Nói cho tôi biết, cái em dùng là... Thuốc tránh thai a?”

“.....”

“Không thể tưởng tượng được tôi như vậy lại gặp được bảo bối đâu...” Hàn Vũ Thiên đứng dậy tới gần La Thượng Thần, thân thủ liền hướng tới hắn mà sờ soạng. “Nguyên lai... Em không chỉ có được song trọng tính... Lại còn có thể mang thai sinh con?”

“.....” Đối với Hàn Vũ Thiên không chỉ đang vuốt ve mà còn có hành vi cố ý đụng chạm cái chỗ mẫn cảm kia, La Thượng Thần vẫn nhất quyết không muốn mở miệng. Cứ run run như là tiết lộ sự sợ hãi đối với Hàn Vũ Thiên cùng... Từng trận khoái cảm khó đỡ nảy lên....

“Sao vậy... Không dám thừa nhận sao? Vẫn là không muốn cùng tôi nói chuyện?... Em thật là can đảm a... La Thượng Thần...” Đối với La Thượng Thần không nói gì, bộ dáng lại lạnh lùng, Hàn Vũ Thiên cảm thấy thực khó chịu đến độ muốn giết người! Lửa giận không biết là từ đâu nổi lên, không biết nguyên nhân vì sao mà hừng hực, tựa hồ như muốn đem một tia lý trí đi thiêu hủy. “Bao nhiêu đàn bà muốn vì tôi mà sinh đứa nhỏ... Nhưng em thế lại không muốn... Ân?”

31. Lạc Duệ - Chương 31

Bao nhiêu đàn bà vì hắn mà nói lời yêu, muốn lên giường với hắn, vọng tưởng vì hắn mà sinh đứa nhỏ... Mà người trước mắt lại kháng cự! Còn dùng thuốc tránh thai chỉ vì không muốn có đứa nhỏ của hắn?

Lửa giận càng lúc càng lớn, quả thực không thể vãn hồi. Hàn Vũ Thiên không thể áp chế cơn tức giận liền thô bạo đem La Thượng Thần tới phòng ngủ, hung hăng áp trên giường.

“Buông ra...Ngô!..” Tốc độ đánh sâu vào làm cho La Thượng Thần có chút vựng huyễn, còn chưa kịp giãy dụa, Hàn Vũ Thiên đã muốn nhảy lên, sử dụng lực xé bỏ quần áo của cậu.

“Dừng tay! Không được!” La Thượng Thần sợ hãi thét chói tai, Hàn Vũ Thiên không hề tao nhã, hành động lại thô lỗ làm cho La Thượng Thần từ trong đáy lòng cảm thấy sợ hãi.

“Không được?” Cười lạnh một tiếng, Hàn Vũ Thiên thô thanh tuyên cáo. “Không được cái gì? Không cùng tôi làm tình sao? Không muốn sinh con cho tôi sao?... Hừ... Dùng thuốc tránh thai!... Tốt lắm, tôi nhất định sẽ làm cho em phải mang thai! Em phải sinh con cho tôi mới được rồi đi!!”

“Không... Ô.....” La Thượng Thần sợ hãi giãy dụa lại làm Hàn Vũ Thiên hành vi càng thêm phóng dăng, hoàn toàn không thèm để ý đến tình trạng người dưới thân, không phân biệt nặng nhẹ liền xuất thủ...

Trận tình sự này kịch liệt như là phản ánh cơn lửa giận cuồng nhiệt của Hàn Vũ Thiên. Phẫn nộ làm cho

hắn như hóa thân thành con dã thú, bất chấp người dưới thân phản kháng mà thô bạo đoạt lấy. Dùng sức cắn cắn làm cho La Thượng Thần da thịt trắng nõn liền lập tức có dấu vết xanh hồng.

Mà ngón tay cũng không chút thương hoa tiếc ngọc, còn chưa đủ ướt át mà sáp nhập hoa huyết, hoàn toàn không để ý đến cảm giác La Thượng Thần, khiến cậu thống khổ mà rên rỉ. “... Không được..... Ô!... Đau.....”

Tiếng cầu xin dường như rên rỉ làm cho Hàn Vũ Thiên hai mắt nhú lại, động tác ở tay trên tăng tốc, lại cảm nhận được chút hoa dịch khi rút ra. La Thượng Thần còn chưa cảm thấy đỡ một chút thất lực liền nhanh chóng bị nâng lên, tiếp đến là cường ngạnh mà đi vào!

“A! Đau quá!..... Không..... Không được.....” hoa huyết còn chưa đủ kiên sáp nhưng lại bị cường ngạnh sáp nhập, La Thượng Thần thống khổ hét đến chói tai, nước mắt đều không thể kiềm chế mà chảy xuống.

Dục vọng của nam nhân hoàn toàn bất chấp người dưới thân kháng cự, hung hăng co rúm, lửa nóng có chút hạ xuống, hoa huyết nhỏ hẹp chống đỡ đại trách bạc to lớn, hỏa thiêu đau đớn dường như không ngừng từ dưới thân truyền đến. La Thượng Thần giãy dụa suy nghĩ tìm cách thoát khỏi hành động cường bạo tình ái, nhưng thất lực lại bị nâng lên, bị bất chấp nhận hết thảy. “... Đau quá..... Van cầu... Anh... Đừng nên cử động..... Ô.....”

Mà Hàn Vũ Thiên như là không có nghe âm thanh La Thượng Thần thống khổ cầu xin, va chạm vẫn như cũ tàn nhẫn mà đoạt lấy, đem hai chân của người dưới thân đặt trên vai mình, lại lỗ mãng lần nữa tiến vào rút ra.... Giống như là cho La Thượng Thần biết rõ lập trường của hắn, thân là vật sở hữu của hắn không nên có hành động chống đối! Nếu không sẽ bị phạt!

Tình hình sau một đêm trừng phạt tình ái, Hàn Vũ Thiên lại khôi phục bộ dáng tao nhã bình tĩnh như trước, đêm hôm đó hành động thô bạo cùng điên cuồng coi như chưa từng có, đối đãi với La Thượng Thần ôn nhu như tình nhân bình thường... Nhưng chỉ có La Thượng Thần mới sáng tỏ, cậu đã hoàn toàn mất đi cái gọi là ‘tự do’.

Hành vi của cậu tất cả đều dưới sự theo dõi của Hàn Vũ Thiên, muốn ra khỏi cửa nhất định sẽ có người theo, những việc quan trọng lớn nhỏ đều do người khác đảm nhiệm. Mà Hàn Vũ Thiên như là thực hiện tuyên ngôn của hắn, cơ hồ mỗi đêm đều phải làm tình với La Thượng Thần, thậm chí là thời gian nhàn nhạ khi đi làm...

Đối với Hàn Vũ Thiên có sự thay đổi hành vi cùng hành động như thế, La Thượng Thần thực sợ hãi cùng khủng hoảng, cậu không muốn, không cần cũng không thể có đứa nhỏ của Hàn Vũ Thiên! Sợ hãi từng giọt từng giọt như đang dần ăn mòn cậu, khoái hoạt biến hóa thừa thối, nhưng chuyện này như bóng với hình đi theo, cuối cùng vẫn là đem lâm vào người La Thượng Thần....

Cảm thấy thân thể của mình... Tựa hồ bắt đầu có sự thay đổi. Tuy rằng ‘Lâm’ phân cho cậu công việc nhẹ nhàng, nhưng gần đây cũng mau chóng cảm thấy mỗi một mà buồn ngủ, nhiệt độ cơ thể hơi cao, hạ thân cũng có cảm giác hơi hơi đau, mà kỳ nguyệt thánh này không có đến ...

... Nếu là mang thai... Cậu nên phải làm sao đây?

..... Không... Mặc kệ có mang thai hay không... Cậu..... Cậu đều phải bỏ trốn!

32. Lạc Duệ - Chương 32

Không!! ... Sao có khả năng..... Cậu... Thật sự... Thật sự..... Thật sự mang thai ...

Nhìn que thử thai trên tay thần nhiên hiện lên hai vạch đỏ làm cho La Thượng Thần cảm thấy tuyệt vọng... Cùng rối rắm. Không dám hy vọng chuyện này sẽ thành sự thật, La Thượng Thần đầu óc hàng ngày khôn khéo nay lại không ngừng tự hỏi... Thuận theo vách tường trượt xuống, La Thượng Thần vể mặt mờ mịt ngã ngồi trên sàn.

“Thượng Thần? Như thế nào?” Phỉ Gia Tú ở ngoài WC gõ cửa hỏi. Phỉ Gia Tú là người của Ngũ Hồ bang, là do La Thượng Thần có hảo tâm giải nguy mà nhận bằng hữu; Cũng là lần trước La Thượng Thần bị tập kích khi cứu người của cô. Mà lần này... Cũng là nhờ cô hỗ trợ nên cậu mới có thể trốn thoát khỏi Hàn Vũ Thiên.

Sau khi cảm thấy thân thể phát sinh thay đổi, La Thượng Thần bối rối suy tư, không biết có biện pháp gì để có thể biết được tình trạng thân thể, cùng giúp cậu trốn khỏi Hàn Vũ Thiên, đột nhiên nghĩ đến Ngũ Hồ bang Phỉ Gia Tú có lẽ có thể giúp ... Thế là La Thượng Thần liền lập tức liên lạc với Phỉ Gia Tú, nhưng là bởi vì Hàn Vũ Thiên theo dõi quá mức nghiêm ngặt, trong khoảng thời gian ngắn cũng không có cách nào rời đi.

Nghe nói Hàn Vũ Thiên có công việc ở Ngự điện mà phải ra khỏi nhà, La Thượng Thần biết cơ hội đã tới rồi! Cậu cùng Phỉ Gia Tú sau khi bí mật thảo luận, quyết định dùng kế cản đường ‘Lãm’, cùng thời điểm mai phục trên đường trở về, dựng giả tai nạn xe cộ rồi thừa cơ mang La Thượng Thần đi. Mà kế sách này cũng phi thường thuận lợi thành công, sau khi Phỉ Gia Tú cho người ở Ngũ Hồ bang bảo trụ La Thượng Thần, người ở Ngự điện thật sự không tìm thấy cậu. Tiếp theo giúp cậu làm giả hộ chiếu cùng thân phận... La Thượng Thần lại một lần nữa thoát khỏi phạm vi thể lực của Hàn Vũ Thiên, thoát khỏi tất cả...!

Bởi vì tìm người khác giúp, La Thượng Thần chần chừ từ chối hồi lâu cuối cùng cũng đem chuyện của cậu nói cho Phỉ Gia Tú, trừ bỏ chuyện nhờ cô ấy giúp cậu thoát khỏi Hàn Vũ Thiên... Còn ... Giúp cậu mua cái gì đó có thể biết được có mang thai hay không....

Nhưng là... Sự tình vẫn là... Đã từng dự đoán kết quả, nhưng đến khi kết quả đó thành sự thật vẫn không thể tiếp nhận được...

La Thượng Thần lắc lắc đứng dậy rồi đi ra ngoài. Nhìn đến biểu tình của La Thượng Thần như vậy, Phỉ Gia Tú liền hoàn toàn hiểu được. “Thượng Thần, sự tình đã vậy rồi, hôm nay là có thể rời khỏi Đài Loan ... Có chuyện gì thì tới đó tính tiếp đi.”

“.....” La Thượng Thần cúi thấp đầu, khiến cho người ta thực không biết cậu đang suy nghĩ cái gì.

“Tôi sẽ cho người đi giúp anh rời đi.” Phỉ Gia Tú không hổ là trợ thủ đắc lực của Ngũ Hổ bang, chỉ cần một thời gian rất ít đã có thể sắp xếp được tất cả.

“... Ân...”

“Còn có... Cái kia, anh Ngũ Nham muốn tìm anh nói chuyện...” Phỉ Gia Tú nhỏ giọng nói. Bởi vì khi Ngũ Nham hỏi vì sao La Thượng Thần lại đến Ngũ Hổ bang, chình cậu hoàn toàn không suy nghĩ liền nói là bởi vì chuyện tình cảm với người trước, không thể ngờ được là Ngũ Nham lại muốn tìm La Thượng Thần nói chuyện.

Nhìn đến La Thượng Thần ngẩng đầu có chút kinh hoảng nhìn mình, Phỉ Gia Tú giải thích. “Ngô, tôi không có nói ra bí mật gì của anh, chỉ nói anh cùng Hàn Vũ Thiên có chút vấn đề về... tình cảm. Nhưng tôi nghĩ Ngũ Nham sẽ không làm khó dễ anh đâu!”

“Cậu chính là La Thượng Thần?” Nam nhân trước mắt tràn ngập khí thế khô cứng, là người đứng đầu của Ngũ Hổ bang — Ngũ Nham. Rõ ràng cùng là thân phận đứng đầu nhưng với Hàn Vũ Thiên lại hoàn toàn không giống. Hàn Vũ Thiên tà mị, ngoại hình lại tao nhã, còn Ngũ Nham Ngũ Nham cũng là tục tăng hình nam nhân, thâm sắc tây trang cổ áo đại khai, trên cổ mang điều lóe sáng lượng kim hạng nặng.

Ở đây có các bang đặc sắc khác, Ngũ Hổ bang cùng Ngự điện tổ chức cũng không quá khác nhau.

“Đúng.” Thoảng thu lại vẻ bối rối, La Thượng Thần bình tĩnh nhìn Ngũ Nham.

Không hổ danh là trợ thủ đắc lực của Hàn Vũ Thiên, có khí phách. Ngũ Nham tán thưởng gật gật đầu. “Nghe nói... Cậu là bởi vì vấn đề tình cảm mà nhờ Phỉ Gia Tú hỗ trợ?”

“... Đúng vậy.” Đối với đề tài này, La Thượng Thần có chút đề phòng nhìn Ngũ Nham.

Phát hiện ánh mắt đối phương có vẻ đề phòng nhìn mình, Ngũ Nham cười cười, tiếp tục nói. “Không cần lo lắng, hiện tại... Tôi chỉ là một người anh trai lo lắng cho em mình thôi.” Nhìn đến La Thượng Thần trong mắt một tia nghi hoặc, Ngũ Nham có chút bất đắc dĩ cười khổ. “Em trai tôi... Nó cũng yêu một người nam nhân...”

“.....” Em trai của Ngũ Nham... Ngũ Hổ bang Nhị thiếu gia... Ngũ Lan Thanh...

“Nhưng tôi không tin, giữa hai người nam nhân thật sự sẽ có tình yêu tồn tại. Cậu có thể cho tôi biết suy nghĩ của cậu được không?” Ngũ Nham biểu tình thuyết minh hết thảy, cái gì mà khiếp người thân phận phảng phất cũng không tồn tại, ở trước mắt La Thượng Thần bây giờ như là một người anh trai bình thường quan tâm đến em của mình.

“.....” Đối với vấn đề của Ngũ Nham, La Thượng Thần cũng chưa có cho câu trả lời. Mà sau khi lên máy bay, La Thượng Thần vẫn còn suy nghĩ về vấn đề này, bởi vì mình, chính cậu cũng là một cái ví dụ của sự

thất bại, làm sao có thể cho người khác biết đáp án cùng phương hướng.....

Hơn nữa... Trước mắt vẫn còn có vấn đề quan trọng khác.

33. Lạc Duệ - Chương 33

Đối với việc mang thai... La Thượng Thần vẫn cảm thấy thực bối rối cùng bất lực.

Phỉ Gia Tú thay cậu an bài một chỗ ở ở Nhật Bản phồn vinh, vợ chồng em trai của cô cũng tới đây chiếu cố cậu, nhưng khi tất cả mọi người đều rời đi, chỉ còn lại một mình, La Thượng Thần mới bắt đầu nhìn thẳng vào vấn đề này.

... Kết quả... Vẫn là mang thai..... Cậu... Cậu nên làm sao đây.... Thật sự nên làm gì đây?.....

... Cậu... Là không có khả năng sinh đứa bé ra... Bị như vậy..... Thân thể nam không nam... Nữ không nữ... Nếu sinh nó ra..... Nhất định... Nhất định sẽ không hạnh phúc...

..... Phải xóa sạch đi... Xóa sạch đi... Tuy rằng... Nó cũng là một cái sinh mệnh... Nhưng... Nhưng là.....

Đây thực sự là một vấn đề nan giải, đến ngay cả La Thượng Thần hàng ngày phán đoán gọn gàng chính xác nhưng cũng không thể ra quyết định... Bởi vì, nếu muốn bỏ đứa bé này, nhất định phải nói rõ cho mọi người biết... Nhưng là, cậu... lại có chút không muốn nói ra bí mật của mình...

A, nghe nói ba tháng đầu thai kỳ, rất dễ bị sảy thai... Nếu, nếu là như vậy... Phẫu thuật cũng không cần làm, bí mật của cậu cũng không cần phải nói ra.... La Thượng Thần sau vài ngày phiền não liền đột nhiên có ý nghĩ như vậy, mà cái ý nghĩ này làm cho cậu có chút cao hứng nhưng cũng có chút... Không đành lòng....

Vì cái gì? Vì cái gì lại cảm thấy khổ sở...? La Thượng Thần cảm thấy thực kỳ quái, tâm lý bị mâu thuẫn ... Như thế, nhưng lưu lại đứa bé này trong bụng, La Thượng Thần không cách nào bỏ đi cái lập trường ‘không đành lòng’ kia.... Chính cậu cảm thấy mình thực ích kỷ.

Tuy rằng là hy vọng có thể do không cẩn thận mà bị sảy thai, nhưng La Thượng Thần cũng không thể nào đi hỏi phương pháp làm sanh non tự nhiên. Chính là tồn tại cái ý nghĩ này được vài ngày, nhưng mà như vậy vẫn không giải quyết được sự việc, làm cho La Thượng Thần cuối cùng quyết định nói ra bí mật thân thể mình, mong mọi người có thể tìm cách giúp bỏ đứa bé, nhưng đêm trước đó cậu lại nằm mộng.....

Đầu đó trong một đám người đang vui vẻ cười nói, trung tâm là một bé gái nhỏ. Nụ cười của bé con tựa như thiên sứ, thực rất đáng yêu. Quay đầu lại nhìn thấy La Thượng Thần, bé con khẽ cau mày, trong mắt lập tức ngấn lệ, tựa hồ như sắp khóc!

La Thượng Thần không biết vì cái gì khi nhìn đến bé con lại có chút đau lòng, muốn mở miệng ra dỗ dành nhưng lại phát không ra âm thanh.

Bé con nhìn La Thượng Thần một hồi lâu, chậm rãi đến gần, mở miệng nói chuyện, thanh âm rất nhẹ, rất đáng yêu nhưng âm điệu ngọt ngào lại mang chút khổ sở. “... Vì cái gì... Người không cần con...”

‘... Cái gì?’ La Thượng Thần nói không nên lời nhưng ở trong lòng đưa ra nghi vấn. Vì sao một đứa bé lại nói với mình lời này?

“Người chán ghét con sao...” Bé con lại tiếp tục nói. “Con sẽ ngoan ngoãn... Người không cần chán ghét con...”

La Thượng Thần có chút lúng túng không biết làm sao, nước mắt trên mặt bé con làm cho cậu có chút đau lòng không thôi, vươn tay, La Thượng Thần không suy nghĩ liền ôm lấy đứa bé. ‘Đừng khóc...’

“Con, con muốn làm con của người... Để cho con ở lại... Được không...” Bé con nhỏ giọng, thanh âm như sắp khóc. “Được không... ba ba...”

La Thượng Thần thân thủ xoa đầu trấn an, lại nghe đứa bé nói như vậy, cậu sửng sốt mà dừng lại. ‘...!? Cái gì...? Con nói...’

Nhưng bé con sau khi nói xong liền bắt đầu trở nên trong suốt, dần dần biến mất, La Thượng Thần vô lực ngăn cản, chỉ có thể trơ mắt nhìn đứa bé miệng tươi cười mang chút đau thương biến mất, bên tai vẫn vang tiếng nỉ non ... “Sinh hạ con được không... Ba ba...”

“Được được!...” La Thượng Thần từ trong mộng tỉnh lại, phát hiện trên mặt mình đều là nước mắt, trong lòng tràn đầy chua xót cùng thống khổ...

Đứa bé kia trong mộng khóc cầu xin cậu giữ lại... Mà cậu.....

“..... Thực xin lỗi...” La Thượng Thần nhẹ nhàng ôm lấy bụng, thống khổ một lần rồi một lần nói câu xin lỗi, cậu không biết có ý nghĩ như vậy là làm tổn thương một sinh mệnh... Thực sự là rất đau khổ...

34. Lạc Duệ - Chương 34

Đúng là vẫn không thể ngoan cố quyết tâm giết chết đứa bé này. Chỉ cần nhớ đến đêm hôm đó, nhớ đến bé con đáng yêu kia, tâm sẽ có chút đau lòng khổ sở...

Cho nên La Thượng Thần quyết định lưu lại sinh mệnh nhỏ này trong bụng, dù đây có là trò chơi của người

kia, dù đây không phải là kết tinh của hai người yêu nhau... Chỉ cần một mình cậu thương nó là đủ rồi.

Còn sau này phải sinh bé con ra như thế nào... La Thượng Thần quyết định đi từng bước tính từng bước.

“... Tìm không thấy? Dùng hết người ở Ngự điện mà vẫn tìm không thấy cậu ấy?” Hàn Vũ Thiên hơi phần nộ hỏi ‘Ánh’. Đã muốn hơn một tháng, thế nhưng vẫn tìm không thấy La Thượng Thần!?

“Đã hỏi qua tài xế, nhưng họ cũng không biết người mang La Thượng Thần đi là ai. Tư liệu xuất cảnh ghi lại cũng không có, trợ lý La Thượng Thần như giống như là biến mất một cách bất thường, hoàn toàn tìm không thấy cậu ấy khi rơi xuống.” ‘Ánh’ bình tĩnh phân tích cho Hàn Vũ Thiên nghe, nhưng kỳ thật là có chút kinh ngạc cùng tức cười nhìn Hàn Vũ Thiên đang phần nộ cùng cố chấp.

Hàn Vũ Thiên kỳ thật không thường sinh khí, cảm xúc đều được hấn che giấu dưới vẻ tươi cười lạnh như băng, trừ phi uy hiếp đến hấn, nếu không hấn sẽ không bao giờ lộ ra cảm xúc. Nhưng lần này, là vì cái ‘nam nhân’ kia, vừa không phải là phản đồ cũng không phải là đồng minh, chẳng qua là một trong số người trong hậu cung của Ngự hoàng thôi, nhưng hấn lại dùng lực lượng để tìm ra người nọ, mà tìm không thấy thì lại có loại kích động như vậy..... Có chút làm cho người ta không dám tưởng tượng.

Lần trước trợ lý La thoát đi, Ngự hoàng chỉ thản nhiên cười, sai người tìm cậu ấy, nhưng không bắt về mà nắm giữ mọi mối quan hệ, công việc, thăm quan sát cậu ấy, cho đến khi cảm thấy hễ hễ mới gọi người mang cậu ấy đem về, khi đó trợ lý La đối với Ngự hoàng mà nói, quá lắm cũng chỉ là một món đồ chơi thôi...

Nhưng lần này... Thú vị cực kỳ. ‘Ánh’ mang ánh mắt chứa ý cười cười... Xem ra Ngự hoàng vĩ đại của bọn họ... Là thật sự thích trợ lý La rồi! Chẳng qua là do Ngự hoàng còn chưa phát hiện ra tâm tình của mình thôi.

Hấn là phải giúp Ngự hoàng nhanh tìm người trong lòng mới được. Nhưng nghe nói trợ lý La lúc đó còn không chút nào chống cự... Thậm chí còn vui vẻ để cho đám người kia mang đi.....

Xem ra là cậu ấy có biết đối phương, cho nên tạm thời không cần phải lo lắng an nguy ... Nhưng mà đến nỗi nào mà trợ lý La lại muốn đào tẩu... Ngô, tóm lại là Ngự hoàng đã làm cái gì... Ách, đừng nói là chuyện xấu đi...?

“... Đi xuống đi, mặc kệ bao nhiêu lực lượng đều nhất định phải tìm được cậu ấy cho ta!” Hàn Vũ Thiên trầm trù ra lệnh. Đợi ‘Ánh’ rời đi, Hàn Vũ Thiên ở trong cung chuẩn bị ra khỏi Ngự điện. Lộ trình nguyên bản hấn là phải về đến Tự Trạch, nhưng không biết vì sao hấn lại hay đổi lộ trình, đem xe hướng đến chỗ La Thượng Thần ở.

Mở cửa, Hàn Vũ Thiên cất bước đi vào, đây là căn phòng hấn thường hay đến chơi. Mùa đông trời đêm đến sớm, mới sáu giờ hơn mà sắc trời đã tối, mặc dù có ánh sáng của mặt trăng cùng đèn đường ở bên ngoài chiếu vào, nhưng bên trong vẫn mang một sắc phiền hắc ám. Hàn Vũ Thiên hoàn toàn không cần hỏi mà đưa tay bật công tắc, trong phòng nhất thời sáng ngời lên. Cái cửa sổ nhỏ ở trong khiến người ta có loại cảm giác ấm áp, không giống như La Thượng Thần bình thường bộ dáng lãnh đạm. Hàn Vũ Thiên nửa nằm ở sôpha, không biết là suy nghĩ cái gì.

Kỳ thực hắn cũng không biết mình đã xảy ra chuyện gì, khi không tìm thấy La Thượng Thần lại trở nên kích động.... Đúng vậy, là kích động, cho dù là có một chút thôi, nhưng cũng đủ hiểu được... Chính hắn là cần cậu như thế! Nhưng rõ ràng cậu ta chỉ là cái món đồ chơi nhất thời của hắn mà thôi.....

Cười nhạo cái suy nghĩ này, Hàn Vũ Thiên cảm thấy chính mình không nên cứ như vậy mà bị ảnh hưởng đi xuống. Đứng dậy rời khỏi phòng, quyết định không bước vào đây nữa vì nó sẽ làm cho mình nhớ đến người kia.

Nhưng lại không lâu sau, Hàn Vũ Thiên lại nhin không được mà đến đây, một ngày, rồi một ngày nữa...

Ngày vẫn là như thế trôi qua, căn phòng này như có ma lực, mà hắn cũng như là ngày một quang lâm chính đại hơn. Một lần rồi lần nữa, thậm chí cuối cùng lại ở đó vài ngày, ngay cả mấy người hàng xóm đều nghĩ căn phòng này đã thay đổi người.

Hàn Vũ Thiên không thể không thừa nhận La Thượng Thần đối với hắn lại có ảnh hưởng lớn đến như thế, mỗi ngày đều đến nơi này, tựa hồ như có thể mang lại cho hắn cảm giác thoải mái cùng an ủi... Bởi vì, ở căn phòng này, có hương vị của cậu... Có hơi thở của cậu.

Mà hắn... Càng ngày càng không thể chống cự lại... Loại cảm giác này...

35. Lạc Duệ - Chương 35

Hắn là đang nhớ cậu sao? Sau khi rời khỏi hắn hơn ba tháng...

Trong phòng có hơi thở của cậu, Hàn Vũ Thiên đối với chính mình như đang thất hồn lạc phách mà tự đặt nghi vấn.

A... Có lẽ vậy đi. Lại đùa cợt chính mình một phen, Hàn Vũ Thiên đứng dậy đi vào phòng La Thượng Thần. Phòng ngủ thanh nhã, chiếc giường màu xanh thẫm tựa hồ như vẫn còn hương vị của cậu; Vài cuốn sách được sắp xếp ngay ngắn trên kệ. Tùy tay cầm lấy một quyển lật lật vài trang, Hàn Vũ Thiên cũng từng có một tủ sách như vậy; Phòng ăn có treo mấy chùm đèn rất đáng yêu, trong nhà bếp có rất nhiều thứ, thuận tay mở tủ lạnh nhìn nhìn, a, không tưởng tượng được là cậu ta lại rất thích ăn bánh pudding...

Hắn đúng là không biết gì về cậu, về cuộc sống, về sở thích, về tất cả mọi thứ của cậu... Rõ ràng là ở bên cậu cũng được một thời gian dài...

Là người của hắn, đều là cậu cam tâm tình nguyện, duy nhất cậu, chỉ có cậu mới làm hắn cảm thấy hứng thú, cũng vì thế nên mới dùng thủ đoạn ti tiện khiến cho cậu ở bên hắn. Bởi vì cậu không giống những người khác, không mở miệng đòi yêu cầu này nọ.

“Đáng chết...” Hàn Vũ Thiên có chút hoang mang cùng hờn giận mà vuốt tóc, trong đầu bắt đầu có thanh âm bất đồng, một cái không ngừng nói chính mình không nên cứ như thế mà trầm luân đi xuống, không cần còn muốn nhớ ... Sách... Hắn muốn ôm cậu, muốn nhìn thấy cậu, muốn nói chuyện cùng cậu, muốn nhìn thấy cậu tươi cười, muốn biết tất cả của cậu... Muốn đem cậu ở bên hắn cả đời... Cả đời!?

“... Cả đời!” Từ này vụt lên trong đầu, Hàn Vũ Thiên tự mình có chút kinh ngạc. Bất luận đối với ai cũng chưa bao giờ có ý nghĩ này, hiện tại lại đối với La Thượng Thần lại bất chợt sinh ra... Nhưng mãnh liệt như thế.....

Biết cậu mất tích, tìm không ra thì bắt đầu phần nộ cùng kích động, hiện tại thậm chí lại còn thất hồn lạc phách có ý nghĩ cùng cậu cả đời? Tất cả chưa bao giờ nghĩ tới... Hắn rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Hắn đúng là cần cậu đến không thể tự kiềm chế như thế....

“.....” đổ nằm trên ghế sofa màu trắng, Hàn Vũ Thiên vô thức nhẹ nhàng cọ xát. Bởi vì, cậu cũng từng có động tác trẻ con đáng yêu như thế...

La Thượng Thần... Thượng Thần... Thần...

“Ngự hoàng. ‘Ảnh’ vừa điện báo.” Đang đắm chìm trong mong nhớ, Hàn Vũ Thiên bị ‘Lãm’ bất chợt cắt ngang. Kỳ thật hắn là bí mật đến đây, đáng ra bây giờ đang là thời gian đi làm, thế nhưng hắn lại chịu không được...

“Ngự hoàng. Đã biết được Ngũ Hổ bang đưa trợ lý La đi như thế nào.” Hàn Vũ Thiên tiếp điện thoại, đầu bên kia truyền tới những chuyện mà hắn muốn biết.

Với năng lực làm việc của ‘Ảnh’, hơn nữa cường đại thể lực của Ngự điện, Hàn Vũ Thiên đã sớm biết là Ngũ Hổ bang mang La Thượng Thần đi, nhưng lại phát hiện người ở Ngũ Hổ bang có ý muốn cản trở hắn, còn giả như không biết gì.

Nhưng ít nhất để rõ ràng hơn, Hàn Vũ Thiên liền cho ‘Ảnh’ đi thăm dò tư liệu xuất cảnh của họ, quả nhiên...

“Ở đâu?... Nhật Bản?... Hảo, tiếp tục điều tra, nhất định phải tìm ra cậu ấy!” Nhìn thời gian cũng không còn sớm lắm, cần phải trở về, Hàn Vũ Thiên dùng ánh mắt chỉ thị ‘Lãm’ tới bãi đỗ xe trước, còn hắn thì ra sau.

Nhưng mà, khi Hàn Vũ Thiên tới bãi đỗ xe lại đột nhiên cảm nhận được mùi sát khí kếp tiếp là liên tục vài phát súng!!

Sự tình phát sinh quá mức bất ngờ! Tuy rằng ‘Lãm’ lập tức chạy như bay tới kéo Hàn Vũ Thiên nấp sau cái cột, nhưng lại phát hiện, càng cố nấp thì sát khí càng gần, vẫn là bị trúng đạn!

“Ngự hoàng?” Nhìn kẻ địch cũng không có đuổi theo, ‘Lãm’ vẫn một bên cẩn thận quan sát bốn phía, một bên hồi han tình trạng Hàn Vũ Thiên như thế nào. ‘Lãm’ cảm thấy anh ta thực không xong, cho dù đối phương có là sát thủ hàng đầu, anh rõ ràng đã rất cẩn thận nhưng lại không phát hiện có người đánh lén từ phía sau.

“... Ngô...” Hàn Vũ Thiên nhắm mắt. Chết tiệt... Bị đánh trúng điểm yếu... Máu tươi vẫn không ngừng tuôn. “Đi... ‘Ngự diệu’...”

“Ngự hoàng?” phát hiện ra Hàn Vũ Thiên hơi thở càng mỏng manh cùng với máu tươi, ‘Lãm’ một bên chạy như bay, một bên vội vàng gọi điện thoại tới ‘Ngự diệu’ bảo bọn họ lập tức chuẩn bị ...

36. Lạc Duệ - Chương 36

Tin tức Hàn Vũ Thiên bị thương rất nhanh được truyền khắp các hắc bạch lương đạo. Trên đường đi cũng không thiếu các loại lời đồn đãi đoán bừa như bão tuyết bay tán loạn.

-Ngũ Hồ bang bản bộ-

Đang xem báo, Ngũ Nham đột nhiên mở miệng nói chuyện. “... Gia Tú. Chuyện Hàn Vũ Thiên bị thương, cô có biết không?”

“Ân.” Phỉ Gia Tú đang ăn liền thuận miệng lên tiếng. “Làm sao?”

“Nghe nói... Hắn là vừa mới từ nhà tình nhân đi ra liền lập tức bị... Hơn nữa thiếu chút là nguy hiểm đến tính mạng?”

“... Ác, như vậy sao...” Sao vậy? Cho dù La Thượng Thần chưa nói cái gì... Nhưng là cô cũng đoán được, đại khái, đứa bé trong bụng Tiểu Thần là nhất định là do người kia bắt buộc, cái loại như thế đáng lẽ nên chết đi, nhưng không ngờ mạng hắn lại lớn đến như vậy!

“Nhưng mà... Theo tôi biết, người sống nơi đó không phải là nữ nhân của Hàn Vũ Thiên... Mà là chỗ ở của La Thượng Thần.” Ngũ Nham tiếp tục nói, một bên quan sát phản ứng của Phỉ Gia Tú.

Ngũ Nham, anh ta biết rõ Phỉ Gia Tú ở phía sau đã làm cái gì. Người như Hàn Vũ Thiên sẽ không phải là muốn đi trộm đồ đi? Cái tên cao cao kia có khả năng còn chưa biết cảm tình, nhưng hành động đã rõ ràng rành, vậy thì chắc cái khát vọng gì đó hắn là miêu tả cũng sẽ rất sinh động nha

“Cô a, không cần quấy nhiễu người ở Ngự điện. La Thượng Thần có thể thoát được liền thoát, nếu trốn không thoát thì có lẽ vận mệnh cậu ta đã vậy... Nhất định phải cùng Hàn Vũ Thiên dây dưa cả đời.” Ân nút tắt tivi, Ngũ Nham nói.

“Nhưng là, Hàn Vũ Thiên hẳn...” Phỉ Gia Tú trong lòng còn muốn nói, bởi vì từ đáy lòng cô cảm thấy Hàn Vũ Thiên không xứng với La Thượng Thần. Một người từ nhỏ đến lớn lăn lộn trong hắc đạo lý, nhất khùng hắc tâm, hơn nữa nghiệp chướng nặng nề, làm sao xứng với La Thượng Thần dạng người ôn nhu như thế.

“... Gia Tú, cho dù Hàn Vũ Thiên có sai, chuyện kia cũng chỉ là ân oán giữa hắn và La Thượng Thần trong lúc đó... Cô ít nhất cho Hàn Vũ Thiên một cơ hội đi.”

“Cơ hội? Vậy cơ hội cho La Thượng Thần ai sẽ cho đây? Hàn Vũ Thiên sao có thể? Như vậy đối với La Thượng Thần tuyệt đối không công bằng!!” Phỉ Gia Tú kích động, hoài nghi không biết có phải Ngũ Nham là bị Hàn Vũ Thiên mua chuộc hay không.

“... Người ngoài cuộc chúng ta kham không nổi. Chỉ có hai người bọn họ mới cho nhau cơ hội được... Gia Tú?” Ngũ Nham thản nhiên nói.

“Sách, anh hôm nay khác thường nha, lộ vẻ bệnh vục Hàn Vũ Thiên như vậy... Được! Tôi có thể không ở giữa làm khó dễ nhưng là đừng nghĩ tôi sẽ đem La Thượng Thần về cho hắn!” Tâm lý vẫn không muốn, Ngũ Nham nói cũng đúng là sự thật, điểm ấy làm cho Phỉ Gia Tú không thể không lui từng bước.

“Đương nhiên. Nếu là như vậy hắn vẫn tìm không được. Chúng ta liền giết hắn!” Ngũ Nham tà khí cười, tâm lý thật ra có suy nghĩ muốn tha việc này. Hàn Vũ Thiên, anh đừng dễ dàng chết như thế, anh nếu mà chết, người yêu của anh ai lo a?

La Thượng Thần đến Nhật Bản thoát khỏi Hàn Vũ Thiên được bốn tháng.

“Thượng Thần, này nợ em đều làm xong rồi. Trên bếp là Tiểu Lan giúp anh làm cái gì đó, thuốc bổ gì đó...” La Thượng Thần tới Nhật Bản đã gần bốn tháng, em trai của Phỉ Gia Tú — Phỉ Gia Thành — cùng vợ là Tiểu Lan giúp La Thượng Thần rất nhiều, lại còn giúp cậu chọn mua đồ này nợ. Hôm nay Tiểu Lan bận việc cho nên không thể tới, chỉ có một mình Phỉ Gia Thành đến. Trước khi rời đi, Gia Thành cẩn thận dặn dò La Thượng Thần hết thấy mọi việc, như là này nợ đặt như thế nào a.....

“... Anh biết rồi, em cùng Gia Tú hoàn toàn không giống nhau a. Đúng rồi, giúp anh nói với Tiểu Lan một tiếng cảm ơn a.” La Thượng Thần một bên nói giỡn, một bên đưa Gia Thành tới cửa.

“Đúng vậy, từ nhỏ đến giờ đều là do em một tay chiếu cố, chị ấy một chút cũng không thèm làm, cứ như là bà chủ. Àn, em sẽ ‘giúp anh nói một tiếng’. Tiểu Lan a... Cô ấy cũng có nói nếu hôm nay không có việc, nhất định sẽ đến thăm anh, cô ấy rất nhớ Tiểu Tiểu a.” Phỉ Gia Tú mang giấy đứng cạnh cửa nói. “Anh nên cẩn thận một chút a, Thượng Thần. Không có việc gì thì nghỉ ngơi nhiều đi, đừng quên anh hiện tại nhưng là ...”

“Được rồi được rồi, em không phải muốn đi đón Tiểu Lan sao? Mau đi đi!” La Thượng Thần cười cười, Gia Thành này so với mình tuổi còn nhỏ nhưng lại lải nhải gấp trăm lần so với nam nhân bình thường.

Nhìn Phỉ Gia Thành rời đi, La Thượng Thần khóa kỹ cửa, chậm rãi đến phòng bếp mở nắp nồi trên bếp,

mùi thuốc nhất thời lan tỏa đầy phòng. Đây là thuốc dưỡng thai Tiểu Lan nấu cho cậu, nhớ tới Tiểu Lan luôn thực kích động luôn nói với cậu phải cẩn thận chăm sóc thân thể, La Thượng Thần nhẹ nhàng bật cười.

37. Lạc Duệ - Chương 37

Nói đến Tiểu Lan, La Thượng Thần thực bội phục cô gái có độ miễn cảm lạ thường cùng bao dung này. Kỳ thật lúc đầu cậu nghĩ sẽ rất khó khăn để che dấu cái bụng lớn, cũng sẽ rất xấu hổ khi nói ra chuyện này. Không nghĩ tới Tiểu Lan sau vài lần gặp mặt liền phát hiện cậu có chút khác thường, khi đó cậu thực sự kinh ngạc cùng sợ hãi: Kinh ngạc về sự miễn cảm của phụ nữ, sợ hãi bọn họ sẽ nhìn mình với ánh mắt chán ghét...

Kết quả, Tiểu Lan không có phản ứng gì, còn muốn cậu nghỉ ngơi đằng hoàng rồi mới bắt đầu thuyết giáo về những điều nên biết khi mang thai, như là gì này nọ không được ăn, này nọ nên chú ý, mọi chuyện có liên quan đến mang thai đều có thể nói rành mạch được... Cũng giống như Tiểu Lan, Phỉ Gia Thành cũng không quan tâm đến chuyện làm sao cậu có thể mang thai, cũng thực sự lo cho cậu...

Ách, nhưng là có một chút làm cho La Thượng Thần vẫn không rõ, chính là chuyện Tiểu Lan sau khi biết được đàn ông có thể mang thai, phản ứng không những không chán ghét mà còn có chút hưng phấn, rồi trong mắt như có loại tinh quang gì đó trông rất vui sướng... Từng hồi qua Gia Thành nguyên nhân, nhưng kết quả Gia Thành lại cười cười tỏ vẻ không để ý nói đó là cái thú vui của Tiểu Lan... Thú vui? Cái này lại cho La Thượng Thần thêm khúc mắc, nhưng là cũng không nghĩ tới sẽ hỏi thêm nữa... Nếu đã làm cho cô ấy thích thú đến như vậy thì tốt nhất là cứ để tiếp tục đi, tuy rằng cậu vẫn không biết rốt cuộc là cô ấy cao hứng vì cái gì. (... Bởi vì nàng là hủ nữ chính gốc a! [cười])

Hầm một chút thuốc bổ, La Thượng Thần chậm rãi trở lại ghế sofa, lật lên cuốn sách, chợt nghe tiếng chuông điện thoại vang lên. Tiếp điện thoại, giọng Tiểu Lan từ trong đó vang lên, hưng phấn nói công việc hoàn thành sớm, muốn tới xem ‘Tiểu Tiểu’...

‘Tiểu Tiểu’ là cái tên La Thượng Thần cùng Tiểu Lan đặt cho bé con trong bụng. La Thượng Thần từng thử tính ngày thụ thai với thời gian đến Nhật Bản, cho nên có lẽ cậu đã mang thai gần năm tháng rồi, nhưng bụng cũng không có lớn lắm... Cho nên quyết định lấy tên ‘Tiểu Tiểu’ để xưng hô với bé con. ‘Tiểu Tiểu’ thực sự rất ngoan, trừ bỏ những ngày đầu còn nôn nghén linh tinh, sau đó thì như biết là người mang nó đang rất vất vả nên không làm khổ La Thượng Thần nữa... Khẽ vuốt cái bụng tròn tròn, La Thượng Thần không tự chủ được mỉm cười, nhẹ giọng nói chuyện với bé con trong bụng, “Tiểu Tiểu, Tiểu Tiểu, vừa mới đến là cậu Gia Thành... Chờ một chút đi Tiểu Lan sẽ tới thăm con a...

... Tiểu Tiểu là tất cả của cậu... Chỉ cần có bé con là đủ rồi... Còn người kia... Với cậu đã không còn quan trọng...

La Thượng Thần một bên nói chuyện với bé con, một bên chờ Tiểu Lan cùng Gia Thành tới chơi... Tiếng chuông cửa vang lên, La Thượng Thần chậm rãi đến cạnh cửa, vì không để bọn họ chờ lâu liền trực tiếp nhanh chóng mở cửa ra ...

Nhưng mà người nhấn chuông không phải Tiểu Lan, cũng không phải Gia Thành, không phải gia đình nhỏ kia... Mà là người hơn bốn tháng qua không thấy, nụ cười tà mị vẫn như trước làm cho người ta có cảm giác sợ hãi, dù thân hình có gầy đi một chút nhưng khí thế vẫn không giảm, Hàn Vũ Thiên!

Liếc thấy Hàn Vũ Thiên xuất hiện, La Thượng Thần nhất thời bị đứng hình, đứng sững ở đó. Mà một giây này đã đủ cho Hàn Vũ Thiên nắm trong tay hết thấy... La Thượng Thần ngay sau đó liền muốn đóng cửa lại, nhưng lại phát hiện cậu hoàn toàn không thể tự chủ, tùy ý để cho Hàn Vũ Thiên từng bước tới gần, La Thượng Thần bối rối chỉ có thể hướng vào trong xoay người bỏ chạy!

Đối với hành động bỏ trốn của La Thượng Thần, Hàn Vũ Thiên mắt nhúu một cái cất bước về phía trước, hung hăng đem La Thượng Thần bởi vì mang thai mà đi nhẹ vào trong lòng.

La Thượng Thần còn chưa được vài bước đã bị Hàn Vũ Thiên theo sau ôm lấy, hoàn toàn không thể nhúc nhích, bên tai cảm nhận hơi thở ấm áp, nhưng La Thượng Thần lại cảm thấy sợ hãi mãnh liệt.

“Em... Thật sự muốn chạy a, Thượng Thần...” Hàn Vũ Thiên giọng mang ý cười. “Đây là... Lần thứ hai, à?”

“.....” La Thượng Thần hoảng sợ ngay cả nói đều không được, ánh mắt duy nhìn thẳng về phía trước, mọi vật đều trở nên mơ hồ không chịu nổi, chỉ còn thanh âm mị hoặc lại mãnh liệt kia.

“Nhưng lại à thừa cơ lúc tôi không có ở đó... Dùng kế chạy trốn...” La Thượng Thần bởi vì sợ làm Tiểu Tiểu bị thương nên giấy dựa cũng thật mỏng manh, để cho Hàn Vũ Thiên thoải mái chế trụ cổ tay, La Thượng Thần hoàn toàn bị ôm về hướng phòng ngủ. “Vẫn còn thực lợi hại a... Còn tìm được người ở Ngũ Hổ bang giúp ...”

“Không... Không được!...” Bị Hàn Vũ Thiên ôm tới đẩy ngã trên giường, La Thượng Thần mới giật mình vì hành động kế tiếp của Hàn Vũ Thiên. Nhưng hoàn toàn không thể chống cự, chỉ có thể để Hàn Vũ Thiên tùy ý muốn làm gì thì làm. “Tránh ra!... Không được đụng tôi!...”

Không cần... Không cần phát hiện! Không cần phát hiện Tiểu Tiểu tồn tại!! La Thượng Thần thống khổ nhắm lại hai mắt, không ngừng khấn cầu trời xanh, nhưng cho dù bị quần áo che chắn, Hàn Vũ Thiên trình độ khôn khéo làm sao không phát hiện La Thượng Thần đang cất lực che dấu một cái bí mật khác...

38. Lạc Duệ - Chương 38

“Không được đụng em? Hừ...” Hàn Vũ Thiên cười nhạo đùa cợt, động tác trên tay không dừng, đem từng lớp quần áo của La Thượng Thần xóc lên.

“..... Cái này... Là đứa nhỏ của tôi đúng không?” Nhìn đến cái bụng nhô lên kia, Hàn Vũ Thiên dừng một chút. Rồi mới như là không tin mà khẽ vuốt. “Em vì cái này... Mà liều lĩnh trốn tôi?”

“... Không được đụng tôi! Nó... Không phải của anh!” La Thượng Thần giãy dụa, cái bí mật này không thể để cho người đó biết.

“... Không phải của tôi... Chẳng lẽ của cái tên vừa mới đi ra kia sao?” Lửa giận vừa mới thoáng dịu xuống lại nổi lên, Hàn Vũ Thiên biết chàng trai kia đã kết hôn, chẳng qua chỉ là hỗ trợ chiếu cố La Thượng Thần, nhưng là La Thượng Thần sau khi mang thai lại có một loại lực hấp dẫn khác, khó bảo tên kia ngoài vợ ra còn muốn cậu ta!

“Cho dù có phải là của cậu ấy hay không cũng không phải chuyện của anh! Buông!” Sợ hãi cùng xấu hổ khiến cho La Thượng Thần lung tung trả lời chỉ vì muốn tránh bị Hàn Vũ Thiên ép hỏi.

... Cậu rời đi thời gian gần bốn tháng, bụng cũng không to như năm tháng... Chẳng lẽ thật là của tên kia?

Lửa giận tăng vọt làm cho Hàn Vũ Thiên hoàn toàn không nghĩ tới, với tính tình La Thượng Thần sẽ không có khả năng làm chuyện này, lý trí bị áp bức chỉ còn lại ngôn ngữ bèn nhọn. “Đáng chết!... Tôi muốn giết cái tên kia! Giết cả đứa con trong bụng em! Em chỉ có thể mang thai sinh con cho tôi!”

Kinh hãi nghe Hàn Vũ Thiên trả lời, La Thượng Thần điên cuồng giãy dụa. Người này đã muốn cướp đi mọi thứ của cậu, không thể để hắn tiếp tục cướp đi Tiểu Tiểu của cậu nữa!! “Không! Để tôi đi!... Anh, đồ điên này!... Tôi có chết cũng sẽ không sinh con cho anh!”

“Hừ, phải không?... Em đời này chỉ có thể sinh con cho tôi! Trốn nữa a, em còn dám trốn nữa a! Tôi sẽ làm cho em không ngừng thụ thai, em cả đời này đừng nghĩ đến việc thoát khỏi tôi!” Hàn Vũ Thiên hung hăng nắm tóc La Thượng Thần, buộc cậu nhìn hắn mà nghe rõ tuyên ngôn!

Lại bị tìm được, Hàn Vũ Thiên có rất nhiều cách khiến cho La Thượng Thần trở lại bên hắn. Cho nên dù La Thượng Thần có trăm ngàn lần không muốn, vẫn buộc phải về với cái nhà giam hoa lệ kia.

Mà Hàn Vũ Thiên dường như lại sợ La Thượng Thần chạy trốn, cùm chân cậu lại. Cùm chân được chế tác tinh tế, ở bên trong còn có một lớp da lông mềm mại, không thương tổn đến da nhưng hạn chế hành vi của La Thượng Thần, khiến cậu chỉ có thể vận động trong phòng ngủ của Hàn Vũ Thiên, không có cách nào để liên hệ với bên ngoài, hoàn toàn ngăn cách với thế giới bên ngoài...

Đối với hành vi của Hàn Vũ Thiên, La Thượng Thần chính là dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn. La Thượng Thần không hề tươi cười, không hề có biểu tình chống cự, giống như im lặng cắt đứt quan hệ với mọi người. Ngay từ đầu, bởi vì Hàn Vũ Thiên sợ thương đến La Thượng Thần cho nên trăm mặc không tiếng động phản kháng, cũng là không thêm để ý đến, nhưng rất nhanh liền phát hiện có điểm không đúng. La Thượng Thần trừ bỏ trăm mặc ra còn quật cường không muốn ăn cơm, vô luận Hàn Vũ Thiên bức bách dụ hoặc như thế nào La Thượng Thần vẫn thủy chung nhắm chặt đôi môi không muốn mở miệng, như là tự mình ngăn cách với ngoại giới hết thảy...

La Thượng Thần quật cường không ăn cơm, thân hình liền gầy gò đi trông thấy, Hàn Vũ Thiên không thể dụ cho cậu ăn được đành nhờ đến Thư Nại. Không chỉ xem xét có thể bổ sung dinh dưỡng từ chỗ khác hay không mà còn kiểm tra tình trạng của đứa bé trong bụng La Thượng Thần.

Nhưng mà La Thượng Thần tình trạng lại kích động, cậu không muốn người ta nhìn mình như thế! Không muốn người khác biết cái bí mật của cậu! Cậu không cần Hàn Vũ Thiên giả dối!! La Thượng Thần kịch liệt phản kháng làm cho Thư Nại hoàn toàn không thể kiểm tra, đối với người mang thai lại không thể sử dụng thuốc an thần, Hàn Vũ Thiên không còn lựa chọn nào khác đành phải dùng con dao làm cho La Thượng Thần an tĩnh lại...

Thư Nại mang tâm trạng kinh ngạc làm kiểm tra cho La Thượng Thần, bởi vì song tính nhân bộ phận sinh dục nam nữ đều phát triển thành thực rất hiếm thấy, hơn nữa còn đang mang thai... Nhưng mà nếu tình huống này còn tiếp diễn sẽ rất nguy hiểm... Đầu tiên là tình trạng thân thể, nếu cơ thể mẹ không tự hấp thu chất dinh dưỡng, như vậy em bé trong bụng sẽ không ổn định; Còn nữa, cơ thể mẹ về mặt tinh thần cũng không ổn định, nếu cứ như thế này sẽ có khả năng sanh non rất nguy hiểm....

“... Tình trạng cậu ấy sao?” Hàn Vũ Thiên ngồi ở một bên nhìn Thư Nại thu gom dụng cụ, mở miệng hỏi.

“Ân... Tình trạng cơ thể mẹ thực suy yếu, một ngày không ăn đã có chút vấn đề, nếu cứ như thế này, sẽ rất nguy hiểm.” Thư Nại vừa ghi chép vừa trả lời Hàn Vũ Thiên.

“... Có phương pháp nào giúp cậu ấy duy trì thể lực không?” Đối với La Thượng Thần quật cường, Hàn Vũ Thiên có chút kiêng kị.

“Ân..... Muốn truyền dịch thì cũng có thể, nhưng tôi cảm thấy... Tình trạng cậu ấy không chịu ăn như thế này, có khả năng sau khi tỉnh lại cũng sẽ gỡ bỏ kim tiêm ra..... Tốt nhất vẫn là hy vọng hấp thu từ cơ thể mẹ, dù sao như vậy đối với người lớn và em bé đều tốt...”

39. Lạc Duệ - Chương 39

“... Sao vậy?” Nhìn bộ dáng Thư Nại muốn nói lại thôi, Hàn Vũ Thiên liền hỏi.

“... Tôi cho rằng... Cậu ấy sở dĩ không chịu ăn có thể là do tâm lý có vấn đề... Không nói lời nào cũng là do tự áp lực chính mình...” Ngụ ý, Thư Nại muốn nói cho Hàn Vũ Thiên biết tình thần La Thượng Thần đang bất ổn, là tự cậu ấy buộc mình bỏ qua sự tồn tại của Hàn Vũ Thiên. “... Nếu, nếu không nghĩ ra biện pháp cởi bỏ khúc mắc, kết quả tệ nhất là không đảm bảo được đứa bé, mà ngay cả người lớn cũng gặp nguy hiểm đến tánh mạng...”

“... Tôi biết rồi.” Hàn Vũ Thiên nhìn La Thượng Thần, suy nghĩ.

“Ngự hoàng, đây là bản báo cáo kiểm tra, tình trạng đều được ghi ở bên trong... Anh xem xem. Đúng rồi, còn có siêu âm 3D...” Đem báo cáo đưa cho Hàn Vũ Thiên, lại nói vài chú ý liền rời đi. Hàn Vũ Thiên đầu tiên là cẩn thận nhìn ảnh chụp, sau đó mới mở ra xem báo cáo, hồi lâu lại buông báo cáo xuống, đứng dậy hướng La Thượng Thần đang ngủ say mà đi tới.

“.....” Nhìn người trên giường, Hàn Vũ Thiên mặt nhăn nhai không được thở dài. Vì cái gì, chủ nhân của cái thân mình yếu ớt này lại quật cường như vậy?

Nhẹ nhàng, Hàn Vũ Thiên nằm bên La Thượng Thần. Từ ngày đem cậu trở về từ Nhật Bản, chính hắn còn chưa có nhìn kỹ cậu một chút..

Hàn Vũ Thiên ngón tay dài cẩn thận miết trên khuôn mặt đang yên tĩnh ngủ say của La Thượng Thần, nhẹ nhàng cúi xuống khẽ hôn... Cuối cùng đem cậu ôm vào trong lòng, thật cẩn thận xoa cái bụng đang hở ra, cảm thụ sinh mệnh nhỏ mỏng manh nhưng cùng mình có một loại ràng buộc mãnh liệt...

Hàn Vũ Thiên thường ngày là như vậy, vào lúc này không che giấu mà nhắm mắt lại hưởng thụ hạnh phúc yên tĩnh này...

Nhưng mà, đoạn yên tĩnh hạnh phúc liền chấm dứt sau khi La Thượng Thần tỉnh dậy. Sau khi tỉnh dậy không chút nghĩ ngợi, La Thượng Thần liền đem kim tiêm dinh dưỡng gỡ ra, nhiều điểm tơ máu trên cánh tay trắng nõn gây có chút chói mắt. Hàn Vũ Thiên vừa vào cửa đã nhìn thấy tình cảnh này, tâm tình tốt trước đó đều bị La Thượng Thần hành vi quật cường mà đánh gãy!

Một tay giữ tay La Thượng Thần đặt ở trên giường, Hàn Vũ Thiên hung hăng nhìn người dưới thân vẻ mặt lạnh lùng. “Em rốt cuộc làm sao vậy? Rất muốn chết có phải hay không!?”

“.....” ánh mắt vô thần đảo qua Hàn Vũ Thiên, cũng không có chần chờ dừng lại.

“... Chết tiết! Em mở miệng nói chuyện a!” Đem La Thượng Thần đặt ngay ngắn, Hàn Vũ Thiên phần nộ giảm nhẹ. “Em nghe rõ cho tôi, nếu như em chết, những người có mối quan hệ với em cũng sẽ không được tốt!”

“....” Tuy rằng Hàn Vũ Thiên đe dọa uy hiếp như thế này, nhưng La Thượng Thần lại hoàn toàn bất vi sở động, cái gì phẳng phát trước mặt đều như không tồn tại...

“x.....” La Thượng Thần vẫn như trước không hề phản ứng, Hàn Vũ Thiên sinh khí nắm tay lại thành quyền. Đối với La Thượng Thần không nói lời nào cùng phản ứng vô cùng lạnh lùng, Hàn Vũ Thiên thấy hắn có chút vô lực. Nên làm sao mới làm cho cậu có phản ứng đây? Cho dù là kháng cự cũng được...

Không hề báo trước Hàn Vũ Thiên chậm cuối xuống hôn lên đôi môi đang mím chặt. La Thượng Thần tuy chỉ khẽ run trong phút chốc, nhưng đối với Hàn Vũ Thiên mà nói phản ứng như thế này cũng đủ rồi.

... Nhẹ nhàng ma sát, lại vươn đầu lưỡi khẽ liếm, cởi bỏ áo ngủ của La Thượng Thần, nhẹ nhàng cẩn thận như trân như bảo...

Từng nụ hôn nhỏ vun như mưa rơi trên da thịt, dưới thân cũng đã bắt đầu có phản ứng..... Tựa hồ như càng ngày càng khó lấy tiếp tục, áp lực từng chút từng chút, hô hấp lại bắt đầu trở nên dồn dập, run rẩy

cũng càng rõ ràng... Mà đến khi Hàn Vũ Thiên khê hôn lên cái bụng hở ra, La Thượng Thần cuối cùng khó có thể nhìn được thân thủ chống đỡ Hàn Vũ Thiên, cũng nhỏ giọng hô lên. “... Tránh ra...”

“... Ân? Cuối cùng cũng phát ra tiếng?” La Thượng Thần có chút khàn khàn mang điểm khóc, khiến cho Hàn Vũ Thiên dừng lại. “Nếu tôi đi xuống chút nữa, em không phải liên tục nguyện ngoan ngoan ăn cơm sao?”

“.....”

Nhìn La Thượng Thần lại trầm mặc không nói, Hàn Vũ Thiên quyết định cường ngạnh khiến cho cậu mở miệng nói chuyện.

... Biết cậu nhất định sẽ giãy dụa cho nên Hàn Vũ Thiên chế trụ hai tay La Thượng Thần, lại thân thủ thâm nhập cái quần nhỏ, chuẩn bị tinh thần đến phân thân, làm cho La Thượng Thần từng trận run sợ. “Ồ!... Không...”

“... Không... Không được!... Tránh ra...! Buông.....” La Thượng Thần cầu xin, trong lòng không ngừng hét chói tai lại không thể chống cự...

Lại là như vậy... Lại cảm thấy vô lực như vậy..... Sỡ hữu, sở hữu hết thấy... Cậu căn bản là vô lực ngăn cản.....

La Thượng Thần cảm thấy vô lực cùng bất lực, trong mắt loé lên vẻ ủy khuất. “... Tôi... Hận... Anh ...”

40. Lạc Duệ - Chương 40

La Thượng Thần hoàn toàn không thể khống chế cảm xúc của mình, nước mắt rơi đầy, suy nghĩ cái gì đều nói ra hết, chính cậu cũng không biết... Trong tận đáy lòng, sâu ở nội tâm như bị bụi gai vây quanh, giấu điểm đau đớn hồi lâu cũng buộc phải bộc lộ ra... “... Tôi hận anh tôi hận anh!...”

“.....” Hàn Vũ Thiên nhìn thẳng vào mắt La Thượng Thần, nghe thấu cậu không ngừng nói hận hận, rõ ràng là không nên để ý, nhưng trong không hiểu sao lại cảm thấy khó chịu... Hai tay chống đỡ thân người của hắn rất nhẹ, không thể buông tay cũng không thể dùng sức sẽ làm thương tổn đến đứa nhỏ trong bụng...

Chính là La Thượng Thần cũng không cảm kích, lập tức thầm nghĩ dù có cố gắng giãy dụa cũng thoát không được, liền dùng sức đánh vào thân thể Hàn Vũ Thiên. “... Tránh ra!..... Tôi hận anh... Ô ô... Tôi hận anh... Hận anh hận anh.....”

Miệng vết thương lúc trước của Hàn Vũ Thiên có chút hở ra, máu tươi nhiễm đỏ băng vải, nhưng Hàn Vũ Thiên chỉ gầm hừ nhẹ một tiếng, lại hơi hơi sử dụng La Thượng Thần ôm vào trong lòng. “Vì cái gì... Vì

cái gì hận tôi?”

“Vì cái gì... Vì cái gì?... Ha ha... Ô... Vì sao tôi biết anh ... Vì sao anh biết bí mật của tôi... Vì sao thân thể tôi lại như vậy.....” La Thượng Thần vừa khóc vừa cười, ngôn ngữ thác loạn, cảm xúc dồn nén bấy lâu nay đều dốc hết ra, càng lúc càng không thể vãn hồi. “Vì cái gì anh đối với tôi như vậy... Ô ô... Đều là anh... Đều là anh... Tôi hận anh ... Hàn Vũ Thiên, tôi hận anh...”

“.....” Hàn Vũ Thiên nhếch miệng không nói một câu ôm chặt La Thượng Thần, tùy ý để cho cậu bộc phát ra tất cả. Đến lúc La Thượng Thần vì kích động mà thể lực cạn kiệt chậm rãi ngã, Hàn Vũ Thiên mới thật cẩn thận buông ra, đem cậu nhẹ nhàng đặt lại trên giường. Nhìn La Thượng Thần vẫn còn thút thít hô hấp, trên mặt vẫn còn vầng nước mắt, Hàn Vũ Thiên trong lòng chua xót càng mãnh liệt.

Nguyên lai... Cậu là như vậy... Hận hấn... Nhưng chính hấn đã không thể buông tay...

Tựa như muốn cậu ở bên mình cả đời..... La Thượng Thần hấn đã trở thành một phần cuộc sống của hấn, là một nửa của hấn...

Mùi máu tanh tràn đến, hấn là nên đi băng bó lại, nhưng Hàn Vũ Thiên lại nhịn đau, đem La Thượng Thần thân thể ướt át mà lau sạch sẽ, thay một bộ đồ mới cho cậu rồi mới rời đi. Trước khi đi, Hàn Vũ Thiên ở trên La Thượng Thần hôn một cái thật sâu. “... Không cần hận tôi... Thượng Thần...”

“Em hận tôi... Tôi thật sự cảm thấy rất đau lòng.....” Rõ ràng là lời nói rất đơn giản, có thể đối mặt với nữ nhân nam sủng mà nói, nhưng bây giờ chính hấn lại đợi lúc cậu không nghe mới dám nói ra...

Có phải hay không là bởi vì sợ hãi đối phương sẽ kháng cự cùng cự tuyệt. Chính hấn là thật lòng yêu đối phương nên mới không dám đối với cậu mà nói lời ‘yêu’....

Sau khi La Thượng Thần thanh tỉnh lại còn muốn tiếp tục tuyệt thực, nhưng lúc này lại thấy cái người mà cậu không nghĩ là sẽ được gặp, anh bạn Kỉ Thương... “... Thương? Là cậu sao...”

Nhìn đến La Thượng Thần luôn xem mình không tồn tại, nhưng đối với bạn cậu tâm tình lại kích động, Hàn Vũ Thiên nuốt tâm hồn giận xuống xoay người rời đi.

Đợi Hàn Vũ Thiên ra ngoài, La Thượng Thần tiếp tục hỏi Kỉ Thương. “Kỉ Thương, cậu sao lại ở chỗ này? Chẳng lẽ hấn...”

“... Không, không có gì hết, cậu đừng suy nghĩ nhiều.” Kỉ Thương mỉm cười, trấn an La Thượng Thần.

“Kia...” La Thượng Thần còn chưa tin, còn muốn tiếp tục hỏi nhưng lại bị cắt ngang.

“Được rồi được rồi, so với việc này, tôi thấy cậu nên để ý thân thể mình một chút đi. Nghe nói cậu không

muốn ăn cái gì phải không, Tiểu Thần?” Nhìn cậu bạn tốt đã lâu không gặp, Kỉ Thương liền đem kinh ngạc giấu đi, điềm đạm cười trực tiếp vào vấn đề chính; Nhưng là trong lòng vẫn không tài nào tìm được cơn phần nộ...

Thượng Thần sao lại thành cái dạng này? Tiều tụy như vậy... Nhưng lại còn đang mang thai... Xem ra chuyện tình cũng không có đơn giản như người đàn ông lãnh mặc kia nói a!

“Tôi..... Tôi...” sự thật đã bị khai phá, La Thượng Thần tầm mắt còn đang mơ hồ, không biết nên nói như thế nào.

“Tôi không biết hai người rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng nếu là đã lựa chọn giữ lại đứa bé, tại sao lại còn làm cho cả hai còn thêm khổ sở?... Như vậy thật sự không công bằng đối với nó.” Nhìn bộ dáng La Thượng Thần muốn nói lại thôi, Kỉ Thương mặc dù không biết rõ chuyện gì đã xảy ra, nhưng đem cái tình trạng trước mắt cũng có thể đại khái đoán ra được đôi chút. Cũng không yêu cầu La Thượng Thần nói ra cái gì, chỉ lấy đứa bé làm lý do mà chậm rãi hướng dẫn La Thượng Thần.

“..... Ân...”

41. Lạc Duệ - Chương 41

Kỉ Thương cùng La Thượng Thần hàn thuyên rất nhiều, hơn nữa còn nhìn La Thượng Thần ngoan ngoãn cơm nước xong nằm xuống nghỉ ngơi mới rời đi. Nhưng mà La Thượng Thần nằm ở trên giường không có buồn ngủ, theo bản năng phủ tay lên bụng, nhớ lại những lời Kỉ Thương nói với mình.

Cũng không có đạo lý gì lớn, chỉ là những công việc nhỏ hằng ngày.

Những việc vặt thực bình thường, nhưng hạnh phúc, nhưng mà... Một việc đơn giản như vậy, đơn thuần chỉ là yêu nhau, mà cậu làm cũng không được...

Đột nhiên nhớ tới từng có người hỏi qua cậu ‘đàn ông có thể có tình yêu sao?’

“.....” Thở dài, La Thượng Thần có chút dăm chiêu nhíu mi. Đáp án của chuyện này... Cậu cũng biết. Kỳ thật đáp án chỉ có hai lựa chọn, ‘có’... Hoặc ‘không’...

Là bạn tốt, không phải cậu không nghe ra, chỉ là cậu ấy không có hỏi trắng ra rằng cậu ‘còn yêu người nọ không?’

... Yêu sao?..... Còn yêu sao?... Thật lâu trước kia cậu có thể khẳng định là yêu người kia...

Cái gì người nọ cũng có thể cho cậu, nhưng không thể cho cái duy nhất cậu muốn... Đơn giản là một tình yêu thôi..... Có lẽ lưu lại Tiểu Tiểu chính là chỗ sâu nhất trong lòng đã lên tiếng thừa nhận... Nhưng...

Tâm đã muốn vỡ nát, còn có thể tiếp tục yêu sao?

... Như kích động quá mức, La Thượng Thần hít một hơi thật sâu khôi phục tâm tình ... Cảm thấy cậu nên thật sự nghỉ ngơi, lại nghe đến tiếng mở cửa, người đến thông thả lại nhẹ nhàng chậm rãi đến bên giường.... Cảm giác phía sau nệm có chút lún xuống, mà có thể ngồi ở trên giường như thế này, chỉ có người kia....

Biết hẳn đang nhìn mình, La Thượng Thần ngay cả hô hấp cũng có chút không xong...

“... Thần.”

Chẳng lẽ là giả bộ ngủ bị phát hiện rồi? La Thượng Thần có chút nghi hoặc, cẩn thận nghe lời Hàn Vũ Thiên vừa nói phát hiện giống như là hẳn đang lằm bằm lẫu bẫu.

“Cậu ta vì em, mà muốn đánh tôi... Nhưng không có được.. Là tôi đã ngăn ‘Lắm’ lại, bằng không cậu ta sẽ chết dưới tay của ‘Lắm’... Tôi không có làm gì cậu ta, chỉ cần em ngoan ngoãn... Tôi sẽ”

“Chỉ cần em ngoan ngoãn ở bên tôi, cái gì tôi cũng sẽ cho em Bao nhiêu đàn bà ngoài kia đều muốn được tôi để mắt... Nhưng vì cái gì chỉ có em.....”

“Lần đầu tiên gặp đến em, không chỉ là thân thể... Tất cả mọi thứ của em đều làm tôi đặc biệt cảm thấy hứng thú...” Tựa hồ nhớ tới cái gì, Hàn Vũ Thiên bỗng nhiên dừng lại. Khi La Thượng Thần nghĩ hẳn đã nói xong, Hàn Vũ Thiên lại mở miệng.

“Em ... Thật sự hận tôi sao..... Hận tôi cướp đi mọi thứ của em Có phải không?.....” Lời nói dứt quãng, hơi thở cũng bất đắc dĩ dao động. “... Quên đi..... Nói nhiều như thế, em cũng...”

Trong lời nói đoạn dường như là đang tự hỏi nhưng cũng không biết đang nói cái gì... Mà khoảnh khắc yên tĩnh này làm cho La Thượng Thần có thời gian suy nghĩ.

Đúng, tôi là hận anh... Nhưng tôi hận chính mình hơn... Hận mình quá ngu xuẩn, rõ ràng chỉ là món đồ chơi của anh nhưng lại tự hãm mình đi vào... Rõ ràng là tự thôi miên chính mình...

Đối với anh mà nói... Tôi bất quá cũng chỉ là cái món đồ chơi. Là cái món đồ chơi..... Không phải sao?...

La Thượng Thần trong lòng chưa xốt ngôn ngữ bay tán loạn, Hàn Vũ Thiên còn chưa nói xong...

“... Thần...” Nhẹ nhàng thở dài, Hàn Vũ Thiên nói ra đáp án trong lòng. “..... Tôi yêu em.....”

Có người cho hấn cảnh tỉnh, thế nên cuối cùng hấn cũng hiểu được cảm tình của mình.

Nguyên lai đáp án là đơn giản như vậy, hấn cường ngạnh cướp lấy, hấn hành động không giống ai như vậy..... Điều chỉ là vì nguyên do đơn giản như thế.

Đơn giản là, hấn yêu cậu.

“... Tôi yêu em..... La Thượng Thần...”

Tôi yêu em, thực xin lỗi, cho tới bây giờ tôi mới chính thức sáng tỏ lòng mình.

Đối mặt với Hàn Vũ Thiên đột nhiên nói những lời này, La Thượng Thần chỉ cảm thấy trong đầu hoàn toàn trống rỗng, nước mắt không cách nào ngừng chảy xuống. Cảm xúc trong lòng cậu rối tung lên, cảm giác vui sướng không hiểu, thương tâm, chua xót cùng kích động đều dung hợp lại.....

Không thể khóc... Không thể..... La Thượng Thần tự nhủ, không thể để cho Hàn Vũ Thiên phát hiện cậu vẫn có phản ứng với lời của hấn nói...

“..... Thần.” Nhìn cái lưng không cách nào kiềm chế mà run lên, Hàn Vũ Thiên sớm biết La Thượng Thần chỉ giả vờ ngủ, sợ dĩ không có nói ra là vì khi giáp mặt với đôi mắt trong suốt của cậu, lời hấn muốn nói đều chỉ có thể đảo quanh trong cổ họng... Nói uất ức cũng tốt, người nhát gan nào cũng thế... Hấn thật là....

Hàn Vũ Thiên từ phía sau đem La Thượng Thần ôm vào trong ngực, mà người trên giường lại hơi có ý từ chối. “... Buông... Để tôi đi...”

“Không để!... Cả đời này tôi cũng sẽ không rời khỏi em...” Bên tai La Thượng Thần nhẹ giọng nói, lời đơn giản lại long trọng này.

42. Lạc Duệ - Chương 42

“... Anh!.....” Đối với Hàn Vũ Thiên hoàn toàn không cần suy nghĩ liền phản bác, La Thượng Thần thực sinh khí cùng kích động, cho nên không nghe được hàm ý của hấn.

Phát hiện mình như vậy làm cho La Thượng Thần lại nổi giận, Hàn Vũ Thiên chậm rãi giải thích, hy vọng cậu có thể hiểu được lo lắng của hấn. “Tôi sẽ cho em đi... Nhưng không phải bây giờ, em hiện tại đang mang thai... Tôi không thể để em một mình ở cuộc sống bên ngoài... Chờ em sinh đứa bé ra..”

Nếu em thật sự hận tôi đến nỗi muốn rời đi... Tôi sẽ để em đi...

“..... Sao lại khóc?” Không thể tưởng tượng được chưa nói xong, La Thượng Thần vừa mới lau khô nước mắt lại bùng lên.

“..... Anh..... Anh thật sự... Anh thật sự đều là vì đứa bé mới...” La Thượng Thần ngược mặt lên, nước mắt tùy ý chảy xuống lại bị Hàn Vũ Thiên lau đi. “... Dù sao tôi cũng là đàn ông ... Chỉ là món đồ chơi...”

“..... Anh có một đồng đàn bà chờ giúp anh sinh con..... Vì cái gì.....” Như là lâm vào cái thế giới nhỏ, La Thượng Thần hoãn chậm mà tiếp tục nói. Cậu chợt nhớ Hàn Vũ Thiên từng nói, khi nào sinh đứa nhỏ mới được rời đi... Không... Tiểu Tiểu là con của cậu... “...Không được cướp con của tôi... Tiểu Tiểu là của tôi, không phải của anh...”

“Tôi.....” Hàn Vũ Thiên đột nhiên cảm thấy vô lực, La Thượng Thần bình thường lý trí luôn bình tĩnh, hiện tại so với bình thường lại kiên cường hơn... Chẳng lẽ phụ nữ có thai lại dễ dàng kích động đến như vậy sao?

Một cái sức lực làm cho La Thượng Thần nằm ngửa, Hàn Vũ Thiên khởi động thân. Vươn tay vỗ nhẹ hai gò má để La Thượng Thần không suy nghĩ miên man. “Thần! Nhìn tôi.”

“Đem chuyện lúc trước quên đi, tôi chỉ cần em! Hiểu không?”

“.....” Không... Không đúng... Đây không phải đáp án tôi muốn biết... Hơn nữa... Tôi không tin, cũng không dám tin... Lời nói của anh rốt cuộc là thật hay là giả..... Tôi thật sự có thể tin tưởng anh sao?

“Thần?” Hàn Vũ Thiên nhìn La Thượng Thần vẻ mặt trở nên lạnh nhạt, trong lòng lan tràn lo lắng.

“... Ân...” Quên đi..... Tôi mệt mỏi quá..... Để cho tôi nghỉ ngơi một chút... Trong lòng anh..... Chỉ cần một chút thôi...

Chỉ cần một chút thôi... Một chút thôi cũng được... Cho dù hấn không thương cậu... Cho dù hấn còn đang lừa gạt cậu...

Hàn Vũ Thiên cảm giác La Thượng Thần đã quá bình tĩnh, biết cậu vẫn là chưa tin tưởng... Nắm lấy hai tay của cậu, ở trong lòng thề một lời khác.

‘Có lẽ tất cả chỉ có thể để cho thời gian chứng minh... Thần, tôi sẽ làm cho em yêu tôi...’

Cho em lại yêu thương tôi, không rời khỏi tôi..

43. Lạc Duệ - Chương 43

Cuộc sống vẫn tiếp diễn như bình thường, Hàn Vũ Thiên dường như là đang hiện thực hóa lời thề ngày ấy, che chở La Thượng Thần đến cực điểm. Lần này hẳn sẽ không làm cho La Thượng Thần phải thương tâm khổ sở, không một chút thương tổn ...

“Thần...” Hàn Vũ Thiên tan tâm liền về nhà, việc thứ nhất chính là tìm bóng dáng của La Thượng Thần. Nhìn người trên giường thoải mái ngủ, nhẹ nhàng hoán vài tiếng.

“Ân... Đừng quấy...”

“Em đã ngủ lâu rồi... Mau dậy đi, chúng ta đi ra ngoài một chút.” Nhìn La Thượng Thần đang nằm, Hàn Vũ Thiên ngồi bên mép giường khều khều cậu ra ngoài tản bộ.

“Ân... Không Để tôi... Ân... Ngủ...” Hơi hơi nhú nhú mày, La Thượng Thần vẫn là không mở hai mắt liền trực tiếp cự tuyệt Hàn Vũ Thiên.

“.....” Nhìn La Thượng Thần mơ hồ ngủ, Hàn Vũ Thiên không khỏi nhẹ nhàng cười, cảnh này đã từng xảy ra... Lặng lẽ vươn tay, Hàn Vũ Thiên có chút ác ý đưa tay tiến vào trong nội y của La Thượng Thần, nhẹ nhàng vuốt ve...

“Ân... Ân.....” Sao lại có cái kiểu này?... La Thượng Thần mở hồ nghi, chợt nhớ ra người quấy nhiễu mình lại quá phận sờ loạn... Bởi vì mang thai mà thân thể miễn cảm rất nhanh liền có phản ứng, La Thượng Thần tỉnh tởn rên rỉ, hơi thở có chút không xong mà mê loạn. “... Ngô... A..... Hàn...”

“Ân?” Hàn Vũ Thiên cười cười lên tiếng trả lời. Thật đáng yêu a...

“Anh... Không được làm loạn... A!..... Anh...” La Thượng Thần mở mắt, có chút tức giận đối Hàn Vũ Thiên nói, nhưng vì tình dục mà nói cũng không xong, miệng sinh khí nhưng lại nghe như đang làm nũng. Hàn Vũ Thiên ác ý sờ soạn trước ngực, La Thượng Thần đầu tiên là nho nhỏ thét lên, rồi mới giận trừng trừng Hàn Vũ Thiên.

“Em nếu không muốn đứng lên đi một chút... Chúng ta đành phải vận động ở đây a...” Ánh mắt vô tội nhìn La Thượng Thần, Hàn Vũ Thiên cảm thấy người trước mắt dùng hai mắt mơ màng nhìn hắn, thật sự là dụ hoặc không đúng chỗ rồi! Hàn Vũ Thiên tiếp tục động thủ, đẩy cái chắn ra.

“Anh..... Làm loạn a!... a a... Ân... Không...” Thân thủ chống đỡ Hàn Vũ Thiên, lại vẫn bị sờ sảng. Không thể ức chế tiếng rên rỉ nhỏ vụn không ngừng, La Thượng Thần cũng nhanh chóng bị tình dục bao phủ.

“Không?... Phản ứng của em không đúng a...” Chắn đã hoàn toàn bị đá sang một bên, Hàn Vũ Thiên chuẩn bị động thủ, đem toàn bộ trở ngại trên người mà ném đi, bất chợt dừng lại.

La Thượng Thần không biết Hàn Vũ Thiên vì cái gì mà đột nhiên dừng lại, có chút nhẹ nhàng thở ra một hơi. Lấy lại sức, La Thượng Thần thoáng khởi động thân, nhìn Hàn Vũ Thiên ở kia ngây ngốc người. “... Sao...”

“... Bé con ...” Hàn Vũ Thiên nhìn La Thượng Thần, vẻ mặt trên tức lúc trước lại đột nhiên biến thành ngốc nghếch mang theo tia vui sướng...

“Bé con?” Bé con xảy ra chuyện gì?

44. Lạc Duệ - Chương 44

“Nó vừa mới... Động...”

“.....” La Thượng Thần có chút không thể tin nhìn Hàn Vũ Thiên. “... Nó đương nhiên là động a, lúc anh không ở...” Đột nhiên ý thức được mình không cần phải nói nhiều như thế, La Thượng Thần liền ngậm miệng lại.

“... Lúc anh không ở đó thì sao? Nói cho anh nghe một chút thôi...” Nghe được La Thượng Thần nói một nửa lại không tiếp tục nói làm cho người ta tò mò a... Hàn Vũ Thiên bất đắc dĩ nhún nhún mày, hắn vẫn thực quật cường... Theo phía sau ôm lấy La Thượng Thần, Hàn Vũ Thiên nhẹ nhàng tựa đầu vào vai hời.

Mà đối mặt với La Thượng Thần lặng im không nói, Hàn Vũ Thiên đành phải chuyển tay xuống địa phương khác. Bàn tay to to xoa cái bụng tròn vo của La Thượng Thần, cảm thụ sinh mệnh bên trong. “Bé con... Có ngoan không... Lúc nó động... Có làm đau em không...”

“.....” La Thượng Thần thực không nghĩ là sẽ trả lời, nhưng bé con ở trong bụng hình như kháng nghị lại động vài cái. “... Ân... Không có... Tiểu Tiểu rất ngoan...”

“... Thật vậy sao...” Không biết sao có ý nghĩ chợt lóe lên trong đầu, Hàn Vũ Thiên đột nhiên rất muốn tựa đầu gối lên trên cái bụng kia. “... Thần, để anh nghe một chút... Tiếng của bé con...”

La Thượng Thần vốn là muốn từ chối, nhưng nhìn đến vẻ mặt Hàn Vũ Thiên có chút khao khát lại mềm lòng. Hàn Vũ Thiên nhẹ nhàng áp sát vào bụng La Thượng Thần, hai người đều im lặng, chỉ còn nghe tiếng thở đều đều của nhau...

“... Nó lại động!...” Hàn Vũ Thiên ngẩng đầu nhìn La Thượng Thần có chút hưng phấn nói. Rồi sau đó lại nhẹ mỉm cười... Nhìn La Thượng Thần cười, Hàn Vũ Thiên bỗng nhiên cảm thấy hạ phúc một trận xôn xao... Hắn đột nhiên rất muốn tiếp tục chuyện khi nãy chưa xong. Đã nhìn nhiều ngày như thế, Hàn Vũ Thiên hắn vẫn còn rất muốn làm người tốt, nhưng mà...

Động tác lại nhanh hơn lý trí làm La Thượng Thần nhanh chóng phản ứng, hơn nữa lại đang trong tình cảnh...

“Hàn Vũ Thiên! Dừng tay... Ân...” Cảm giác Hàn Vũ Thiên lại đưa tay vói vào trong quần áo, La Thượng Thần đang chống cự cũng nhanh chóng thần phục dưới tình dục.

Quần áo đều bị cởi bỏ sang một bên, trên giường hai người dây dưa nóng bỏng cùng một chỗ. La Thượng Thần bởi vì tình dục mà đỏ mặt, bởi vì khoái cảm mà thân mình run run, hai tay là nên chống đỡ nhưng lại như là đón ý theo trên người Hàn Vũ Thiên. “Ân... Ách... A a.....”

Thân thể lúc mang thai cũng trở nên mẫn cảm hơn trước rất nhiều, hoàn toàn không thể kháng cự Hàn Vũ Thiên trêu chọc. Cảm nhận được tình dục lan đến trước ngực, La Thượng Thần nhin không được mà rên rỉ ra tiếng. “A a..... Ân... Chỗ đó..... Không...”

“Ngoan..... Để anh yêu em ...” Hàn Vũ Thiên dụ hoặc La Thượng Thần ý thức đã có phần mê mang. “Ha ha... Thực mẫn cảm...”

“Ô..... không được ...” Khoái cảm xen lẫn chút đau đớn kích thích, La Thượng Thần liền khóc nức nở lên. “... Ô ô..... Tránh ra... Không được... Dừng ...”

Hàn Vũ Thiên không có mở miệng, thâm tình hôn lên khóe mắt La Thượng Thần, mà hai tay vẫn thủy chung chưa chịu dừng. Ở sâu trong hồ tình dục, La Thượng Thần hoàn toàn không thể khống chế mình hăm sâu vào trong đó, trong miệng tiếng rên rỉ dần dần trở nên có chút ngọt nị... Phân thân Hàn Vũ Thiên kỹ xảo tinh vi, làm La Thượng Thần không khống chế được mà phát ra tiếng thét chói tai. “Ân a!! ... Ân ách..... Dừng... Dừng lại..... Ân... A.....”

Một tay liên tục kích thích, tay kia thật cẩn thận xoa xoa cái bụng tròn vo, nhẹ nhàng vuốt ve một hồi rồi mới hướng xuống tìm kiếm hoa huyệt ở dưới phân thân. Hàn Vũ Thiên đầu tiên là vuốt ve nhẹ, cảm nhận đóa hoa mẫn cảm bắt đầu run động, sau đó mới chậm rãi cẩn thận đưa ngón tay vào.

“... Ân... Ngô..... Không..... A a..... Ô...” Cao thấp hai nơi kích thích làm cho La Thượng Thần cảm nhận được khoái cảm khó có từ nào diễn tả được, nước mắt lại không thể kiềm chế mà chảy xuống. Hàn Vũ Thiên dường như không có để ý, chậm rãi chuyển động ngón tay, thêm một ngón qua lại ở hoa huyệt.

Hơn ba tháng đã có thể làm mà không bị ngăn trở, Hàn Vũ Thiên nhẹ nhàng ma sát, đem ngọn lửa nóng tới gần cái hoa huyệt đang khê hé ra hợp lại. Bởi vì tư thế cơ thể, Hàn Vũ Thiên đem phân thân ngang dài chậm rãi tiến vào hoa huyệt, tiếp theo nâng chân La Thượng Thần lên, động tác thẳng tiến.

“Ách..... Ân a a a!.....” Bởi vì mang thai mà phân thân dị thường mẫn cảm đã muốn cao trào đến lần thứ hai, cảm giác được Hàn Vũ Thiên đang thẳng tiến, tuy rằng đã cẩn thận, nhưng La Thượng Thần vẫn là có chút lo lắng. “..... A... Dừng... Sẽ làm bị thương... bé... con.....”

“... Em ... Không thoải mái sao?” Động tác dừng lại, bởi vì đang chôn sâu trong hoa huyệt nên Hàn Vũ

Thiên cũng thực vất vả mở miệng hỏi.

Đối với vấn đề này, La Thượng Thần đỏ bừng mặt, qua vài giây mới mở miệng nhỏ giọng trả lời. “... Ân..... Không có...”

“... Vậy được rồi.” Hàn Vũ Thiên lại bắt đầu cử động “Đừng lo lắng, bé con của chúng ta sẽ không yếu ớt như thế...”

“Ngô... Anh Ân..... A a.....” La Thượng Thần trong lòng thầm mắng tên cầm thú, nhưng lại để cho Hàn Vũ Thiên tùy ý đem mình chìm đắm trong tình dục.

45. Lạc Duệ - Chương 45

Tình hình cuộc sống như là được nêm thêm gia vị, từ lúc từ Nhật Bản trở về hơn hai tháng, hai người bọn họ trong lúc đó mặc dù thường là đầu giường sảo giường vĩ hợp, nhưng vẫn có nhiều chuyện khắc khẩu...

Hàn Vũ Thiên có nghe nói qua phụ nữ vì mang thai mà có nhiều thương cảm, cảm xúc không xong, có thể vì một chút tài cán nhỏ mà cao hứng vạn phần... Đương nhiên nếu cậu bởi vì cao hứng mà ôm hấn, đương nhiên là hấn tuyệt đối sẽ không từ chối gì ... Nhưng mà cuộc sống trong hai tháng, số lần La Thượng Thần phát giận so với số lần cười với hấn nhiều lắm!

Từ những ngày đầu tuyết thực, lạnh lùng, cái kính, kế tiếp là vấn đề quản lý người hầu cũng cãi nhau với hấn, lác rác giải sầu tình thượng đều khắc khẩu... Mà gần nhất lại còn bị ‘Duyệt’ đến làm phiền!

... Cũng đã nói qua vấn đề của ‘Lãm’ với người đàn ông kia, cho dù là hấn cũng không có biện pháp nhúng tay, nhưng vì cái gì mà hai người kia nghe không vào? “...Thần, chúng ta không có biện pháp tham gia, em nên hiểu điều này.” Hàn Vũ Thiên nhẹ nhàng mát xa bắp chân cho La Thượng Thần, bởi vì hấn không nhìn được cảnh La Thượng Thần bị chuột rút.

Mang thai hơn bảy tháng, La Thượng Thần bụng tròn vo không đáp lại. Ngày đó, ‘Duyệt’ lén lút tiến vào, khóc lóc cầu xin cậu giúp đỡ, chính cậu cũng không hoàn toàn từ chối... “Tiểu Thần! Cầu xin anh! Cầu xin anh nói Ngự hoàng giúp có được không? Anh trai tôi, anh ấy ...”

“Duyệt! Không cần gấp, cậu nói ‘Lãm’ xảy ra chuyện gì?” La Thượng Thần muốn kéo ‘Duyệt’ đang nửa quỳ đứng lên, ngược lại lại bị ‘Duyệt’ nâng lên sofa.

“Tôi, tôi không biết... Anh ấy... Không tìm thấy anh ấy...”

“Không tìm thấy!?” “Tìm không thấy ‘Lãm’? Nhưng mà thân thủ cậu ấy tốt như thế... “Hàn Vũ Thiên không có hỗ trợ tìm sao?”

“Ngự hoàng...” ‘Duyệt’ sắc mặt nặng nề, thật lâu mới đáp lại. “... Ngự hoàng nói, đó là vấn đề của anh trai tôi cùng người nọ trong lúc đó, hẳn sẽ không nhúng tay vào... Nhưng mà...”

‘Duyệt’ bởi vì khổ sở mà sắp rơi lệ, chuyện như đã phủ bụi rất lâu nay đã được rõ ràng, từng trận sợ hãi trên thân, nhưng là lo lắng nhiều hơn... Tuy rằng anh trai cái gì cũng không nói ra, nhưng là bởi vì ác mộng mà biểu hiện ra vẻ sợ hãi cùng rối rắm nỉ non... Không muốn nhìn đến nữa... “Tiểu Thần... Cầu xin anh..”

..... ‘Duyệt’ đã nhờ cậu cung kính như vậy... Cậu làm sao có thể cự tuyệt... Còn nữa, nếu ‘Lẫm’ thật sự như lời ‘Duyệt’ nói... Cậu cũng không thể mặc kệ... La Thượng Thần mặt nhăn nhúm mày. “Không thể để cho ‘Lẫm’ lâm vào tình cảnh như vậy được...”

“... Đó là vấn đề của bọn họ, cuộc sống là như vậy.....” Hàn Vũ Thiên kiên định trả lời, nếu không phải tư vị tâm thường này, chính mình chỉ sợ vẫn ngu xuẩn như trước... Thiếu chút nữa làm cho một tiểu sinh mệnh phải rời đi...

“.....” Không nhận ra được ý của Hàn Vũ Thiên, La Thượng Thần nghĩ là hắn cố ý từ chối cậu mà có chút bức mình “... Ách, phải không?... Dù sao chúng ta trong lúc đó cũng không có giải quyết, cái kia...”

“A? Được rồi được rồi, Thần... Ý của anh là...” Nghe ra La Thượng Thần có ý hờn giận, Hàn Vũ Thiên nhanh chóng giải thích.

“Ý tứ gì của anh chứ, tránh ra đi, người ta muốn đi ngủ!” Đáng tiếc đối phương không có cảm kích.

“Thần...”

“Khoan ngủ đã! Không nên động thủ động cước!” Nhanh tiếp theo liền nghe thấy một tiếng khóc thét nhỏ nhỏ cùng một lực rất lớn.

“A, rất đau nha... Thần, em...” Lời tuy như thế, Hàn Vũ Thiên tiến công nhưng không có ý dừng lại. Căn bản bộ dáng hắn nhăn nhó đến nhìn không ra.

“Đau là đáng lắm..... Ách! Hàn Vũ... Thiên!... Ân...”

Hàn Vũ Thiên anh tên khốn này!

46. Lạc Duệ - Chương 46

Ngày thực sự trôi qua rất nhanh, ngừng lại giống như từ Nhật Bản trở về chỉ mới vài ngày trước, nhưng gánh nặng trầm trọng trên người lại nhắc nhở cậu thực tại đã qua vài tháng, bụng càng lúc càng to làm

cho thân thể rất nhanh mỗi một... Có phải là làm mẹ đều phải như vậy hay không, bé con trong bụng là một gánh nặng ngọt ngào. Mà mẹ của cậu lúc trước....

Đột nhiên nhớ đến khoảng thời gian trước kia... Tuy mơ hồ nhưng ảm áp... Thật là rất lâu trước kia, trí nhớ có chút loang lổ nhưng vẫn còn nhớ rõ nụ cười từ ái của mẹ cùng những cái ôm ảm áp.....

Hàn Vũ Thiên từ phòng tắm đi ra, nhìn mặt La Thượng Thần có chút mơ màng như là đang nhớ lại cái gì đó, có chút bi thương... Tâm tình pháp phòng dường như không ổn, điều này đối với người mang thai mà nói không phải chuyện tốt.... Leo lên giường, đem La Thượng Thần vào trong lòng, Hàn Vũ Thiên mở miệng hỏi. “... Thần? Em đang suy nghĩ cái gì đó?”

“... Không...” La Thượng Thần nhỏ giọng đáp lại như là đang che giấu.

“Ân?... Em xem Tiểu Tiểu đang cười em nói dối.” Hàn Vũ Thiên khẽ cắn nhẹ bên tai La Thượng Thần, một bên sờ cái bụng tròn vo cảm nhận bé con đang động.

“... Anh biết sao...” La Thượng Thần vẽ mặt có chút trẻ con làm Hàn Vũ Thiên trong lòng run lên, không tiếp tục ép hỏi nữa. Nhưng La Thượng Thần lại nhỏ giọng trả lời dứt quãng. “... Em..... Em đang nghĩ đến ... Mẹ ...”

Đối với câu trả lời này, Hàn Vũ Thiên có chút giật mình, La Thượng Thần chưa bao giờ nói qua chuyện này với hắn, cho dù hắn đã điều tra hết thấy, nhưng đây là lần đầu tiên nghe cậu nhắc tới chuyện này... Đây không phải là ám chỉ hắn đó chứ? Cậu đã không còn cố chấp quật cường như trước, cam tâm cùng hắn một chỗ... “Chuyện kia... Như thế nào?”

“.....” La Thượng Thần lại một giây trầm mặc, thật lâu mới đáp lại. “... Em không có ba ba, giấy khai sinh ghi là ‘cha không rõ’... Mẹ chưa lập gia đình... Một thân một mình làm việc, yên lặng chấp nhận mọi ánh mắt khinh thường của mọi người...”

“Lúc còn rất nhỏ em có từng nghĩ tới... Vì sao cơ thể của mình lại quái dị như vậy...” La Thượng Thần trong lòng toan sắp chuyện cũ, vừa nói vừa nhìn xuống dưới, vô tình đem thân thể gần sát vào Hàn Vũ Thiên, như là đang tìm trụ cột chống đỡ. “..... Mẹ em sức khỏe vốn không tốt... Vì thân thể em mà cố gắng kiếm tiền... Nhưng không tránh được đủ chuyện phát sinh.....”

“... Em cũng không có nói gì... Nhưng mẹ lại nói sau khi phẫu thuật sẽ có một cuộc sống như bình thường, cưới vợ... Sinh con... Trước đây... Em chỉ muốn ở cùng mẹ đến cả đời, nhưng... Một tai nạn xe đã cướp đi hết thấy, mẹ bị thương phải nằm viện, tài sản lúc trước dành dụm đem ra sử dụng hết phân nửa, cuối cùng vẫn là không qua khỏi, không phải lỗi của bệnh viện mà là do sức khỏe của mẹ lúc đó đã quá mức suy yếu...”

“Sau này lên đại học... Có bằng cấp cao... Làm ra được rất nhiều tiền..... Nhưng em lại không muốn làm phẫu thuật nữa..... Có thể là bởi vì... Đây là thứ duy nhất mà mẹ đã cho” La Thượng Thần hơi ngán khóe miệng, có chút trào phúng cười cười, việc lưu lại nó cũng đã gây cho cậu nhiều phiền toái sau này..... “Hàn Vũ Thiên... Em muốn đi xem mẹ...”

“.....” Đối với yêu cầu này của La Thượng Thần, Hàn Vũ Thiên vốn là trăm ngàn cái không muốn. Ngày dự sinh đã gần đến, thân thể La Thượng Thần hiện tại mà nói không thích hợp để đi ra ngoài, quá mạo hiểm... Nhưng dưới ánh mắt cầu xin không tiếng động... Hàn Vũ Thiên cuối cùng đành phải cố chấp mà đáp ứng.

Trong khuôn viên của giáo đường, những ngôi mộ tao nhã trang trọng khiến cho người ta cũng trở nên trầm tĩnh cùng nghiêm trang hẳn lên. La Thượng Thần cùng đi với Hàn Vũ Thiên đến trước mộ.

Nhẹ nhàng lau sạch sẽ bia mộ trắng, La Thượng Thần im lặng làm cho Hàn Vũ Thiên cảm thấy cho chút bi thương, nắm chặt tay La Thượng Thần, mười ngón tay đan sát vào nhau.

“Anh...” La Thượng Thần theo bản năng muốn rút tay lại nhưng không được, cũng may trong vườn không có ai khác nên đành chấp nhận để hân nắm chặt.

47. Lạc Duệ - Chương 47

Nhẹ nhàng thở ra một hơi, La Thượng Thần trong lòng không tiếng động, yên tĩnh thầm nói chuyện với mẹ mình, nhưng lại bị một tiếng cắt ngang suy nghĩ. “Thực xin lỗi!”

“...?” La Thượng Thần có chút nghi hoặc nhìn về phía Hàn Vũ Thiên, phát hiện hân không phải nói với cậu, mà là với mẹ của mẹ? “Hân...”

“Thực xin lỗi, con là Hàn Vũ Thiên.” La Thượng Thần ngây ngốc nhìn Hàn Vũ Thiên vẻ mặt nghiêm túc, như là đang tự giới thiệu bản thân với mẹ cậu. Mà thực ra đúng là Hàn Vũ Thiên đang làm như thế. “Con từng đối với La Thượng Thần làm rất nhiều chuyện không đúng... Dù có làm như thế nào để bù đắp, nhưng có lẽ cũng không thể làm cho mẹ tha thứ..”

“... Nhưng con thương cậu ấy, cho nên con muốn bù đắp! Con muốn bù đắp lại những chuyện sai trái trước kia của mình! Có lẽ vĩnh viễn cậu ấy cũng sẽ không tha thứ cho con, nhưng con nguyện sẽ dùng cả đời để đợi”

“Hàn Vũ Thiên anh... Anh đang nói bậy cái gì đó?” La Thượng Thần quả thật không thể tin được, Hàn Vũ Thiên như thế nhưng lại nói với mẹ cậu những lời này.

“Con thực sự là thật lòng. Cho nên, thực xin lỗi, mẹ vợ, mẹ có thể đem Thượng Thần gả cho con không? Con sẽ thương cậu ấy cả đời, sẽ không làm đau, không làm cho cậu ấy sinh khí thương tâm... Con thương cậu ấy! Thật sự!” Hàn Vũ Thiên thận trọng liếc nhìn La Thượng Thần một cái, tiếp tục nói.

“Anh... Anh...” La Thượng Thần có chút cảm động, nhưng cảm thấy buồn cười nhiều hơn... Hành vi của Hàn Vũ Thiên thực sự làm cho cậu muốn dở khóc dở cười.

“Mà...” Hàn Vũ Thiên dừng một chút. “Hiện tại trong bụng La Thượng Thần có mang con của chúng con, dự tính ngày sinh còn không quá xa... Vì nghĩ đến thân thể, bây giờ con muốn đem cậu ấy về nhà. Sau này con sẽ mang La Thượng Thần đến thăm mẹ.” Nói xong, Hàn Vũ Thiên hành lễ, liền ôm La Thượng Thần xoay người rời đi.

“Khoan đã... Hàn Vũ Thiên! Anh không thể cứ như vậy mang em đi... Em còn có rất nhiều điều muốn nói...” La Thượng Thần giãy dụa, không có khả năng chống lại Hàn Vũ Thiên, đành để cho hắn đem mình rời khỏi. Còn muốn ở lại chỗ này một chút, mà Hàn Vũ Thiên lại không biết ý tứ.

Đi thẳng đến chiếc xe thể thao màu bạc, Hàn Vũ Thiên nhẹ nhàng buông La Thượng Thần ra, cậu liền dùng vẻ mặt hờn giận nhìn hắn. “Anh...”

“... Dừng cái kính, em rõ ràng là đã bắt đầu mệt, có chút đứng không vững... Anh biết em còn có nhiều chuyện muốn nói, nhưng em cũng nên suy nghĩ đến thân thể của mình.” Hàn Vũ Thiên nhìn La Thượng Thần, có chút bất đắc dĩ nói. Cậu hiện tại là đang mang một miếng thịt, nhưng lại là một khối bảo.

“Ngô.....” La Thượng Thần đô đô miệng, kỳ thực Hàn Vũ Thiên nói cũng đúng, cậu thật là có chút mệt mỏi... Vừa mới... Vừa mới nói đến! “Anh... Anh... Gian xảo!”

“Gian xảo?” Hàn Vũ Thiên đỡ La Thượng Thần ngồi vào xe, rồi trở lại buồng lái chuẩn bị lái.

“Đúng! Gian xảo! Anh... Anh cho là nói những lời như vậy em sẽ tha thứ sao?” La Thượng Thần nói không được tự nhiên, thực sự có chút cảm động..

Hàn Vũ Thiên không nói gì, quay thẳng xuống ôm mặt La Thượng Thần hôn. La Thượng Thần cả kinh từ chối một chút. “Ngô!?... Anh... Ân...”

Hàn Vũ Thiên đầu lưỡi linh hoạt tiến vào liền cuốn lấy đầu lưỡi La Thượng Thần không cho cậu rời đi, chỉ cần La Thượng Thần muốn chạy trốn, Hàn Vũ Thiên sẽ gắt gao đuổi kịp. Hai người hôn nhau kịch liệt đến nỗi dục vọng đều đã muốn đi ra.

Hàn Vũ Thiên lưu luyến rời khỏi cái hôn, nhìn đôi môi vòng cung ửng đỏ, La Thượng Thần xấu hổ vẻ mặt cũng đỏ bừng mà thở dốc, nhìn diễm lệ rất nhiều.

Hàn Vũ Thiên ánh mắt biến thâm, kề sát tai La Thượng Thần nói nhỏ. “Anh yêu em... Anh chỉ cần em... Có biết anh đã nhẫn nhịn bao lâu rồi không?...”

48. Lạc Duệ - Chương 48

“.....!” Hiểu được rõ ràng ngụ ý của Hàn Vũ Thiên, La Thượng Thần thẹn thùng nói không ra lời, quay đầu cố ý không nhìn về phía hắn. Hàn Vũ Thiên nhìn La Thượng Thần bởi vì thẹn mà hồng thấu hai tai, cười đắc ý.

Dọc theo đường đi La Thượng Thần đều dõi nhìn ra ngoài cửa xe, trong lòng còn không ngừng lên án Hàn Vũ Thiên đắc tội. Người này rõ ràng là cố ý! Hắn là cố ý!! Cố ý đứng trước mặt mẹ mà nói những lời đó, một đồng lời nghe buồn nôn! Nghĩ rằng như vậy mình sẽ tha thứ cho hắn sao!? Thật sự là.....!

A ... Đau..... Bụng..... Ân.....

Thình lình xảy ra một trận đau đớn làm cho La Thượng Thần kêu lên một tiếng. “Ân...”

“... Thần?” Phát hiện người bên cạnh đột nhiên hô hấp có chút áp lực mà không thuận, liền nghiêng đầu nhìn đến La Thượng Thần đang mặt nhăn, bộ dáng đau đớn, Hàn Vũ Thiên chợt khản trương lên. “Thượng Thần!?”

“... Ân... Không sao... Tự nhiên có chút không thoải mái... Không có việc gì...” La Thượng Thần nói như thế nhưng thỉnh thoảng lại nhăn mày khó chịu.

“Cái gì không có việc gì?! Em bây giờ còn như vậy!?” Hàn Vũ Thiên nhìn La Thượng Thần bộ dáng chật vật, miệng thâm mấp.

... Cậu tại sao lại khó chịu thành như vậy? Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì??... Trời! Không phải là sắp sinh đi!? Chết tiệt! Thời điểm nào rồi mà còn ngoan cố!!

Hàn Vũ Thiên dùng sức đạp mạnh chân ga, một tay cấp số gọi ‘Duyệt’ giúp hắn xử lý, một bên trấn an La Thượng Thần. “Thần... Chúng ta sẽ nhanh đến thôi... Em chịu khó một chút... chịu khó một chút.....”

Chỉ số vận tốc không ngừng tăng cao, nhưng là Hàn Vũ Thiên vẫn cảm thấy thời gian qua rất chậm. trong lòng không ngừng mấp vì cái gì không thể nhanh thêm một chút nữa, nhanh một chút để tới bệnh viện... “Chết tiệt.....”

La Thượng Thần nhìn người bên cạnh tay chân luống cuống nhin không được cười cười, người đàn ông này bình thường tao nhã nhưng nay lại bởi vì cậu mà rối thành như vậy....

Bởi vì cậu...

“Hàn Vũ Thiên... Em không sao... Ách ân.....” La Thượng Thần trấn an Hàn Vũ Thiên đang rối lên, nhưng lại nhin không được đau đớn rên thành tiếng.

49. Lạc Duệ - Chương 49

“.....” Không mở miệng liếc mắt nhìn La Thượng Thần một cái, nhẹ nhàng nắm chặt tay cậu. Cảm nhận được bởi vì đau đớn mà run run, Hàn Vũ Thiên nhú chặt chân mày, bộ dáng so với La Thượng Thần còn khó coi hơn...

Nếu có thể, Hàn Vũ Thiên muốn mình là người chịu cái đau đớn kia thay cho cậu... Thần... Em chịu khó một chút thôi...

Từng trận đau đớn càng lúc càng rõ ràng, La Thượng Thần đau đến toát mồ hôi lạnh, ý thức có chút không rõ, ngay cả rên rỉ cũng dần lộ ra... “..... A..... Ân..... Tiểu Tiểu.....”

Đem lộ trình hai giờ áp xuống hơn một giờ, liên tục vượt vài cái đèn đỏ, mạo hiểm xuyên qua xa lộ... Thật vất vả chạy như bay đến bệnh viện hộ tống cậu vào phòng sinh, Hàn Vũ Thiên đứng bên ngoài còn dầy vò không thôi.

Biểu tình đau đớn l khó chịu của người yêu không ngừng hiện lên trong đầu. Cậu tình trạng hiện tại như thế nào rồi? Có phải còn đau hay không? Vào trong lâu như thế... Hiện tại ra sao rồi?... Hàn Vũ Thiên bắt an đi qua đi lại, vẻ mặt lo âu.

Từ trong túi lấy ra vài điều thuốc làm cho mình bình tĩnh lại, mới chuẩn bị châm thì một âm thanh trong trẻo cùng lạnh lùng ngăn lại. “Anh không biết... Bệnh viện cấm hút thuốc sao?”

Yên lặng cất điều thuốc vào túi, Hàn Vũ Thiên sắc mặt khó coi nhìn người phía trước nói chuyện. Kỷ Thương mang chút ý đùa cợt nhìn Hàn Vũ Thiên, tiếp tục nói. “Đương nhiên anh cũng có thể đi ra ngoài hút... Nhưng tốt nhất là nên ngồi chờ Tiểu Thần sinh xong đi.”

“.....” Biết người này đối với mình có định kiến, Hàn Vũ Thiên im lặng, âm ngoan liếc nhìn Kỷ Thương một cái liền quay đầu đi.

“Sao vậy? Không đi ra sao? Đi tới đi lui giống như lão hổ trong vườn bách thú... Ở lại chỗ này chỉ tổ chướng mắt.” Kỷ Thương có chút ác ý mở miệng, không có biện pháp, anh chính là không vừa mắt người này! Tuy rằng hiện tại hắn đối với Tiểu Thần tốt lắm nhưng trước kia hắn như vậy làm anh chịu không được công kích.

“Câm miệng...” ... Không biết sự việc rốt cuộc là xảy ra như thế nào, là ai động thủ trước, tóm lại là hai người đàn ông thực bất nhả lại thô lỗ đang ẩu đả trước phòng sinh.

Cùng với những lời thô tục, cả hai người không lưu tình xuất thủ. Thư Nại từ trong phòng sinh đi ra liền thấy cảnh này, ngay cả ‘Duyệt’ đứng ở một bên cũng không cách nào ngăn họ lại.

“... Tôi sớm nhìn anh không vừa mắt... ách!” Kỷ Thương hung hăng nói, lại bởi vì Hàn Vũ Thiên cho một đấm mà hét lớn.

“Tôi cũng vậy!... Ngô!” Hàn Vũ Thiên chưa đắc ý được bao lâu lại bị một đấm.

Hai người tựa như không có ý muốn dừng lại, Kỷ Thương khuôn mặt tuần tú có ứ thương, còn có chút đỏ máu; Khuôn mặt anh tuấn của Hàn Vũ Thiên cũng có vết thương, tuy rằng không nhiều lắm, nhưng là quả thực khó nhìn thấy được tình cảnh giống như thế này.

Nhìn cuộc hỗn chiến, Thư Nại quả thật không thể tin được. Hai người kia... Người bên trong đang thiên hôn địa ám mà hai người kia lại nhàm chán đến nỗi đánh nhau!? “Duyệt, bảo bọn họ dừng tay a!”

“... Có điểm khó...” nhún nhún vai, Duyệt bất đắc dĩ cười cười. Bọn họ đã muốn khuyên ngăn, nhưng hai người này như là nghiện đánh nhau, anh tới tôi đi bắt diệc nhạc hồ* (còn gì vui hơn)

Nhìn bọn họ hình như không muốn chấm dứt chiến tranh, Thư Nại chịu không nổi rống to. “... Đủ rồi! Tất cả dừng lại cho tôi!”

Âm lượng rống giận cất cao làm cho hai người đàn ông kia cảm nhận được sát thương rất lớn ở bên trong mà ngoan ngoãn dừng lại, Thư Nại tiếp tục nổi bão. “Tiểu Thần ở bên trong đau đến chết đi sống lại còn các người ở ngoài đây làm cái gì a!?”

“Học trưởng!” Nhìn Kỷ Thương, Thư Nại bắt đầu mắng. “Tôi là không biết anh đang suy nghĩ cái gì! Nhưng là làm ơn nhớ kỹ! Nơi này là bệnh viện! Xin giữ im lặng!! Cãi nhau là muốn làm cho người ta phân tâm sao!? Nếu có chuyện gì xảy ra, anh chịu trách nhiệm sao!?”

Nhìn đến Kỷ Thương bị mắng, Hàn Vũ Thiên hừ lạnh một tiếng, không nghĩ tới Thư Nại mắng xong Kỷ Thương lại quay qua hấn nổ sừng, không chút lưu tình nào. “Còn anh, Hàn tổng! Rõ ràng anh cũng là vì người trong kia mà chiến đấu hăng hái, nhưng có thể đánh nhau ở trong này a!? Muốn làm cái thí gì a! Là muốn chết có phải hay không! a!?”

“Ách...” Lửa đạn không chút lưu thả tứ tung, biểu tình hai người đều có chút xấu hổ cùng sợ hãi.

“Thư Nại, kia Thần cậu ấy...” Cho dù sợ hãi nhưng lại muốn hỏi rõ ràng, Hàn Vũ Thiên đối Thư Nại đang bởi vì khai mắng mà thở dốc hỏi.

Liếc mắt nhìn Hàn Vũ Thiên, Thư Nại còn chưa nói gì cửa phòng sinh liền mở ra. Nhìn đến người trên giường, Hàn Vũ Thiên vội lên tiếng.”Thượng Thần!...”

Giường bệnh không có dừng lại, rất nhanh đi ngang qua bọn họ, Thư Nại vội giữ tay Hàn Vũ Thiên lại. “Khoan đã khoan đã Hàn tổng, anh hiện tại qua đó chỉ làm phức tạp thêm thôi, đợi lát nữa sẽ cho anh xem tình hình bọn họ.”

“... Cậu ấy... Cậu ấy có khỏe không?” Không thể cùng đi qua nhưng trong lòng thật sự lo lắng, Hàn Vũ Thiên đành phải ngược lại hỏi Thư Nại tình trạng, vừa mới chỉ có nhìn lướt qua nhưng...

“Ân... Cả hai đều bình an. Tuy rằng Tiểu Thần thân thể còn thực suy yếu, nhưng không có gì trở ngại, mà Tiểu Tiểu... Thật sự là một cô bé xinh đẹp, sau này lớn lên nhất định sẽ có nhiều đàn ông chết mê cho xem!” Thư Nại sửa lại hỏa bạo khi nãy, mỉm cười nói. “Ân, nhưng Tiểu Thần là còn trong tháng... Nên chú ý vài chuyện có.....”

.....

Người trên giường bệnh đang ngủ say khuôn mặt tái nhợt. Hàn Vũ Thiên thật cẩn thận kéo ghế qua, ở bên giường ngồi xuống. Cẩn thận đem tay La Thượng Thần nắm trong tay mình, tinh tế vuốt ve, cảm thụ cái ấm áp của cậu.

Vừa mới bị Thư Nại nhắc nhở nhiều chuyện nên chú ý, hiện tại cũng có thể nhìn qua tình trạng của La Thượng Thần. Hàn Vũ Thiên cẩn thận xem xét mới thả lỏng người.

“Thật đúng là trừ bỏ còn tái nhợt đôi chút, cũng không có gì đáng lo ngại..... Hôm nay thực rất là mạo hiểm... Cũng may là đến bệnh viện kịp lúc, bằng không...” Cầm tay La Thượng Thần, Hàn Vũ Thiên nhẹ giọng nói nhỏ. “Lần sau còn như vậy, anh tuyệt đối sẽ không đáp ứng cho em...”

Làm cho hắn lo lắng thành như vậy... Thần.....

... Nhưng... Cũng may em không có việc gì...

Phòng bệnh vang lên tiếng gõ cửa, Kỷ Thương cùng Thư Nại nhẹ nhàng tiến vào. Nhìn qua vết thương đã được băng bó của Kỷ Thương, Hàn Vũ Thiên hừ lạnh một tiếng. Hắn là đã thủ hạ lưu tình, cũng không muốn bị Tiểu Thần chán ghét... Người này thân thủ cũng không tồi, nhưng hắn không muốn tính toán.

Đối với phương thức đón tiếp trời giáng của Hàn Vũ Thiên, Kỷ Thương cũng không có biểu tình gì, nhúu mày. Vừa mới đánh nhau, biết người đàn ông này có ý ngừng chiến tranh, nhưng... Minh cũng không thể nói lời cảm ơn với hắn đi.

Hai người đối diện nhau không động thủ, cũng không có thô tục, nhưng trong không khí như là xuất hiện vô số tia lửa đạn.

“.....” Hai người này... Có muốn để yên không a? Có phải yêu quá cũng trở nên thù hay không? Sao lòng dạ hẹp hòi như vậy a!! Thư Nại ở một bên đảo cặp mắt trắng dã, trong lòng nói thầm.

“Được rồi được rồi, các anh thật muốn đánh nhau làm ơn đi ra ngoài a.” Thư Nại nhỏ giọng nói, mặc dù trên miệng mỉm cười nhưng lại mang theo một tia uy hiếp.

Hai người hừ một tiếng quay đi. Chú ý tới bố khăn trên tay Thư Nại, Hàn Vũ Thiên hơi hơi sửng sốt. Đó là... Phát hiện ánh mắt Hàn Vũ Thiên nhìn chăm chú, Thư Nại khẽ cười, đem bố khăn cẩn thận ôm đến cho Hàn Vũ Thiên.

50. Lạc Duệ - Chương 50

Bố khăn rất nhỏ, dường như không có sức nặng, lộ ra khuôn mặt nho nhỏ đang ngủ.

Khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hồng nộn nộn có nhiều nếp nhăn, nhìn qua không giống ai, nhưng lại làm cho Hàn Vũ Thiên từ đáy lòng một trận lo lắng khó tả.

“.....” Nhìn bé con trên tay, Hàn Vũ Thiên im lặng thật lâu. Cảm xúc hỗn độn, kích động làm hắn nói không ra lời... Nhìn đến bé con bình an ra đời hắn có chút vui sướng, cảm động, nó là huyết mạch của hắn, lần đầu làm cha cảm giác khẩn trương, còn có rất nhiều cảm xúc khó tả...

Bé con, là bé con của mình cùng Tiểu Thần! Thật sự rất dễ thương... Thật sự làm cho người ta cảm thấy triu mến... Thật sự...

Không biết nước mắt ở đâu trào ra, ngay cả ôm bé con tay cũng hơi run run. Hàn Vũ Thiên rất ít khi kích động biểu hiện ra cảm xúc như vậy, là bởi vì chức vụ không cho phép, cũng bởi vì từ lúc sinh ra hắn đã được nuôi dưỡng để trở thành người nói nghiệp...

Nhưng ... Hắn thật sự không thể kiềm chế...

Thư Nại cùng Kỷ Thương đã ra ngoài không biết từ lúc nào, để lại không gian riêng cho Hàn Vũ Thiên. Một tay ôm đứa nhỏ, một tay chạm lên khuôn mặt đang say ngủ của La Thượng Thần.

Còn nhớ rõ từ đầu, La Thượng Thần luôn tỏ ra vẻ hòa nhã, ở ngoài mặt ôn thuần nhưng trong mắt luôn có địch ý, giống như mèo con cao ngạo, tao nhã lại có chút lạnh lùng.

Mà nếu không phải nhờ cái sự kiện ngoài ý muốn kia... Chính hắn sẽ không biết cái bí mật kinh ngạc đó. Đêm đó tươi cười, tuy rằng mơ hồ nhưng hắn vẫn nhớ rõ.

Cho nên... Bắt đầu trò chơi tình yêu, tuy rằng hắn chiếm được thân thể cậu, nhưng cũng... Hung hăng làm cậu bị thương... Mà hắn lại không phát hiện.

Cứ tưởng rằng trò chơi chỉ là ở bên người, nhưng... Chuyện cậu không muốn mang đứa con của hắn lại làm cho hắn không thể khống chế được, sau khi cường bạo tình ái cũng không để ý... Chính hắn là không hiểu, phần nộ kia từ đâu mà đến, rõ ràng, cậu chỉ là một người đàn ông.

Sau khi cậu trốn đi... Đáy lòng lại có loại chua xót không hiểu làm cho hấn thấy khó chịu... Hằng đêm ở lại phòng của cậu, đơn giản chỉ là... Nơi đó có thể thoáng an ủi thống khổ của hấn.

Từ Nhật Bản trở về, cậu lại quật cường, hận thù làm cho hấn không thể chịu nổi... Nếu không phải... Nhờ người kia nói, hấn... chỉ sợ cả đời cũng không nhận ra.

Nhưng sau khi giải bày, cậu cũng không còn quật cường nữa, nhưng trong lòng vẫn chưa tin tưởng...

Hiện tại, Tiểu Tiểu đã được sinh ra, Thần, em có thể tha thứ cho anh không...

Nhìn La Thượng Thần bởi vì hơi đau đớn mà nhíu nhíu mày, Hàn Vũ Thiên đau lòng cúi người hôn lên đôi mi tâm. “Em vất vả rồi, Thần.....”

Cám ơn em đã vất vả sinh hạ Tiểu Tiểu.

Nhìn khuôn mặt tái nhợt lại an tường, Hàn Vũ Thiên kề sát bên tai cậu nhẹ giọng nói. “... Tha thứ anh lúc trước sở tác sở vi được không... Sau này anh sẽ không bao giờ như thế nữa... Anh yêu em ... Thật sự rất yêu...”

Tha thứ cho anh đi, Thần, anh yêu em... Rất yêu em...

Thật cẩn thận sợ làm thức giấc La Thượng Thần đang ngủ say, Thư Nại cùng ‘Duyệt’ rón rén mở cửa phòng bệnh, lại xem được một màn ấm áp đến cực điểm.

Hai người đều hơi hơi sưng sốt, nhìn nhau cười. “... Có máy ảnh không?”

“Đương nhiên...:)”

Có bao nhiêu ấm áp hạnh phúc đâu? Chờ đợi phiên ngoại đi:]

“Bí Mật” bộ thứ nhất đến đây là hết, thật cảm tạ mọi người đã đón nhận.

Bộ thứ hai tôi còn chưa bắt đầu viết, cũng còn suy nghĩ không biết có nên viết hay không.

Nhưng hầu hết mọi người đều thúc tôi nên viết tiếp.

Hãy cho tôi biết cảm xúc về bộ thứ nhất như thế nào để tôi có thể tham khảo tham khảo.

Một lần nữa, xin trân trọng cảm tạ mọi người đã dành nhiều tình cảm cho bộ “Bí Mật”!!

Trong thời gian tiến hành bộ thứ nhất cũng xảy ra không ít chuyện.

Nhưng cho dù là đã hoàn thành rồi, tôi vẫn muốn học tập thêm vài thứ.

Thỉnh mọi người tiếp tục ủng hộ cùng động viên tôi để có thể viết thêm nhiều truyện báo đáp.

51. Lạc Duệ - Chương 51: Phiên Ngoại (ngày Lễ Tình Nhân)

Bởi vì thân thể đang trong thời gian mang thai mà không thể ra ngoài; Nhưng trừ bỏ việc đó ra, Hàn Vũ Thiên cũng đối với cậu có thể nói là dư tác dư cầu, cho dù được bảo vệ tốt, nhưng bị chăm bẵm cm quá đáng, La Thượng Thần vẫn là có thấy chút nhàm chán.

Nhưng cũng biết một người đàn ông mang thai bộ dáng mập mạp lại ghê tởm, không có khả năng ra ngoài... Đúng, chính là cảm thấy không thú vị, một mình ở trong phòng buồn chán, mà thân là Ngự hoàng, Hàn Vũ Thiên công việc bề bộn..... Đương nhiên cậu cũng không dám lên tiếng, chỉ hy vọng hắc có thể ở nhà cùng làm bạn với mình.

Chính cậu còn không biết tại sao mình có thể đưa ra loại yêu cầu này. Ngày qua ngày, tuy rằng nhận thức được thời gian đang trôi qua, nhưng cũng không thể làm gì tích cực hơn, mặc dù nhân nhĩ nhưng lại thực sự quá nhàm chán, ngay cả khi biết ngày mấy tháng mấy cũng không có biện pháp để tận hưởng lạc thú mỗi ngày.

Cho nên vào tối trước ngày này, La Thượng Thần vẫn không có cảm giác gì đặc biệt, có ngày 14 tháng 2, chẳng phải mỗi tháng cũng đều có ngày 14 sao, có gì đáng ngạc nhiên.

Nằm ở trên giường, La Thượng Thần mắt nhắm mắt mở còn chưa tỉnh ngủ theo bản năng vuốt ve cái bụng tròn tròn của mình. “Ấn.....” Nhẹ nhàng hừ một tiếng, có chút mơ màng mở to mắt.

Ngoài cửa sổ một mảng sáng ngời, La Thượng Thần trừng mắt nhìn, hơi hơi thanh tỉnh một chút mới phát hiện, trời đã sáng lâu rồi. “Sao lại ngủ lâu như thế chứ...?” La Thượng Thần lẩm bầm lẩm bầm, có chút ảo não.

Trễ như thế rồi, vậy chắc Hàn Vũ Thiên... cũng không có ở nhà đi?

La Thượng Thần phức tạp thầm nghĩ. Có chút cổ sức cử động thân mình, cho dù biết là không có nhưng

vẫn không tự chủ được nhìn về phía bên kia giường.

Quả nhiên là không có. Dù đã đoán biết trước nhưng vẫn có chút kinh ngạc.

Bởi vì bên cạnh cậu có một bó hoa hồng đỏ tươi được bao gói cẩn thận.

Trên cánh hoa còn đọng lại những giọt sương trong suốt, dường như vừa hái không bao lâu.

Bó hoa rất đẹp làm cho La Thượng Thần chần chừ một chút.

Hôm nay là... “Đúng rồi, hôm nay là lễ tình nhân a...” Cuối cùng nhớ tới ý nghĩa của ngày hôm nay, La Thượng Thần khóe miệng cong lên, tựa vào thành giường.

Thân thủ đem bó hoa ôm vào trong ngực, nhìn những đóa hoa nở to, La Thượng Thần nhẹ nhàng chạm vào những cánh hoa mềm mại đó. Nhìn nhìn lại bó hoa trên tay, tay còn lại vẫn là theo bản năng phủ trên bụng, nở nụ cười.

Quả nhiên là hắn làm a... Tuy rằng không phải tự tay đưa nhưng là La Thượng Thần vẫn rất thích kinh hỉ này, ôm lấy bó hoa hồi lâu, nhìn những cánh hoa đỏ thắm, nhẹ mỉm cười.

Tuy là thích nhưng cũng không thể ôm hoa cả ngày ngồi trong phòng được, La Thượng Thần chậm rãi đứng dậy, đem bó hoa đặt lên bàn, để chút nữa quay lại xem.

Tay vịn tường, thuận theo cầu thang cuốn đi xuống lầu, La Thượng Thần lại kinh ngạc nhìn đến người đáng lẽ không nên xuất hiện ở đây lúc này, hơn nữa trên người còn mang tạp dề, trên tay cầm chảo cùng đôi đũa. “Anh... Hàn Vũ Thiên, anh sao vậy...”

Cho dù thân mình đang mang tạp dề cũng không làm giảm đi vẻ anh tuấn cùng khí phách, Hàn Vũ Thiên nhìn La Thượng Thần, khóe miệng chợt nở lên nụ cười. “Dậy rồi? Vừa vặn có thể ăn bữa sáng, đến phòng ăn đi.”

“Ách...” Nhìn Hàn Vũ Thiên, La Thượng Thần có chút không được tự nhiên chậm rãi đi tới phòng bếp, vừa cảm thấy kỳ quái lại vừa buồn cười. Kỳ quái là tại sao hôm nay Hàn Vũ Thiên lại ở nhà, không đi xử lý công việc; Buồn cười là... Hình tượng Hàn Vũ Thiên mang tạp dề ở trong phòng bếp bệch thật đúng là không dám tưởng tượng!

Siêu, siêu không thích hợp... La Thượng Thần nhìn tới Hàn Vũ Thiên đang đi vào, nhin không được che miệng cười trộm.

“Cười cái gì?” Hàn Vũ Thiên biểu tình sùng nịch mở miệng, đẩy La Thượng Thần hướng vào nhà ăn.

“Không có.” Đảo ánh mắt sang hướng khác, La Thượng Thần ho nhẹ, cổ tình đánh trống lảng. “Tại sao hôm nay anh lại... Ở nhà?”

Kéo ghế ra, Hàn Vũ Thiên cẩn thận hầu hạ La Thượng Thần bởi vì mang thai mà bất tiện ngồi xuống. “Bởi vì ... Hôm nay là ngày lễ tình nhân, nghỉ.”

“A?” Ngày lễ tình nhân cũng có thể nghỉ sao?

La Thượng Thần nhìn Hàn Vũ Thiên thật tình trả lời, có chút há hốc mồm. Dù gì hắn cũng là lão đại, nói nghỉ là có thể nghỉ, vậy... Mọi người ở đó chắc cũng được nghỉ hết đi?

La Thượng Thần nhìn đến bữa sáng trông có vẻ ngon miệng, lại lẳng lẳng nhìn về phía Hàn Vũ Thiên, không dám tin. “Cái này... Là anh làm sao?”

Thật không dám tin... Tuy rằng đây chỉ là những món ăn đơn giản, nhưng là thật sự bất ngờ nha.

Hôm nay hắn là không phải ngày lễ tình nhân mà là ngày của những kinh hách đi.

“Đúng.” Hàn Vũ Thiên bình đạm cười cười, đặt một chén cháo đến trước mặt La Thượng Thần. “Nhanh ăn đi, đừng để bé con đói.”

Nhìn đến hành động của Hàn Vũ Thiên, La Thượng Thần có chút đỏ mặt, thấp giọng. “Em là có thể tự đến đó lấy...” Hành vi của hắn giống như là đang đối với con nít vậy...

“Bị phỏng sẽ rất phiền toái, anh sẽ đau lòng, ă?” Hàn Vũ Thiên vuốt lên mái tóc rối của La Thượng Thần, mỉm cười.

“.....” Chẳng qua là lưỡi mèo mà thôi... Còn có, sáng sớm có cần nói những lời tâm tình như vậy không? Nghe thật khó tiêu nha.

Con nói xem có phải không, Tiểu Tiểu?

La Thượng Thần không có mở miệng, ngoan ngoãn nâng chén lên, từng ngụm từng ngụm ăn.

Nhưng chưa được bao nhiêu liền phát hiện Hàn Vũ Thiên còn chưa chịu ăn, chính là ngồi ở một bên nhìn mình, mỉm cười.

... Cười cái gì?

... Tuy rằng tươi cười không có gì là sai, nhưng mà bị người ta nhìn khi ăn như vậy làm sao ăn tiếp a!

La Thượng Thần mặt nhăn, buông chén xuống, nhìn về phía Hàn Vũ Thiên.”.....”

Nhìn đến La Thượng Thần đột nhiên như vậy, Hàn Vũ Thiên có chút hoang mang hỏi, tựa hồ còn có thêm một chút, một chút kích động. “Sao vậy? Không hợp khẩu vị sao?”

“... Không phải.” Là vì anh cứ nhìn, ăn không vô! “Anh sao vậy... Không ăn sao?”

Vừa nói xong, La Thượng Thần mới nhớ là mình mở miệng quá muộn, lúc này mà nói, Hàn Vũ Thiên hẳn là đã ăn qua bữa sáng.

Nhưng là sau khi vừa nói xong, Hàn Vũ Thiên lại đứng dậy đi lấy một cái chén khác, cũng mang ra một chén cháo, tự ngồi ăn.

La Thượng Thần nhìn Hàn Vũ Thiên hơi choáng váng. “... Anh... Không cần miễn cưỡng...”

“Vừa lúc cũng đói bụng.” Hàn Vũ Thiên nhún nhún vai, không thêm để ý, mỉm cười. Nhưng chỉ có chính hắn mới biết, hắn... Kỳ thật một chút cũng không đói.

Đối với Hàn Vũ Thiên kiên trì, La Thượng Thần cũng không cách nào ngăn cản, hai người lặng lẽ ăn, không nói lời nào.

Nhưng là Hàn Vũ Thiên một bên cứ tự động gấp thức ăn thêm cho La Thượng Thần, làm cậu có chút khó chịu. Nhìn người trước mắt miễn cưỡng ăn xong, nhưng chén của mình trong chớp mắt lại bị xếp thành núi nhỏ, La Thượng Thần cuối cùng nhẫn nại không được, liền mở miệng. “Đủ rồi, anh không cần giúp em gấp, em no rồi...”

Hàn Vũ Thiên dừng động tác lại, khẽ nhíu mày. “... Thư Nại nói, phụ... A... Em nên ăn nhiều một chút.”

“.....” La Thượng Thần nhìn Hàn Vũ Thiên, hơi hơi nheo mắt lại, cảm thấy mình nếu không nghe lầm Hàn Vũ Thiên thiếu chút nữa thốt ra từ gì đó. “Anh vừa muốn nói cái gì? Muốn nói phụ nữ mang thai sao!?”

Nhìn La Thượng Thần đen mặt, Hàn Vũ Thiên xấu hổ biết chính mình có chút nói sai, bởi vì La Thượng Thần kiêng kị nhất là người khác nói cậu là ‘phụ nữ có thai’, đối với người khác có thể liền bỏ qua, nhưng đối với hắn, cậu có thể trực tiếp phát giận.

Nhưng rõ ràng cũng là sự thật... Vẫn là nên nói ‘dự phụ’ cậu sẽ không sinh khí? “Không, không có, anh...” Hàn Vũ Thiên khó khăn, có vẻ có chút sợ hãi, thậm chí còn trốn tránh giả ngu. “...Em nghe lầm rồi.”

“Nghe làm?” La Thượng Thần há hốc mồm nhìn Hàn Vũ Thiên mặt không chút thay đổi, người này là con nít sao? Loại lời này cũng có thể nói ra. “Anh hiện tại là đang trách em sao?”

“.....” Nào dám, em hiện tại là lão đại nha. Hàn Vũ Thiên yên lặng trong lòng nghĩ thầm, ho nhẹ, vì không muốn tiếp tục tranh cãi nữa, nên đành thành thật nhận sai. Mặc dù thời điểm này chính là đang đấu vô mồm, sẽ không xong nếu thật sự cãi nhau. “Thực xin lỗi, hết thấy đều là lỗi của anh.”

“Là anh không nên lừa gạt em, là anh không nên bắt buộc em, là anh không nên làm em mang thai”

“... Anh ...” La Thượng Thần nhìn Hàn Vũ Thiên, lời nói như vậy làm cho cậu có chút đỏ mặt, tức giận lúc trước liền biến mất.

Hảo gian trá, lại lấy Tiểu Tiểu ra để thoát tội!

Hơn nữa hắn nói những lời này, sẽ làm cho cậu nhớ tới những chuyện không nên nhớ!

“.....” La Thượng Thần hừ nhẹ một tiếng, cầm chén lên tiếp tục ăn, chính là trên mặt đỏ ửng vẫn chưa lui.

Hàn Vũ Thiên ngồi xem La Thượng Thần ngoan ngoãn, trên mặt đỏ bừng đáng yêu mê người, thân thủ che miệng lại cười cười. Một ván này, tâm địa tà ác gian trá xảo quyệt Hàn Vũ Thiên, thắng.

Sau khi ăn xong, kế tiếp là thời gian nhàn nhạ đọc sách.

La Thượng Thần thoải mái ngồi trên ghế sôpha, còn lật lật xem tạp chí, khuôn mặt bình tĩnh làm cho Hàn Vũ Thiên một trận động tâm, buông tờ tạp chí trên tay, Hàn Vũ Thiên lại đi quấy nhiễu La Thượng Thần. “Làm cái gì vậy?” Hai mắt bị Hàn Vũ Thiên nhìn chăm chăm, La Thượng Thần có chút chịu không nổi thở dài. Người này ở nhà có phải là muốn làm phiền người ta không? Kia vẫn là nên đi công tác thì hay hơn, ít nhất là được an tĩnh chút.

“Đang nhìn cái gì...” cái giọng điệu ‘làm cái gì đó?’ thật đúng là không khách khí... Hàn Vũ Thiên trong lòng cười khở, nhìn tạp chí trên tay La Thượng Thần, lại thêm một trận bất đắc dĩ. “... Em ở nhà đều xem những cái này sao?”

Đây là tạp chí buôn bán, là muốn dạy cho Tiểu Tiểu toàn bộ kinh tế từ trong bụng sao!?

“... Có chuyện gì sao?” La Thượng Thần nhú mày, đối với ngữ khí của Hàn Vũ Thiên tựa hồ như cũng rất có ý kiến “Lại không thể xem cái này cả ngày à”

“Tại sao lại nói như thế a...” Hàn Vũ Thiên buông tay ra, từ phía sau ôm lấy La Thượng Thần, bên tai nói nhỏ. “Đừng xem cái đó, chúng ta xem cái này đi... Ân?”

“.....” Cái này? Cái này là cái gì?

La Thượng Thần ngẩng đầu nhìn Hàn Vũ Thiên, có chút hoang mang cũng có chút cho là không đúng.
“Anh chỉ cái gì?”

Gặp La Thượng Thần phản ứng như vậy, Hàn Vũ Thiên cũng ngắc cười cười. “... Ách, Thư Nại không phải muốn chúng ta ‘cùng nhau’ xem sách sao...?”

Hàn Vũ Thiên nói không nên tên sách ‘Sổ tay mang thai’, ‘Dưỡng thai như thế nào là đúng’ vì nó có thể kích thích La Thượng Thần. Tuy rằng hắn có xem kỹ cuốn ‘Ba ba chuẩn mực’...

Biết cách dưỡng thai như thế nào là tốt nhất, còn có nên hầu hạ La Thượng Thần bởi vì mang thai mà vất vả như thế nào, nói chuyện với bé con, mát xa, còn có tình cảm che chở cùng lời ngon tiếng ngọt cơ hồ đều là đầu đề mỗi ngày của Hàn Vũ Thiên. “Àn?” Thì ra là cuốn sách này... La Thượng Thần nheo mắt lại, khóe miệng gợi lên nụ cười.

Cái này La Thượng Thần đã sớm xem gần xong, cho nên khi cậu phát hiện hành vi của Hàn Vũ Thiên cùng trong sách có chút giống nhau, nói thực ra... trong lòng có chút mừng.

“Thần?” Nhìn người kia tươi cười, Hàn Vũ Thiên có chút không hiểu hỏi.

“Muốn xem anh tự xem đi, người ta không có hứng thú với anh ‘cùng nhau’ đọc sách.” Cũng không phải con nít a, hai người lớn cùng xem một quyển sách sẽ có nhiều phiền toái a.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bi-mat-lac-due>